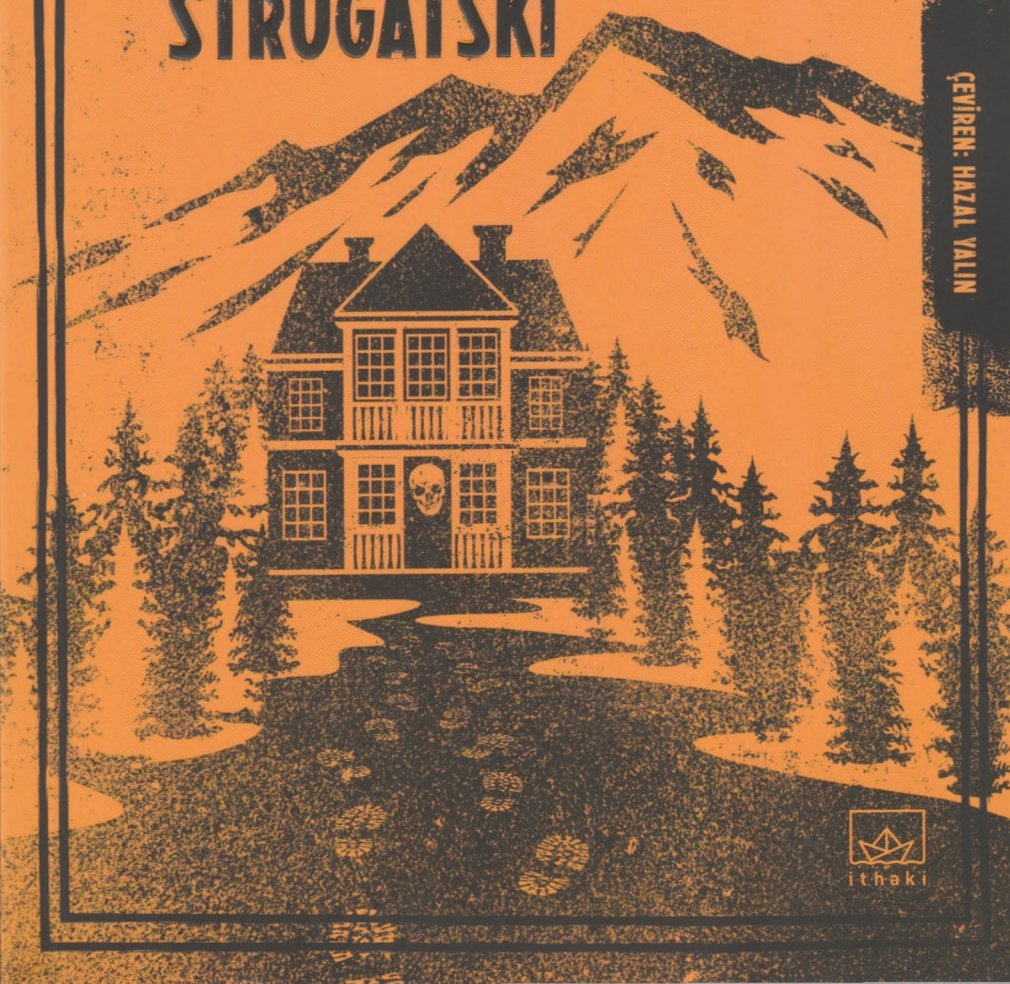
ithaki polisiye

ÖLÜ DAĞCI OTELİ

ARKADİ VE BORİS STRUGATSKİ

ÇEVİREN: HAZAL YALIN

ithaki

itheki
Folge

Ölü Dağcı Oteli
Arkadi ve Boris Strugatski

Orijinal Adı
Отель "У Погибшего Альпиниста"

İthaki Yayınları - 2390
Gölge - 8

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Lütfiye Pehlivan*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-124-7

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Hazal Yalın, 2023
© İthaki, 2023
© Arkadi ve Boris Strugatski, 1970

Ek metin: Boris Strugatsky, "Соърание Сочинений", tom 6. "Stalker", "Terra Fantastica", "Corvus", 2001, s. 635-639.
Türkçe telif hakkı Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ARKADİ VE BORİS STRUGATSKİ

ÖLÜ DAĞCI OTELİ

Çeviren
Hazal Yalın

ithaki

"Yerel kaynakların bildirdiğine göre, Vingus bölgesinde, Mur şehri yakınlarında, içinden her biri sarı-yeşil renkli, üç bacaklı ve sekiz gözlü insansıların çıktığı uçan bir alet iniş yaptı. Sansasyonel haberler peşindeki bulvar basını ise aceleyle bunların uzaylılar olduklarını duyurdu..."

(Gazetelerden)

Birinci Bölüm

Arabayı durdurdum, indim ve kara gözlüklerimi taktım. Her şey, Zgut'un anlattığı gibiydi. Iki katlı, sarı-yeşil renkli bir oteldi, verandanın üzerinde de cenaze ilanını hatırlatan bir tabela asılıydı: "Ölü Dağcı". Verandanın diğer taraflarındaki yüksek, süngerimsi kar tepecikleri rengârenk kayaklarla süslü; yedi kayak saydım, birinde botlar da vardı. Kol kalınlığında buz sarkıtları çatıdan sarkıyordu. Birinci katın en sağdaki penceresinde birinin solgun yüzü görünüyordu; bu anda ön kapı açıldı ve gözalıcı naylon gömleğinin üzerine kırmızı kürk ceket giymiş kel, topluca bir adam verandada belirdi. Yavaş, ağır adımlarla yaklaştı bana ve karşımda durdu. Kaba, kırmızı suratlıydı, boynu ağır sıklet güreşçilerini andırıyordu. Bana bakmıyordu. Melankolik bakışları ötelerde bir yerlere takılmıştı ve kederli bir vakarla doluydu. Hiç kuşkusuz otelin, vadinin ve Darboğaz Geçidi'nin sahibi Alek Snevar'dı bu.

"Orada..." dedi tuhaf, alçak ve boğuk bir sesle. "İşte, şurada oldu..." Tirbüşon tuttuğu elini uzatıp gösterdi. "Şu tepede..."

Döndüm ve gözlerimi kısıp vadiyi batıdan bir duvar gibi çeviren külrengi, ürkütücü kayalıklara, beyaz kar dillerine, gökyüzünün bulanık laciverdiyle boyanmış gibi berrak, diş diş sırtlara baktım.

"Karabina kırılmış," diye devam etti otel sahibi, aynı boğuk sesle. "İki yüz metreden doğruca aşağı uçmuş; kaya öyle düz

ki tutunacak bir yer bulamamış. Bağırmış da olabilir. Kimse duymamıştır. Belki dua etmiştir. Sadece Tanrı işitmiştir. Sonra kayaya çarpmış; çığ sesini buradan duyduk, vahşi bir hayvanın kükreyişi gibi aç susuz bir kükreyiş, kırk iki bin ton kristalleşmiş karla birlikte yere çarpınca toprak sarsıldı..."

"Onu buraya getiren neydi?" diye sordum, meşum bir duvarı andıran kayalara bakarken.

"İzninizle biraz maziye dalmam gerek," dedi otelci, başını eğdi ve tirbüşon tuttuğu elini kel alnına koydu.

Her şey, Zgut'un anlattığı gibiydi. Yalnız köpek görünmüyordu ama verandanın yanında ve kayakların etrafında onun bir sürü kartvizitini fark etmiştim. Arabaya girdim ve içinde şişelerin olduğu sepeti aldım.

"Müfettiş Zgut'un selamı var," dedim. Otel sahibi maziden sıyrıldı.

"Harika bir adam!" dedi canlı ve çok daha sıradan bir sesle. "Nasıl kendisi?"

"Fena değil," diye cevap verdim ve sepeti uzattım.

"Bakıyorum da burada şöminemin karşısında geçirdiği akşamları unutmamış."

"Başka bir şey anlatmıyor," dedim ve tekrar arabaya dönmeye davrandım ama otelci kolumdan tuttu.

"Bir adım geri atmak yok!" dedi sertçe. "Bu işle Kaisa ilgilensin. Kaisa!" diye bağırdı boru gibi bir sesle.

Bir köpek verandaya sıçradı. Muhteşem bir Saint-Bernard, sarı beyaz benekli, dana kadar, güçlü kuvvetli bir hayvandı. Müzeye çevrilen odada sergilenen birtakım ufak tefek şeyleri saymazsak ölü dağcıdan bir tek bunun kaldığını öğrenmiştim zaten. Kadın adı taşıyan bu erkek köpek bagajımı boşaltırken izlerdim ya, otel sahibi güçlü koluyla beni içeriye çekti.

Sönmüş bir şöminenin sıcak kokusunun hissedildiği, modaya uygun alçak sehpaların cilasının mat parıltılarının seçildiği yarı karanlık holden geçtik, soldaki koridora döndük; otel

sahibi omzunu vurup üzerinde "Ofis" yazılı kapıyı açtı. Sepet, içindekilerle şıngırdayarak bir köşeye dikildi, ben de rahat bir koltuğa oturdum; otel sahibi ise masanın üzerindeki hantal defteri açtı.

"Öncelikle kendimi tanıtayım," dedi, tırnağıyla dolmakaleminin ucunu kazırken. "Alek Snevar, otelin sahibi ve tamirciyim. Herhalde Darboğaz Geçidi'nden gelirken rüzgâr türbinlerini fark etmişsinizdir?"

"A, onlar rüzgâr türbinleri miydi?.."

"Evet. Rüzgâr enerjisi. Ben kendim projelendirdim ve kurdum. Şu ellerimle."

"Ne diyorsunuz..." diye homurdandım.

"Evet. Kendim. Pek çok başka şey de yaptım."

"Bu nereye gidecek?" diye sordu arkamdan tiz bir kadın sesi.

Dönüp baktım. Bodur ve tıknaz bir kadın, elinde benim valizim, kapıda dikiliyordu, yirmi beş yaşlarındaydı, yanakları al aldı, kocaman açılmış mavi gözleri de epey aralıklıydı.

"Bu Kaisa," dedi otel sahibi. "Kaisa! Bu bey bize Sayın Zgut'tan selam getirmiş. Sayın Zgut'u hatırlıyor musun, Kaisa? Hatırlıyor olmalısın."

Kaisa ağır ağır kızardı, omuzlarını silkip eliyle yüzünü örttü.

"Hatırlıyor," dedi otel sahibi. "Hatırladı... Peki... Öyleyse ben sizi odanıza götüreyim. Otelin en iyi odası. Kaisa, beyefendinin valizini götür. Siz de, sayın... mm..."

"Glebsky," dedim.

"Sayın Glebsky'nin valizini dört numaraya götür. Tam bir salaktır," dedi belli bir gururla, tıknaz kadın kaybolunca. "Kendi çapında acayip bir şeydir... Peki, Sayın Glebsky?" Cevap beklercesine yüzüme baktı.

"Peter Glebsky," dedim. "Polis müfettişi. İzindeyim. İki haftalığına. Yalnızım."

Otel sahibi bütün bu enformasyonu iri, boğumlu harflerle

özenle yazdı; o yazarken Saint-Bernard tırnaklarını muşambada gıcırdatarak içeri girdi. Bana baktı, göz kırptı, sonra ansızın odun çatırtısı gibi bir kükreyişle kasanın yanına uzandı, suratını da patisine yasladı.

"Bunun adı Lel," dedi otel sahibi, dolmakaleminin vidalı kapağını geri kapatırken. "Sapient. Üç Avrupa dili bilir. Pire yok ama tüy döker."

Lel içini çekti ve suratını diğer patisine yasladı.

"Gidelim," dedi otel sahibi, ayağa kalkarken. "Sizi odanıza geçireyim."

Holü tekrar geçtik, merdivenlerden çıkmaya başladık.

"Öğle yemeği saat altıda," dedi. "Her saatte atıştırmalık var, istediğiniz zaman ferahlatıcı bir şeyler de içebilirsiniz. Saat onda hafif bir akşam yemeği. Dans bilardo, iskambil, şömine başında sohbet."

İkinci katın koridoruna çıktık, sola döndük. İlk kapının yanında durdu.

"Burası," dedi o ilk, boğuk sesle. "Buyurun."

Kapıyı açtı, yana çekildi, içeri girdim.

"O unutulmaz, korkunç günden beri..." diye başladı ve ansızın sustu.

Güzel odaydı, yalnız biraz kasvetliydi. Perdeler aralıktı, karyolanın üzerinde de nedense bir dağcı bastonu vardı. Yeni tütün dumanı kokuyordu. Odanın ortasındaki koltuğun arkasında bir kanvas ceket asılıydı, yere de bir gazete seriliydi.

"Hım..." dedim şaşkınlıkla. "Sanırım burada kalan biri var."

Otel sahibi cevap vermedi. Bakışları masanın üzerine dikilmişti. Özel bir şey yoktu orada, yalnız büyük, bronz bir küllük, içinde de düz saplı bir pipo vardı. Sanırım "Dunhill". Pipodan duman yükseliyordu.

"Kalıyor..." dedi nihayet. "Kalıyor mu? Gerçi neden olmasın?"

Söyleyecek bir şey bulamadım, beklemeye devam ettim.

Valizim görünmüyordu, yalnız köşede, otel çıkartmalarıyla dolu kareli bir sırt çantası vardı. Benim sırt çantam değildi.

"Burası," dedi otel sahibi, cesaretini toplamış bir sesle, "o unutulmaz, korkunç günden beri, altı senedir her şey, son tırmanışından önce bıraktığı gibi..."

Dumanı tüten pipoya kuşkuyla baktım.

"Evet!" dedi haykırırcasına. "Bu *onun* piposu. Bu *onun* montu. Bu da *onun* dağcı bastonu. 'Bastonunuzu da alın,' demiştim o sabah. Oysa bana gülümsedi ve başını salladı. 'Sonsuza kadar orada kalmayacaksınız ya!' diye bağırdım, korkunç bir sezgiyle ürpererek. 'Purkua pa?' diye cevap verdi, Fransızca. O zamandan anlamış değilim bunun ne demek olduğunu..."

"Neden olmasın, anlamına geliyor," dedim.

Otel sahibi kederle başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm... Bu da *onun* sırt çantası. Polisin eşyalarını karıştırmasına izin vermedim..."

"Bu da *onun* gazetesi," dedim. Evvelsi günün tarihini taşıyan "Mur Postası"ydı bu.

"Hayır," dedi otel sahibi. "Gazete tabii ki onun değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim.

"Gazete tabii ki onun değil," diye tekrar etti otel sahibi. "Doğal olarak pipoyu yakan da o değil, başka biri."

Ölüye saygı gösterilmediğiyle ilgili bir şeyler homurdandım.

"Hayır," diye itiraz etti otel sahibi, düşünceli bir tavırla, "mesele daha karmaşık. Çok daha karmaşık, Sayın Glebsky. Ama sonra konuşuruz bunları. Şimdi odanıza gidelim."

Ne var ki biz çıkmadan tuvalete baktı, gömme dolabın kapısını açtı ve kapadı, sonra pencereye girip perdeleri dövdü. Bence yatağın altına da bakmak istiyordu ama kendini tuttu. Koridora çıktık.

"Müfettiş Zgut, uzmanlık alanının kasa hırsızları olduğunu söylemişti," dedi kısa bir sessizlikten sonra. "Eğer gizli bilgi değilse, sizin uzmanlığınız nedir?"

Dört numaranın kapısını açıp yana çekildi.

"Benimki sıkıcı bir uzmanlık," diye cevap verdim. "Memuriyet suçları, rüşvet, adam kayırma, kalpazanlık, sahte evrak..."

Oda hoşuma gitmişti. Her şey tertemiz parlıyordu, hava ferahtı, masanın üzerinde tek bir toz yoktu, ışıldayan pencerenin arkasında da karlı vadi ve eflatun dağlar görünüyordu.

"Yazık," dedi otel sahibi.

"Neden?" diye sordum ve dalgınca yatak odasına baktım. Kaisa derleyip toparlamıştı. Valizim açılmış eşyalarım özenle yerleştirilmişti; Kaisa yastıkları da kabartmıştı.

"Gerçi hiç de yazık değil," dedi otel sahibi. "Bilinmeyenin bilinenden çok daha ilginç olduğunu gözlemlemeniz gerekti mi hiç, Sayın Glebsky? Bilinmeyen, düşünceye heyecan katar, kanın damarlarda daha hızlı akmasını sağlar, şaşkınlık veren fantaziler doğurur, vaatlerde bulunur, yeni keşiflere çağırır. Bilinmez, karanlık gecenin dipsizliğinde yanıp sönen bir ateşe benzer. Ama bilinir hâle gelir gelmez yalınlaşır, grileşir, rutinin tekdüzeliğiyle kaynaşır."

"Siz bir şair olmalısınız, Sayın Snevar," dedim daha da dalgın bir tavırla. Kaisa'ya bakıyordum ve Zgut'u anlıyordum şimdi. Etli butlu kadın alışılmadık kadar çekici görünüyordu. Meçhul bir şey vardı kadında, henüz kavranmamış bir şey...

"Hiç değil," dedi. "Burada evinizdesiniz. Yerleşin, dinlenin, ne isterseniz yapın. Kayaklar, yağ, alet edevat, her şey aşağıda hizmetinize amade; gerektiği takdirde doğruca bana başvurun. Öğle yemeği saat altıda; eğer şimdi bir şeyler atıştırmak veya serinlemek isterseniz, içki demek istiyorum, Kaisa'ya söyleyin. Tekrar hoş geldiniz."

Ve çıktı.

Kaisa yatakla uğraşıp duruyordu, mükemmel bir noktaya vardırıyordu onu; ben de bir sigara çıkardım, yaktım ve pencereye yaklaştım. Yalnızdım. Mübarek semalar, ulu Tanrı, nihayet yalnızdım! Biliyorum, bundan söz etmek, hatta düşünmek

bile hoş değil ama günümüzde bir haftalığına, bir geceliğine, hatta birkaç saatliğine bile yalnız kalmak öyle güç ki! Elbette seviyorum çocuklarımı, karımı seviyorum, akrabalarıma karşı en ufak bir kötücül duygum yok, dostlarımın ve tanıdıklarımın büyük çoğunluğu da kibar ve hoşsohbet insanlardır. Ama her gün, her saat, her biri diğerinin yerini alarak aralıksızca yanı başımda patırtı ettiklerinde ve bu kalabalığı önlemek, herkesten uzaklaşmak, içine kapanmak, yalnız kalmak için en ufak bir olanak bile bulunmadığında... Bunu ben kendim okumadım ama oğlum, insanın günümüzdeki başlıca dürtüsünün yalnızlık ve inziva olduğunu ileri sürer. Bilmiyorum, emin değilim. Ya bütün bunlar şairane uydurmalar ya da ben şanssız biriyim. Her halükârda, ihtiyacım olan şey tam da iki haftalık bir yalnızlık ve inziva. Ve yapmak zorunda olduğum hiçbir şey olmayıp sadece canımın çektiğini yapmak. İçtiğim sigarayı burnuma paket dayadıklarından değil de canım çektiğinden içmek. İçmeyince de Madam Zelts tütün dumanına dayanamadığından değil canım çekmediğinden içmemek. Sıcak bir şöminenin karşısında brendi kadehimi de sıcak bir şöminenin karşısında brendi kadehini yudumlamak canım çektiğinde yudumlamak. Gerçekten, hiç de fena değil bu. Burada da hiç fena hissetmeyeceğim kendimi. Harika bir şey bu; kendimle, henüz hiç de ihtiyar sayılamayacak, güçlü kuvvetli, kayağa bindirip de bütün vadiden aşarak ıslık çalan karların üzerinde şu eflatun kayalıklara sürebileceğim kendi bedenimle olmak bana iyi gelecek, o zaman düpedüz harika olacak...

"Bir şey ister misiniz?" diye sordu Kaisa. "Ne arzu edersiniz?"

Kaisa'ya baktım; gene omuzlarını büzdü ve eliyle yüzünü örttü. Daracık, rengârenk bir elbise vardı üzerinde, kadın adımını atmadan elbise ileri geri kıpırdıyordu, dantelli bir önlük de giymişti, iri tahta boncuklardan bir kolye boynunu sarıyordu. Çoraplarını içeri kıvırmıştı ve tanıdıklarımdan hiçbirine benzemiyordu; bu da güzeldi.

"Burada başka kimler kalıyor şimdi?"

"Nerede?"

"Burada. Otelinizde."

"Otelde mi? Burada mı? Burada kalanlar..."

"Kim onlar?"

"Kim mi? Sayın Moses karısıyla birlikte kalıyor. Bir ve iki numaralar. Üç numara da onlarda ama orada kalmıyorlar. Belki kızlarıdır. Anlayamadım. Güzel, göz doldurur..."

"Demek öyle," dedim, daha da yoklayarak.

"Sayın Simone de kalıyorlar. Burada, karşıda. Kendileri bilim adamı. Devamlı bilardo oynar, duvar olsa tırmanır. Haylaz ama sıkıcıdırlar. Psikolojik manada." Gene kıpkırmızı oldu, omuzlarını büzmeye başladı.

"Başka kim var?" diye sordum.

"Sayın Du Barnstoker, ipnotizmacı, sirkte çalışıyor..."

"Barnstoker mi? Meşhur Barnstoker?"

"Bilmiyorum, belki odur. İpnotizmacı kendileri... Ve Brun..."

"Kim bu Brun?"

"Motosikleti var. O da haylaz, gerçi çok gençler kendileri."

"Hım," dedim. "Hepsi bu kadar mı?"

"Biri daha var. Herhalde yakınlarda geldi. Yalnız kendileri... Bir başlarına dururlar. Uyumazlar, yemezler, öylece dururlar..."

"Anlamadım," dedim.

"Kimse de anlamıyor. Öylece duruyorlar işte. Gazete okuyorlar. Geçen gün Sayın Barnstoker'in ayakkabılarını yürüttüler. Her yerde aradık, taradık, ayakkabılar yok. Meğer müzeye götürmüşler, orada bırakmışlar. Ayak izleri de her yerde..."

"Nasıl izler?" Çok merak etmiştim.

"Islak. Koridorda ileri geri yürür durur. Beni çağırmayı da alışkanlık edindiler. Bazen bir odadan, bazen diğerinden. Gider bakarım ki kimse yok."

"Peki," dedim içimi çekerek. "Seni anlayamıyorum, Kaisa. Gerek de yok. Gidip bir duş alayım."

Sigaramın izmaritini söndürdüm ve çamaşırlarımı almak için yatak odasına gittim. Getirdiğim kitaplara baktım, boşuna getirdiğimi düşündüm, sonra karyolanın yanındaki sehpaya koydum; ayakkabılarımı çıkarıp attım, ayaklarımı banyo terliklerine soktum, havluyu kapıp duşun yolunu tuttum. Kaisa çıkmıştı, masanın üzerindeki kültablası bakire gibi ışıldıyordu. Koridor boştu, bir yerlerden bilardo toplarının takırtısı geliyordu; psikolojik manada asık suratlı haylaz zaman geçiriyor olmalıydı. Neydi adı... Simone, galiba.

Duş kabininin kapısı, merdiven sahanlığındaydı. Kilitliydi. Bir süre plastik kapı kolunu çevirerek kararsızca dikildim. Birisi acelesiz, ağır adımlarla geçti koridordan. Birinci kattaki duş kabinine de inebilirim, diye düşündüm. İnmeyebilirim de. Önce kayak yapmaya çıkabilirim. Dalgın gözlerle bakıyordum belli ki çatıya çıkan ahşap merdivenlere. Veya mesela çatıya çıkıp manzarayı da izleyebilirim. Dediklerine göre gün doğumu ve gün batımı tarifsizce güzel görünüyormuş burada. Yalnız duş kapısını kilitlemeleri tam bir adilik. İçeride biri mi var acaba? Yok, ses gelmiyor... Kolu tekrar zorladım. Neyse. Duş da Tanrı'ya havale. Sonra yaparım. Döndüm, odamın yolunu tuttum.

Odada bir şeyler değişmişti, hemen hissettim bunu. Bir saniye geçmeden de anladım: Tütün dumanı kokuyordu, müzeye çevrilen odadaki dumanın aynısı. Derhal kültablasına baktım. Pipo yoktu; sadece az bir tutam kül, içinde de minik tütün parçaları vardı. Öylece duruyorlar kendileri, dediğini hatırladım. Ne bir şey yiyor ne içiyorlar, yalnız izleri görülüyor...

Bu anda hemen yanımda biri gürültüyle esnedi. Tırnaklarıyla yeri döverek ağır ağır çıktı yatak odasından Saint-Bernard. Sırıtarak baktı bana ve gerindi.

"Ah, sen miydin burada tütün içen?" dedim.

Lel göz kırptı, başını salladı. Sinek kovalar gibi.

İkinci Bölüm

Kardaki ayak izlerine bakılırsa biri ayağında kayaklarla geçmeye çalışmıştı; elli metre kadar yürümüş, her adımında düşmüş, sonra geri dönmüş, dizlerinin üzerine yığılmış, kayaklarını kucağına almış, düşürmüş, tekrar kaldırmış; belli ki buz tutmuş küfürler, lanetler kar içindeki bu maviye çalan oyuklara ve yarıklara henüz işleyememişti. Ama karla örtülü vadinin geri kalanı yeni serilmiş bir çarşaf gibi tertemiz, el değmemişti.

Kayakların sağlam bağlanıp bağlanmadığını kontrol için olduğum yerde sıçradım, sonra gerilip güneşin olduğu tarafa doğru kaymaya başladım; hızımı gitgide artırıyordum, güneşten ve yaşadığım hazdan ötürü gözlerimi kısmıştım, her nefesimde dumanaltı dairelerin, küflü kâğıtların, zırıldayan zanlıların ve homurdanan müdürlerin, moral bozucu siyasi tartışmaların ve bayat fıkraların, karımın ufak tefek şeyler için telaşının ve yeni yetişen kuşağın bitmeyen isteklerinin sıkıcılığından kurtuluyordum... kasvetli ve dumanlı sokaklar, mühür mumu kokan koridorlar, vurulmuş tanklar gibi asık suratlı kasaların boş rafları, yemek odasında rengi solmuş mavili duvar kâğıtları ve yatak odasında rengi solmuş pembe duvar kâğıtları, çocuk odasında mürekkep sıçramış sarılı duvar kâğıtları... Her bir nefesimde kendimden, devlet malını kutsal sayan, ahlakçı, kanunu virgülüne kadar uygulayan, ceketinin düğmeleri parlayan adamdan, dikkatli kocadan ve örnek babadan, dost canlısı

arkadaştan, kapısı her gelene açık akrabadan kurtuluyordum; bütün bunların yitip gittiğine seviniyordum, bütün bunların dönmemecesine yitip gittiğini, artık hayatın delice ve neşeli bir gençlik temposunda kaygısız, esnek, kristal berraklığında olacağını umuyordum, ne iyi etmiş de gelmiştim buraya... Aferin Zgut, akıllı Zgut, teşekkürler, gerçi eline geçen kasa hırsızlarını sorguda hizaya çektiğini söylerler ya, olsun... ben de hâlâ güçlü, kıvrak, sağlamım; ideal bir çizgi şeklinde yüz kilometre kayabilirim, kayağın altında bir ton kar fırlatıp ister sağa ister sola sert virajlar alabilirim... oysa üç yıldır, şu lanet olası yeni evi aldığımızdan beri kaymadım, ne halt etmeye yaptıysak bunu, ihtiyarlık için rahat bir sığınak kurduk kendimize, bütün ömrümüz ihtiyarlık için çalışmakla geçiyor... Şeytan alsın bütün bu düşünceleri, şimdi düşünmek istemiyorum, ihtiyarlığı da boş ver evi de, kendini de boş ver, Peter, Peter Glebsky, kanundan şaşmaz memur, Tanrı kurtarsın seni de...

İlk coşku dalgası yatıştı sonra, kendimi yolun kıyısında buldum, ıslanmıştım, nefes nefeseydim, tepeden tırnağa karla örtülüydüm. Coşku dalgaları ne çabuk geçiyor, şaşılacak şey. Kendi kendine saatlerce, günlerce dırdır edersin, kendi başının etini yersin, sonra coşku bir anda geçiverir. Kulaklarım da rüzgâr yüzünden işitmiyordu... Eldivenlerimi çıkardım, serçeparmağımı kulağıma soktum, çevirdim, ansızın şiddetli bir çatırtı işittim, sanki hemen yakınlarda bir yere iki kanatlı bir özel uçak iniyordu. Gözlüklerimi sildim, o anda çatırtı yanı başımda koptu; uçak değildi elbette, şu duvarlar delen ve bütün tecavüzcülerden, soyguncular dan ve katillerden, hepsinin toplamından daha çok can alan yeni, kocaman motosikletlerden biriydi. Üzerime kar fırlattı, gözlüklerim gene karla örtüldü; ama gene de ince ve eğilmiş bir silueti, dalgalanan kara saçları ve bir tahta parçası gibi çıkıntıyı andıran kırmızı bir şalın ucunu fark ettim. Kasksız sürüyor, diye düşündüm otomatik olarak, elli kron ceza ve ehliyete bir aylığına el ko-

nulması... Ama plakayı görmem söz konusu bile değildi, buradan oteli, hatta vadinin yarısını bile görmüyordum; bir kar bulutu yükseliyordu gökyüzüne kadar. Aman, bana ne! Kayağın değneklerine dayandım ve motosikletin ardından otele doğru hızla kaymaya başladım gene.

Geldiğimde motosiklet verandanın önünde soğumaya bırakılmıştı. Hemen yanında, karların üzerine deri eldivenlerle kolluklar atılmıştı. Kayaklarımı kar yığınının içine batırdım, üzerimi temizledim ve gene motosiklete bakmaya koyuldum. Acayip, meşum bir araç. Belki de gelecek yıl otelin adını "Ölü Motosikletçi Oteli" diye değiştirmesi gerekecekti. Otel sahibi, yeni gelen misafirlerin koluna girecek ve yıkılmış duvarı göstererek, "Buraya. Saatte yüz seksen kilometre süratle buraya çarptı ve binanın öbür tarafından çıktı. Mutfağa dalınca yer sarsıldı, dört yüz otuz iki tuğlayı da yanında götürdü..." diyecekti. Reklamın iyisi kötüsü olmaz, diye düşündüm basamaklardan çıkarken. Şimdi odama gideceğim, masanın arkasında dişlerinde dumanı tüten piposuyla bir iskelet oturuyor olacak, önünde de litresi üç krona ev yapımı likör.

Holün ortasında şekilsizce uzun ve iyice kamburunu çıkarmış bir adam vardı, üzerinde de kuyruğu topuklarına varan siyah bir frak. Ellerini arkasında bağlamış, kadın mı erkek mi olduğu belirsiz, incecik, kıvrak, derin bir koltuğa incelikle gömülmüş yaratığı azarlıyordu. Yaratığın yüzü küçük, solgundu; yarısı kocaman kara gözlüklerle örtülüydü; kara, karmakarışık saçlar ve kabarık, kırmızı bir şal.

Kapıyı ardımdan kapayınca uzun boylu adam sustu ve bana döndü. Papyon bağlamıştı, yüz hatları son derece asildi, bir de aristokratik burunla süslenmişti. Bu burun ancak tek bir insanda olabilirdi ve onun da malum meşhurdan başkası olması mümkün değildi. Bir saniye, sanki ne diyeceğini şaşırmış gibi süzdü beni, sonra dudaklarını tavuk kuyruğu gibi büzdü ve bana doğru yürüdü, küçük ve beyaz elini uzattı.

"Du Barnstoker," dedi âdeta şarkı söyler gibi. "Hizmetinizdeyim."

"Şu ünlü Du Barnstoker mi?" diye sordum samimi bir hürmetle, elini sıkarken.

"Ta kendisi, beyefendi, ta kendisi," dedi. "Kiminle tanışmak şerefine nail oluyorum?"

Kendimi tanıttım. Biz polis memurlarına kesinlikle yakışmayan aptalca bir çekingenlik hissediyordum. Daha ilk bakışta, bu adamın gelirini gizlemeden edemeyeceği ve vergi beyannamelerinde sahtekârlık yaptığı anlaşılıyordu.

"Ne hoş!" diye şakıdı ansızın Du Barnstoker yakamdan tutarak. "Nereden buldunuz bunu? Brun, yavrum, bakın, ne hoş bir şey!"

Parmaklarının arasında maviye çalan menekşe rengi bir şey vardı. Üstelik menekşe kokuyordu. Bu tür şeylerden hoşlanmasam da kendimi zorlayıp alkışladım. Koltuktaki varlık ise küçük ağzını kocaman açarak esnedi ve bir bacağını koltuğun kolunun üzerinden attı.

"Kolunun yeninden," dedi hırıltılı bas bir sesle. "Zayıf bir iş, amca."

"Kolunun yeninden!" diye tekrarladı Du Barnstoker kederle. "Hayır, Brun, öylesi fazlasıyla amatör işi olurdu. Sizin de ifade ettiğiniz gibi gerçekten zayıf bir iş olurdu. Hem zayıf olurdu hem de Sayın Glebsky gibi bir uzmana layık olmazdı."

Menekşeyi açık avucuna koydu, baktı, kaşlarını kaldırdı, menekşe kayboldu. Ağzımı açtım ve başımı salladım. Söyleyecek sözüm yoktu.

"Usta bir kayakçısınız, Sayın Glebsky," dedi Du Barnstoker. "Sizi pencereden izledim. Üstelik gerçek bir zevk aldığımı da söylemeliyim."

"Abartıyorsunuz," diye homurdandım. "Bir zamanlar kayıyordum..."

"Amca," diye seslendi ansızın koltuğun derinlerindeki varlık. "Bir sigara yapsanız keşke."

Du Barnstoker galiba bir şeyler hatırladı.

"Evet!" dedi. "İzninizle size takdim edeyim, Sayın Glebsky; bu, Brun, müteveffa kardeşimin biricik çocuğu... Brun, yavrum!"

Yeğen isteksizce ayrıldı koltuktan ve yaklaştı. Sık, kadın saçları vardı, gerçi belki kadın saçları değil delikanlı saçlarıydı. Lastik pabuçlara geçirdiği ayakları minik ve oğlansıydı ama belki tam tersi de olabilirdi, düzgün genç kız ayakları belki. Montu üç beden büyüktü. Diyeceğim, Du Barnstoker'in müteveffa kardeşinin çocuğunun kadın mı erkek mi olduğunu söylemesini tercih ederdim. Çocuk, pembe ve narin ağzıyla kayıtsızca gülümsedi bana, yıpranmış, yaralı bereli elini uzattı.

"İyi korkuttuk mu sizi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Yolda..."

"Biz mi dediniz?" dedim anlamak için.

"Gerçi tabii, biz değil. Bucephalus. Bu işte iyidir... Gözüne kar tozu savurdu da," diye açıkladı amcasına.

"Mevcut durumda Bucephalus, Büyük İskender'in efsanevi atı değil. Mevcut durumda, motosikletin adı; beni iki yıldır ağır ağır öldüren ve sonunda sanırım beni mezara taşıyacak olan çirkin mi çirkin ve tehlikeli bir araç."

"Bir sigara olsaydı," diye hatırlattı yeğen.

Du Barnstoker kederle salladı başını ve eliyle bir daire çizdi. Tekrar indirdiğinde parmaklarının arasında dumanı tüten bir sigara vardı. Onu yeğenine uzattı. Yeğen derin bir nefes çekti, kaprisli bir tavırla homurdandı:

"Gene filtreli..."

"Herhalde kayaktan sonra bir duş almak istersiniz," dedi Du Barnstoker bana dönüp. "Birazdan öğle yemeği..."

"Evet," dedim. "Elbette. İzninizle."

Onlardan kurtulunca büyük bir rahatlık hissettim. Pek ke-

yifli değildim. Beklenmedik bir anda yakalanmıştım. Ünlü bir sihirbazın arenaya çıkması başka şey, ünlü bir sihirbazın özel hayatı tamamen başka şey. Böylece merdivenden üç sıçrayışta odamın bulunduğu kata çıktım.

Koridor gene boştu, uzaktan bir yerden gene bilardo toplarının çarpıştığı duyuluyordu. Lanet duş gene kilitliydi. Gene de odamda elimi yüzümü yıkadım, üzerimi değiştirdim, bir sigara aldım ve kanepeye yığıldım. Tatlı bir uyuşukluğa kapılmıştım, birkaç dakika uyudum bile. Koridordan gelen acı bir çığlık ve meşum, gürültülü bir kahkahaya uyandım. Yerimde sıçradım. O anda kapı vuruldu, Kaisa'nın miyavlar gibi sesini duydum: "Yemek hazır!" Tamam, hemen geliyorum kabilinden cevap verdim, kanepeden kalktım, ayağa dikildim, ayakkabılarımı giymeye giriştim. "Yemek hazır!" sesi geldi uzaktan, sonra bir kez daha: "Yemek hazır!", sonra gene kısa bir çığlık ve insanın içine işleyen kahkaha. Paslı zincirlerin şakırtısını bile işittim.

Aynanın karşısında saçlarımı taradım, yüzüme farklı ifadeler kondurup hangisi daha uygun diye baktım; dalgın ve kibar bir bakış mı, erkeksi ve mesleki bir içe kapalılık mı, tanıdıklara karşı iyi niyetli bir açıkyüreklilik ve senli benlilik mi... Ama hiçbiri de uygun gelmedi, bu yüzden kendime sıkıntı yaratmaktan vazgeçtim, yeğen için cebime birkaç sigara koydum, koridora çıktım. Çıkar çıkmaz da donakaldım.

Karşı odanın kapısı ardına kadar açıktı. Girişte, hemen eşikte genç bir adam bir ayağını kapı çerçevesinin sol yanına, diğerini öbür yanına dayamış duruyordu. Duruşu bütün acayipliğine rağmen gayet rahat görünüyordu. Yukarıdan aşağı süzdü beni, uzun sarı dişlerini gösterdi, asker selamı verdi.

"İyi günler," dedim kısa bir sessizliğin ardından. "Yardım edebilir miyim?"

Ben öyle deyince bir kedi kıvraklığıyla döşemeye atladı ve asker selamını indirmeden karşımda hazırolda dikildi.

"Şeref duydum, sayın müfettiş," dedi. "Kendimi tanıtmama izin verin: Sibernetik Departmanı'ndan Kurmay Teğmen Simon Simone."

"Rahat," dedim, sonra tokalaştık.

"Aslında fizikçiyim," dedi. "Ama 'sibernetik departmanı' deyince tıpkı 'piyade tümeni' gibi etki yaratıyor. Gülünç oluyor." Ve ansızın, ancak rutubetli zindanlarda, silinmez kan lekeleri arasında ve paslı zincirlerin şakırtısında hayal edilebilecek boğuk, korkunç kahkahayla güldü.

"Yukarıda ne yapıyordunuz?" diye sordum şaşkınlığımı yenerek.

"Antrenman yapıyordum," diye cevap verdi. "Dağcıyım ya..."

"Ölü olan mı?" diye şakalaştım ve hemen pişman oldum çünkü çığ gibi bir cehennem kahkahasıyla karşılık verdi gene.

"Fena değil, başlangıç için hiç fena değil," dedi gözlerini ovalarken. "Hayır, henüz hayattayım. Buraya kayalıklara tırmanmaya geldim ama bir türlü ulaşamıyorum. Her yer kar. Ben de kapılara, duvarlara tırmanıyorum..." Ansızın durakladı, kolumu yakaladı. "Aslında," dedi, "buraya biraz hava almaya gelmiştim. Aşırı yorgunluk. 'Midas Projesi', duymuş muydunuz? Çok gizli. Dört yıl, tatil bilmeden. Doktorlar da bana manevi istirahat yazdılar." Tekrar kahkaha attı ama artık yemek salonuna varmıştık. Beni bırakıp mezelerin serildiği sehpaya yöneldi. "Arkamdan ayrılmayın müfettiş," diye bağırdı giderken. "Acele edin, Ölü Dağcı'nın arkadaşları ve yakınları havyarı yiyip tüketecekler yoksa..."

Beş pencereli, büyük bir yemek salonuydu. Tam ortada yirmi kişilik kocaman, oval bir masa vardı. Lüks, zamanla kararmış büfe ise gümüş takımlarla, sayısız aynayda ve rengârenk şişelerle ışıl ışıldı. Masa örtüsü kolalanmıştı, tabaklar mükemmel porselenden yapılmıştı, zarif niello kakmalı takımlar ise gümüştü. Ama burada her şey belli ki olabilecek en demokra-

tik şekilde ayarlanmıştı. Meze sehpası mezelerle bezeliydi; ilk gelen kapar. Kaisa, biraz daha küçük olan bir başka sehpaya içinde etli sebze çorbaları olan seramik tencereler koymuştu; kendin seç kendin doldur. Şöyle serinlemek isteyenler için de büfe doluydu; brendi, İrlanda cini, bira, Zgut'un dediğine göre alpyıldızı yapraklarından ev yapımı likör.

Du Barnstoker ile müteveffa kardeşinden yeğeni masaya oturmuşlardı bile. Du Barnstoker, zarif bir hareketle gümüş kaşığı etli çorba tabağına daldırmış ve sitemle, dirseklerini masaya dayamış sebze çorbası höpürdeten yeğenine bakıyordu.

Masanın baş tarafının hükümdarı, göz alıcı ve tuhaf bir güzelliği sahip, tanımadığım bir hanımdı. Yirmi yaşında da olabilirdi kırk yaşında da, gece mavisi omuzları narindi, boynu bir kuğuyu andırıyordu, uzun kirpikli kocaman gözleri yarı kapalıydı, kabartılmış saçları kül rengiydi, paha biçilmez bir tacı vardı; bu hiç kuşkusuz ki Sayın Moses'ti ve gene hiç kuşku yok ki bu mütevazı sofra değildi yeri. Böyle kadınları daha önce sadece yüksek sosyete dergilerindeki fotoğraflarda ve aksiyon filmlerinde görmüştüm.

Elinde tepsiyle otel sahibi masanın etrafından dolanıp bana doğru geliyordu. Tepsideki kristal kadehte masmavi bir likör vardı.

"Ateşle sınanalım!" dedi gelince. "Biraz daha acı bir şeyler alın."

Dediğini yaptım. Tabağıma zeytin ve havyar koydum. Sonra otel sahibine baktım, bir hıyar turşusu da ekledim. Sonra liköre baktım ve havyarın üzerine yarım limon koydum. Herkes bana bakıyordu. Kadehi tuttum, derin bir nefes aldım (birkaç küf kokulu daire ve koridor daha) ve likörü dikledim. Baştan ayağa sarsıldım. Herkes bana bakıyordu, bu yüzden sarsıntım da manen oldu. Hıyarın yarısını ısırdım. Otel sahibi homurdandı. Simone de homurdandı. Bayan Moses kristal gibi bir sesle, "O!" dedi, "Gerçek bir erkek!" Gülümsedim, hıyarın

diğer yarısını da ağzıma attım. Şu hıyar kavun büyüklüğünde olsaydı ya keşke! "Aferin!" dedi yeğen de.

"Bayan Moses!" dedi otel sahibi. "İzninizle Müfettiş Glebsky'yi size takdim edeyim."

Masanın başındaki kül rengi saçlı hanımefendi belli belirsiz sallandı, muhteşem kirpikleri kalkıp indi.

"Bay Glebsky!" dedi otel sahibi. "Bayan Moses."

Eğilerek selamladım, yarı belime kadar eğilirdim ya karnımda öyle bir yangın vardı ki yapamadım; ama hanımefendi gülümsedi, ben de derhal rahatladım. Vakarla döndüm, mezenin kalanını bitirdim, masaya yöneldim. Otel sahibi beni Barnstoker'in karşısına oturttu, böylece sağıma, ne yazık ki epey uzağıma düştü Bayan Moses; solumda da, ne yazık ki epey yakınımda haylaz Simone vardı, her an ürkütücü kahkahasını koparmaya hazırdı.

Masa başı sohbetini otel sahibi yönetiyordu. Esrarengiz ve bilinmeyen şeylerden, son günlerde otelde meydana gelen tuhaf şeylerden söz ediyorduk. Acemi olduğum için beni ayrıntılar hakkında aydınlattılar. Du Branstoker, iki ya da üç gün önce ayakkabılarının kaybolduğunu, uzun aramalardan sonra o akşam müzeye çevrilmiş olan odada bulduklarını teyit etti. Simone bir kahkaha eşliğinde esas itibariyle bilimsel olan kitaplarını okuyan ve sayfa kenarlarına esas itibariyle cahilane notlar düşen biri olduğunu söyledi. Otel sahibi keyiflendi ve bugün dumanı tüten pipo ve gazeteyle meydana gelen hadiseyi havadis etti, sonra da otelde geceleri birinin dolaştığını ekledi. Bunu kulaklarıyla işitiyordu; bir defasında da giriş kapısından girip holden merdivenlere doğru kayan beyaz bir siluet görmüştü. Bayan Moses bu havadisleri istekle teyit etti ve dün gece birinin pencereden kendisine baktığını da ekledi. Du Barnstoker de birinin dolaştığını teyit etti ancak şahsen bunun bizim Kaisa olduğunu düşünüyordu, kendisine öyle gelmişti. Otel sahibi bunun kesinlikle mümkün olmadığını belirtti; Simon Simone

ise geceleri güya ölü gibi uyuduğu ve hiçbir şey işitmediğini söyleyip böbürlendi. Yalnız iki defa kayak botlarının her zaman ıslak olduğunu fark etmişti, sanki geceleri biri onlarla karda dolaşıyormuş gibiydi. Bana gelince, eğlence olsun diye kültablası ve Saint-Bernard olayını anlattım. Yeğen hırıldayarak, herkesin bilgisine sunmak üzere, esasen böyle hokuspokus işlerine karşı olmadığını, bunlara alışkın olduğunu bildirdi ama yabancıların kendisinin yatağında yatmalarına kesinlikle tahammül edemiyordu. Bunu söylerken gözlüklerini bana doğru öyle bir dikti ki iyi ki daha önce değil bugün gelmişim diye düşündüm.

Masanın üzerinde asılı tatlı ve ürkütücü atmosferi fizikçinin sesi bozdu.

"Bir karargâh yüzbaşısı tanımadığı bir şehre gitmiş," diye başladı. "Otelde konaklamış. Otel sahibini çağırmalarını söylemiş..."

Ansızın sustu ve etrafına bakındı.

"Pardon," dedi. "Hanımlar varken," dedi ve Bayan Moses'in olduğu tarafa doğru başıyla selam verdi, "böyle bir... şeyin... gencin huzurunda da," yeğenden yana baktı, "emin değilim, acaba..."

"Aptalca bir fıkra," dedi yeğen küçümseyerek. "Şey değil mi bu: 'Her şey harika ama bölüşemezsin.'"

"Aynen o!" diye bağırdı Simone ve bir kahkaha kopardı.

"Bölüşmek mi?" diye sordu Bayan Moses gülümseyerek.

"Yok, bölüşülmüyor!" diye düzeltti yeğen öfkeyle.

"Ah, bölüşülmüyor mu?" dedi Bayan Moses şaşırarak. "Bölüşülmeyen ne peki?"

Yeğen ağzını açacak oldu ama Du Barnstoker anlamlı bir hareket yaptı ve ağızda kocaman kırmızı bir elma belirdi; yeğen ondan hemen kocaman bir ısırık aldı.

"Nihayetinde şaşırtıcı şeyler sadece sizin otelinizde meydana gelmiyor," dedi Du Barnstoker. "Mesela ünlü bilinmeyen uçan objeleri hatırlatmak yeterli olacaktır..."

Yeğen gürültüyle geri itti oturduğu sandalyeyi, kalktı ve ağzında elmayı çiğnemeye devam ederek çıkışa yöneldi. Ve bu düzgün bedende ansızın genç ve güzel bir kız peyda oldu! Ama daha kendime gelemeden kız ortadan kayboldu, onun yerini albenisiz ve küstah, pirelerini sahillere yayan ve genel tuvaletlerde uyuşturucu kullanan cinsten bir delikanlı aldı. Ben oğlan mı kız mı bu diye kime sorsam diye düşünürken Du Bronstaker lakırdısına devam ediyordu:

"... Giordano Bruno, beyler, boş yere yakılmadı. Hiç kuşkusuz evrende yalnız değiliz. Sorun sadece, aklın evrende ne derece düzgün dağıldığı. Çeşitli bilim insanlarının görüşlerine göre, eğer yanılıyorsam Sayın Simone beni düzeltsin, sadece bizim galaksimizde canlı barındıran bir milyon kadar güneş sistemi olabilir. Eğer bir matematikçi olsaydım, beyler, bu veriler ışığında, hiç değilse dünyamızın başka kimselerin bilimsel araştırma nesnesi olması ihtimalini ortaya koymaya çalışırdım..."

Du Barnstoker'e sormak doğru olur mu acaba, diye düşünüyordum. Üstelik bence bilmiyordu da. Nereden bilsin? Çocuk dediğin çocuktur işte. Mesele bunun sonu. Nazir otel sahibinin kesinlikle umurunda değil. Kaisa desen aptal. Simone'ye sorsam, mezar sevincini gene ortaya çıkarırım... Ayrıca bana ne? Beni ne ilgilendirir?.. Kızartmadan alsam mı acaba?.. Kaisa elbette aptal ama aşçılığın sırrını biliyor...

"... Kabul edersiniz ki," diye devam etti Du Branstoker lakırdısına, "yabancı gözlerin evrenin derinlerinden bizim ihtiyar gezegenimizi dikkat ve özenle inceledikleri düşüncesi tek başına insanın hayallerini meşgul etmek için yeterli..."

"Ben hesapladım," dedi Simone. "Eğer canlı yaşayan sistemleri canlı yaşamayan sistemlerden ayırt edebiliyorlarsa ve sadece canlı olanları gözlemliyorlarsa, bir eksi 'e' üzeri eksi bir."

"Gerçekten öyle mi?" diye sordu Bayan Moses; korkuya kapılmıştı ama kendini tutuyordu ve hayranlık uyandırıcı bir gülümsemeyle bakıyordu Simone'ye.

Simone kişner gibi güldü. Sandalyenin üzerinde kıvrandı. Gözleri de gülmekten ıslandı.

"Gerçek sayılarla ne kadar yapıyor bu?" diye sordu Du Barnstoker, akustik saldırının ardından.

"Yaklaşık olarak üçte iki," diye cevap verdi Simone, gözlerini kurularken.

"Ama bu çok yüksek bir olasılık!" dedi Du Barstoker heyecanla. "Bunu, neredeyse kesinlikle gözlem nesnesi olduğumuz şeklinde anlıyorum!"

Bu anda arkamdaki kapı sanki çok güçlü birisi omuz atmış gibi çatırdadı.

"Kendinize çekin!" diye bağırdı otel sahibi. "Kendinize doğru!"

Dönüp baktım; o anda kapı da açıldı. Şaşırtıcı biri duruyordu eşikte. İri kıyım, buldog suratlı, ortaçağ kaşkorsesine benzer gülünç, somon balığı renginde, etekleri dizlerine varan bir şey giymiş yaşlıca bir adamdı. Kaşkorsenin altında yaldızlı, general şeritli üniforma pantolonu görünüyordu. Bir eli arkasındaydı, diğeriyle de uzun, metal bur kupa tutuyordu.

"Olga!" diye kükredi bulanık gözlerle bakarak önüne. "Çorba!"

Kısa bir patırtı koptu. Bayan Moses, kendisine yakışmayan bir telaşla çorbaların olduğu sehpaya atıldı, otel sahibi büfenin yanından ayrıldı ve elleriyle her tür hizmete hazır olduğunu gösterir bir hareket yapmaya girişti, Simone çabucak ağzına patates attı ve gülmemek için gözlerini devirdi, Bay Moses'e gelince (hiç kuşkusuz Bay Moses'ti bu) gösterişli bir hareketle yanaklarını titreterek kupasını Bayan Moses'in karşısındaki sandalyeye taşıdı ve zorlukla isabet ettirdiği bir hareketin ardından oraya oturuverdi.

"Bugün hava karlı, beyler," dedi. Kafayı bulmuştu. Bayan Moses onun önüne çorba koydu, adam amansız gözlerle baktı tabağa, kupasından yudumladı. "Mevzu neydi?" diye sordu.

"Uzaydan dünyamıza ziyarette bulunulması olasılığı üze-

rine görüşüyorduk," diye açıkladı Du Barnstoker, tatlı bir gülümsemeyle.

"Neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Bay Moses, gözlerini büyük bir şüpheyle kupanın üzerinden Du Barnstroke'e dikti. "Bunu sizden hiç beklemezdim Barn... Barl... Du!"

"Sadece bir teori!" dedi Du Barnstoker. "Sayın Simone bu olasılığı bizim için hesapladı..."

"Saçma," dedi Bay Moses. "Aptallık. Matematik bir bilim değildir... Bu kim peki?" diye sordu sağ gözünü bana doğru yuvarlayarak. Bulanık, meşum bir gözdü.

"İznînizle tanıştırayım," dedi otel sahibi telaşla. "Bay Moses, Sayın Müfettiş Grebsky. Sayın Grebsky, Sayın Moses."

"Müfettiş..." diye homurdandı Moses. "Sahte makbuzlar, sahte pasaportlar... Dikkatinizi çekerim, Grebsky, bendeki kimlikler sahte değil. Hafızanız güçlü müdür?"

"Şikâyetçi değilim," dedim.

"Öyleyse unutmayın." Tekrar sertçe baktı tabağa ve kupasından yudumladı. "Bugünkü çorba iyiymiş," dedi. "Olga, şunu kaldır da etli bir şeyler ver. Neden sustunuz siz, beyler? Devam edin, sizi dinliyorum."

"Et hususunda," dedi Sayın Moses. "Oburun teki lokantada biftek siparişi vermiş..."

"Biftek demek!" dedi Bay Moses, önündeki eti tek eliyle kesmeye çalışırken. Diğer elindeki kupayı bırakmıyordu.

"Garson siparişi almış," diye devam etti Simone, "obur ise beklerken sahnedeki kızları seyrediyormuş..."

"Gülünç," dedi Bay Moses. "Şu âna kadar çok gülünç. Tuzu az. Olga, tuzu versene. Ee?"

Simone tereddüt etti.

"Pardon," dedi kararsız bir tavırla. "Büyük bir endişeye kapıldım şimdi..."

"Hım. Endişe demek," dedi Bay Moses. "Sonra?"

"Hepsi bu," dedi Simone suratını asıp ve sandalyesinin arkasına yaslandı.

Moses gözlerini ona dikti.

"Nasıl yani?" diye sordu hiddetle. "Biftek getirmişler mi?"

"Şey... Aslında... Hayır," dedi Simone.

"Çok ayıp," dedi Moses. "Baş garsonu çağırmak gerekti." Önündeki tabağı tiksintiyle itti. "Çok nahoş bir hikâye anlattınız bize, Simone."

"Öyle oldu," dedi Simone, solgun bir gülümsemeyle.

Moses kupasından yudumladı, otel sahibine döndü.

"Snevar," dedi, "ayakkabıları çalan namussuzu buldunuz mu? Müfettiş, buyurun size bir iş. Boş zamanınızda ilgilenin. Ne de olsa tembellik ediyorsunuz. Namussuzun teki ayakkabıları çalıp pencerelerden dikizliyor."

Muhakkak ilgileneceğimi söylemek istedim ama o anda yeğen pencerenin tam önünde Bucephalus'unu çalıştırdı. Yemek salonunun camları titredi, sohbet zorlaştı. Herkes önündeki tabaklara eğildi; Du Barnstoker ise beş parmağını birden göğsüne bastırıp sağında solundakilerden dilsiz özürler dilemeye koyuldu. Bucephalus dayanılmaz kükremeye başladı, camlara kar taneleri vurdu, motor sesi uzaklaştı, zor duyulur bir vızıltı hâline geldi.

"Tıpkı Niagara'daki gibi," dedi Bayan Moses, kristal sesiyle çınlarcasına.

"Füze üssü gibi!" diye itiraz etti Simone. "Canavar bir makine."

Kaisa parmaklarının ucuna basarak Bay Moses'e yaklaştı ve önüne ananas suyu dolu bir sürahi koydu. Moses takdirle baktı sürahiye, kupasından bir yudum daha aldı.

"Müfettiş," dedi, "bu hırsızlık hususunda ne düşünüyorsunuz?"

"Bence burada bulunanlardan birinin şakasıdır," diye cevap verdim.

"Tuhaf bir düşünce," dedi Moses, onaylamazcasına.

"Hiç de değil," diye itiraz ettim. "Birincisi, bütün bu girişimlerde mistifikasyondan başka herhangi bir amaç gözetilmiyor. İkincisi de köpek, otelde yabancı varmış gibi davranmıyor."

"Ah, evet!" dedi otel sahibi boğuk bir sesle. "Elbette, otelde yabancı yok. Ama *bu* kişi Lel için sadece yabancı olmamakla kalmıyor; *bu* kişi Lel için aynı zamanda bir Tanrı, beyler!"

Moses gözlerini ona dikti.

"Kimmiş *bu*?" diye sordu sertçe.

"O işte. Ölen."

"Çok enteresan!" diye şakıdı Bayan Moses.

"Aklımı karıştırmayın," dedi Moses otel sahibine. "Bu şeylerle kimin uğraştığını biliyorsanız kendisine bundan vazgeçmesini öğütleyin, ısrarcı olun! Beni anlıyor musunuz?" Sarhoş gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Yoksa ben de şaka yapmaya başlayacağım!"

Sessizlik çöktü. Bence herkes, Moses şaka yapmaya başlarsa bu işin nasıl biteceğini zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Diğerlerinin ne düşündüklerini bilmiyorum ama benim kafamda çok meşum bir tablo belirdi. Moses, kupasından yudumlamayı unutmadan sırayla her birimizi süzdü. Kim olduğunu ve burada ne aradığını anlamak kesinlikle mümkün değildi. Hem şu gülünç pardösüyü neden giymiş? (Yoksa şaka yapmaya başlamış da haberimiz mi yok?) Kupasında ne var? Üstelik de karşımda en azından elli defa dudaklarına götürdüğü hâlde neden hep dolu gibi?

Bayan Moses tabağını bıraktı, muhteşem dudaklarına peçeteyi dokundurdu ve gözlerini tavana kaldırıp, "Ah, güzel günbatımlarını ne çok seviyorum! Tam bir renk cümbüşü!" dedi.

İçimde ansızın dayanılmaz bir yalnız kalmak arzusu hissettim. Ayağa kalktım ve kesin bir tavırla, "Teşekkürler beyler. Akşam yemeğinde görüşmek üzere," dedim.

Üçüncü Bölüm

"Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi otel sahibi, elindeki bardağı ışığa tutarak. "Defterime adını özel nedenlerle seyahat eden bir tüccar olarak yazdırdı. Ama tüccar değil. Yarım akıllı bir simyacı, büyücü, mucit belki... yalnız kesinlikle tüccar değil."

Şöminenin başında oturuyorduk. Kömür sıcaktı, koltuklar eski, hakiki, sağlamdılar. Sofra şarabı sıcak, limonlu, kokuluydu. Loşluk huzur veriyordu, kızıla çalıyordu, evde gibiydik. Dışarıda tipi başlamıştı, şöminenin bacası ıslık çalıyordu. Otel sakindi, yalnız arasıra uzaklardan, bir mezarlıktan yükselir gibi ansızın kopuveren kahkahalarla bilardo toplarının silah patlamasını andıran çarpışma sesleri geliyordu. Kaisa mutfakta tavaları birbirine vuruyordu.

"Tüccarlar genelde cimri olurlar," diye devam etti otel sahibi, düşünceli bir tavırla. "Ama Sayın Moses cimri değil, hayır. Kendisine sordum: 'Afedersiniz, acaba otelimize kimin tavsiyesiyle gelerek bize şeref verdiniz?' Cevap yerine cüzdanından yüz kronluk bir banknot çıkardı, çakmağıyla tutuşturdu, sigarasını yaktı, sonra dumanını yüzüme üfledi, cevap verdi: 'Benim adım Moses, beyefendi. Albert Moses! Moses'in tavsiyeye ihtiyacı yok. Moses her yerde evindedir.' Ne dersiniz buna?"

Bir an düşündüm.

"Tanıdığım bir kalpazan vardı, kimliğini sorduğumda aşağı yukarı aynı şekilde davranırdı," dedim.

"Mümkün değil," dedi otel sahibi zevk alır gibi. "Para gerçekti."

"Demek ki milyoner."

"Milyoner olduğu açık," dedi. "Ama kim? Özel nedenlerle seyahat ediyor... Ama benim vadimde öyle seyahat edilmez. Buraya kayaklarıyla gelirler veya kayalara tırmanırlar. Burası çıkmaz sokak. Buradan hiçbir yere yol yok."

Koltuğa yatarcasına uzandım, bacak bacak üstüne attım. Böyle bir hâlde ve son derece ciddi bir tavırla, Sayın Moses'in kim olduğu üzerine tefekkürde bulunmak hiç alışkın olmadığım kadar hoştu.

"Öyle olsun," dedim. "Çıkmaz. Peki bu çıkmazda ne yapıyor Sayın Du Barnstoker?"

"Sayın Du Barstoker mi? O tamamen başka türlü. On üç yıldır her yıl bana gelir. İlk gelişi, otel henüz 'Kulübe' adını taşırkendi. Benim likörüm için deli olur. Sayın Moses ise, dikkatinizi çekerim, her zaman çakırkeyif; üstelik benden tek bir şişe almamıştır."

Anlamlı bir şekilde homundandım ve sağlam bir yudum aldım.

"Mucit," dedi otel sahibi kararlı bir tavırla. "Mucit veya büyücü."

"Büyücülere inanır mısınız, Sayın Snevar?"

"Lütfen Alek deyin bana. Sadece Alek."

Bardağımı kaldırdım ve Alek'in şerefine sağlam bir yudum daha aldım.

"Öyleyse siz de bana Peter deyin," dedim.

Otel sahibi gösterişle başını salladı ve Peter şerefine sağlam bir yudum aldı.

"Büyücülere inanıyor muyum?" dedi. "Ben, hayal edebildiğim her şeye inanırım, Peter. Büyücülere, Tanrı'ya, şeytana,

hayaletlere... UFO'lara... İnsan beyni bunları hayal edebiliyorsa eğer, demek ki hepsi de bir yerlerde vardır, yoksa beyne neden böyle bir yetenek gereksin?"

"Siz bir filozofsunuz, Alek."

"Evet, Peter, ben bir filozofum. Şairim, filozofum ve tamirciyim. Hiç durmayan makinelerimi gördünüz mü?"

"Hayır. Çalışıyorlar mı?"

"Bazen. Sık sık durdurmak gerekiyor onları, parçaları çok hızlı aşınıyor... Kaisa!" diye öyle bir kükredi ki ürperdim. "Sayın müfettişe bir bardak daha sıcak şarap!"

Saint-Bernard içeri girdi, bizi kokladı, kuşkuyla ateşe baktı, duvara çekildi ve güm diye yere çöküverdi.

"Lel," dedi otel sahibi. "Bazen bu köpeğe imreniyorum. Geceleri koridorlarda dolaşırken çok, pek çok şey görüyor ve işitiyor. Akıllı olsaydı bize de çok şey anlatabilirdi. Akıllı olsa ve anlatmak isteseydi elbette."

Kaisa geldi, kıpkırmızı görünüyordu, saçları da dağılmıştı hafiften. Bana sofra şarabı verdi, reverans yaptı, kıkırdadı ve uzaklaştı.

"Pek şirin," diye homurdandım elimde olmaksızın. Nihayetinde üçüncü bardağımdı. Otel sahibi tatlılıkla bir kahkaha attı.

"Karşı konulamazdır," diye itiraf etti. "Sayın Du Barnstoker bile dün dayanamayıp poposuna çimdik attı. Bir de bizim fizikçiyi düşünsenize..."

"Bence bizim fizikçinin gözü en çok Bayan Moses'in üzerinde," diye itiraz ettim.

"Lady Moses..." dedi otel sahibi dalgın bir tavırla. "Biliyor musunuz, Peter, onun ne bir lady ne de Moses olduğunu düşünmek için yeterince ciddi nedenlerim var."

Karşı çıkmadım. Düşünelim bakalım...

"Kaisa'dan daha aptal olduğunu herhalde fark etmişsinizdir," diye devam etti. "Ayrıca..." Sesini alçalttı. "Bence, Moses onu dövüyor."

İçimi çektim.

"Nasıl yani, dövüyor mu?"

"Bence kırbacıyla dövüyor. Moses'in bir kırbacı var. Binici kırbacı. İlk gördüğümde kendime sordum: Sayın Moses'in binici kırbacına ne ihtiyacı var? Bu soruya cevap verebilir misiniz?"

"Yalnız, Alek..." dedim.

"Israrcı değilim," dedi. "Hiçbir konuda ısrarda bulunmam. Siz Bayan Moses'ten söz ettiğiniz için; yoksa bu meseleye asla değinmezdim. Ben bizim büyük fizikçimizden söz ediyordum."

"Peki," dedim. "Büyük fizikçiden söz edelim."

"Kendisi üçüncü veya dördüncü defadır otelimizde," dedi. "Her defasında da daha azametli olarak geliyor."

"Durun," dedim. "Kimi kastediyorsunuz siz?"

"Sayın Simone'yi, tabii ki. Gerçekten, daha önce duymamış mıydınız adını?"

"Hiç duymamıştım," dedim. "Bagaj fişlerinde sahtekârlık yaparken yakalanmadı ya!"

Otel sahibi bana ayıplarcasına baktı.

"Ulusal bilimin kahramanlarını bilmek gerek," dedi sertçe.

"Siz ciddi misiniz?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Bu asık suratlı haylaz, ulusal bilimin kahramanı mı?"

Otel sahibi başını salladı.

"Evet," dedi. "Sizi anlıyorum... Elbette... Her şeyden önce edeplilik gelir, geri kalanı onu takip eder... Haklısınız da. Sayın Simone benim gözümde bir insanın dinlenirken davranışlarıyla ve çalışırken insanlık için taşıdığı anlam arasındaki muazzam uyumsuzluk hakkında düşündüren tükenmez bir kaynaktır."

"Hım..." dedim. Bu, binici kırbacından da kötüydü.

"İnanmadığınızı görüyorum," dedi otel sahibi. "Ama şunu söylemeliyim ki..."

Sustu; birinin daha şöminenin yanına geldiğini hissettim. Başını çevirip gözlerimi kısmam gerekti. Bu, Sayın Du Barnstoker'in müteveffa kardeşinin biricik çocuğuydu. Çıt çıkarmadan gelmişti ve şimdi de Lel'in yanında çömelmiş, köpeğin başını okşuyordu. Kor hâlindeki kömürden yükselen kızıl alevler, kocaman kara gözlüklerinde yansıyordu. Çok yalnız, herkes tarafından unutulmuş, küçücük bir çocuktu. Belli belirsiz bir ter, pahalı parfüm ve benzin kokusu da yükseliyordu.

"Amma da tipi var..." dedi ince, acınası bir sesle.

"Brun," dedim. "Yavrum. Şu korkunç gözlüklerinizi bir dakikalığına çıkarsanıza."

"Neden?" diye sordu yakınır gibi.

Gerçekten de, neden çıkarsın, diye düşündüm ve dedim ki:

"Yüzünüzü görmek isterdim," dedim.

"Buna hiç gerek yok," dedi yeğen, içini çekti ve ekledi: "Lütfen bir sigara verir misiniz?"

Elbette bir kızdı bu. Çok tatlı bir kız. Ve çok yalnız. Korkunç bir şey bu yaşta yalnız olmak. Sigara paketimi uzattım, çakmağı çaktım; söyleyecek bir şeyler aradım ama bulamadım. Elbette, bir kızdı. Sigarayı kız gibi içiyordu üstelik, kısa ve sinirli nefeslerle.

"Öyle çok korkuyorum ki," dedi. "Biri kapının kolunu çevirip duruyordu."

"Herhalde amcanızdır," dedim.

"Hayır," diye itiraz etti. "Amcam uyuyor. Kitabını yere düşürmüş, ağzı açık yatıyor. Üstelik nedense ölmüş gibi geldi bana..."

"Bir kadeh brendi ister misiniz, Brun?" dedi otel sahibi boğuk bir sesle. "Böyle bir gecede bir kadeh brendinin zararı olmaz, değil mi Brun?"

"İstemiyorum," dedi Brun ve omuzlarını silkti. "Daha çok mu oturacaksınız burada?"

Bu acınası sesi dinleyecek gücüm kalmamıştı.

"Lanet olsun, Alek," dedim. "Nasıl otel sahibisiniz siz? Kaisa'ya geceyi şu zavallı kızla geçirmesini söyleyemiyor musunuz?"

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi yeğen, canlanarak. "Kaisa, tam da lazım olan şey. Kaisa veya o türden bir şey."

Ne yapacağımı bilemedim, bardağı dikleyip boşalttım; çocuk ise ansızın şömineye uzun, hedefini tutturan bir tükürük fırlattı ve peşinden sigarasının izmaritini de gönderdi.

"Bir araba," dedi hırıltılı bas sesiyle. "Duyuyor musunuz?"

Otel sahibi doğruldu, kürklü montunu kaptı, çıkışa yöneldi. Ben de arkasından atıldım.

Dışarıda deli gibi bir tipi vardı. Verandanın önünde büyük, kapkara bir araba, önünde de farların ışığında ellerini kollarını sallayarak tartışan insanlar.

"Yirmi kron!" diye uludu bir falsetto. "Yirmi krondan aşağı olmaz! Lanet olasıca, yol ne hâlde, görmediniz mi?"

"Ben yirmi krona seni şu kağnınla birlikte satın alırım!" diye uludular cevap olarak.

Otel sahibi verandadan aşağı koştu.

"Beyler!" diye bağırdı amirane bir sesle. "Nedir bu yaptığınız!.."

"Yirmi kron! Benim daha geri dönmem de gerek!.."

"On beş krondan bir kuruş fazla vermem! Gaspçı! Şu plakanı ver bakayım, yazacağım!.."

"Pinti herif! Beş kron için kendini yardan atar!.."

"Beyler! Beyler!.."

Üşüdüm, şöminenin yanına döndüm. Ne köpek vardı ne yeğen. Bu duruma canım sıkıldı. Bardağımı alıp büfeye yöneldim. Ama holde biraz oyalandım; kapı ardına kadar açıldı, eşikte de karla örtülü iri kıyım bir adam elinde valiziyle belirmişti. "Brr," dedi, baştan ayağa titredi. Sarı saçlı bir Viking.

Kırmızı yüzü ıslaktı, kirpiklerinde kar taneleri asılıydı. Beni fark edince hafifçe gülümsedi, düzgün ve temiz dişlerini gösterdi, tatlı bariton bir sesle:

"Olaf Andvarafors. Olaf demeniz yeterli!" dedi.

Ben de kendimi tanıttım. Kapı tekrar açıldı, ellerinde iki valizle otel sahibi belirdi, arkasında da kısa boylu, gözlerine kadar sarınmış bir adam, o da kar içinde, üstelik çok hoşnutsuz görünüyordu.

"Lanet serseriler!" dedi isteri nöbeti geçirir gibi. "On beşe anlaşmıştık. Tabii, yedi buçuğu da peşin. Yirmi nereden çıktı? Bu kasabanın insanlarına şeytan mı girmiş, ne var bunlarda? Polise vereceğim namussuzu!.."

"Beyler, beyler!.." dedi otel sahibi. "Ufak tefek şeyler bunlar... Lütfen, buyurun, soldan... Beyler!.."

Suratını dağıtmaktan ve polisten söz ederek bağıran kısa boylu adam ofise girdi, Viking Olaf ise homurdandı: "Cimri herif..." ve sanki kalabalık bir karşılama heyeti bekliyormuş gibi etrafına bakınmaya koyuldu.

"Kim bu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Birlikte taksi tutmuşlar. Sadece ikisi."

Omzumun üzerinden baktı, sustu. Dönüp arkama baktım. Özel bir şey yoktu. Yalnız şöminenin olduğu odaya açılan, Moses'in odalarının da olduğu koridorun girişini kapatan perde hafifçe sallanıyordu. Esintiden olacak.

Dördüncü Bölüm

Tipi sabaha doğru dindi. Otel uyurken, şafakla birlikte kalktım, iç çamaşırlarımla verandaya atıldım ve üç bardak sofra şarabının etkisini ortadan kaldırmak için soğuktan titreyerek karla bir güzel sıvandım. Güneş, doğudaki kayalıkların arkasından belli belirsiz görünmüştü, otelin uzun lacivert gölgesi vadiye yayılıyordu. İkinci katta sağdan üçüncü pencerenin ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Belli ki biri, daha geceden, sağlıklı dağ havası almak istemişti.

Odama döndüm, giyindim, kapıyı kilitledim ve büfeye indim. Alı al, ter içindeki Kaisa da mutfakta, ocağın yanında iş görüyordu. Bir bardak kakaoyla bir sandviç getirdi, büfenin yanında ayakta dururken hepsini höpledim, bir yandan da otel sahibinin atölyesinde mırıldandığı şarkıya kulak veriyordum. Kimseyle karşılaşmasam bari, diye düşündüm. Sabah paylaşılamayacak kadar güzeldi. Sabahı, berrak gökyüzünü, altınsı güneşi, boş ve karlı vadiyi düşünürken kendimi dünkü, beş kron için kepazelik çıkaran, kürkünü kaşlarına kadar çekmiş pinti gibi hissettim. (Adı Hinkus'tu, çocuk esirgeme kurumunda çalışıyormuş, hastalık izninde.) Lel'den başka kimseyle karşılaşmadım; o da kayaklarımı bağlarken kayıtsız gözlerle beni izledi ve sabah, berrak gökyüzü, altın güneş, bembeyaz vadi bir tek bana kaldı.

Irmağa kadar ve sonra gerisingeri on beş kilometre kaydık-

tan sonra bir şeyler atıştırmak için otele döndüğümde hayat başlamıştı. Herkes kemiklerini ısıtmak için güneşe çıkmıştı. Yeğen ve Bucephalus, seyircileri eğlendirmek için duman saçıyor ve yeni kar öbeklerini dağıtıyordu. İki tarafından egzos püskürüyordu. Kürkünü çıkarmış çocuk esirgemeci otuz beş yaşlarında sırım gibi, sivri suratlı bir adamdı; kayakların üzerine eğilmiş otelin etrafında sekiz çiziyordu, yalnız pek uzaklaşmıyordu. Sayın Du Barnstoker kayaklarına tünemiş öyle çok karla örtülmüştü ki ölçüsüzce uzun ve bitkin bir kardan adam gibiydi. Viking Olaf'a gelince, kayaklarının üzerinde dans ediyordu; onun gerçek bir yetenek olduğunu anlayınca kendimi biraz incinmiş hissettim. Gözalıcı Bayan Moses, otelin düz çatısından seçkin kürk bir pelerin içinde, Sayın Moses ise üzerinde o aynı kaşkorse ve elinde kupayla izliyordu bütün bunları; otel sahibi ikisine bir şeyler anlatıyordu. Gözlerim Sayın Simone'yi aradı. Büyük fizikçi de buralarda bir yerlerde olmalıydı; kişnemesini ve havlamasını otelin beş kilometre ötesinden işitmiştim. Buradaydı; dümdüz telefon direğinin tepesine asılmış, bana selam duruyordu.

Çok sıcak karşılandım.

Sayın Du Branstoker bana, usta bir rakiple karşı karşıya olduğumu bildirdi; Bayan Moses gümüş çıngıraklar gibi çınlayan bir sesle çatıdan bağırarak Sayın Olaf'ın bir tanrı gibi muhteşem olduğunu söyledi. Buna canım sıkıldı, hemen aptala yattım. Bugün hiç kuşkusuz bir delikanlı, edepsiz ve ahlaksız vahşi bir melek olan yeğen de beni kayakla motosikletin arkasından çekmeyi teklif edince kaderin ve Viking'in meydan okuyuşuna karşılık verdim ve motordan uzanan ipe ilk sarılan da ben oldum.

On yıl önce de bu sporla ilgilenmiştim ama o zaman dünya sanayisi, bilindiği gibi, henüz Bucephalus üretmiyordu ve ben de daha güçlüydüm. Uzun sözün kısası üç dakika sonra gene verandanın önündeydim ve herhalde görünüşüm de

öyle çekici değildi çünkü Bayan Moses kurulanmak isteyip istemediğimi sordu, Bay Moses huysuz bir tavırla bu sportmenin derhal yıkanıp temizlenmesini öğütledi, otel sahibi ise yanı başımızda peyda oldu, beni kolumdan endişeyle tuttu ve derhal mucizevi likörden yudumlamam için dil dökmeye koyuldu: "Aromalı, güçlü, ağrıyı alır, ruhsal dengeyi yeniden sağlar." Sayın Simone telefon direğinin tepesinden alayla böğürüp uluyordu; Sayın Du Barnstoker beş parmağını göğsüne dayamış özür diliyordu; çocuk esirgemeci Hinkus ise hararetle dirsek atıp başını sallayarak bir yerimi kırıp kırmadığımı ve beni nereye götüreceklerini soruyordu.

Onlar üzerimi silkeler, yoklar, masaj yapar, yüzümü sıvazlar, ensemin arkasında birikmiş karı taraklar ve kaskımı ararlarken Olaf Andvarafors motosikletin arkasına bağlı ipin ucunu tuttu; bunun üzerine yeni seyre dalmak için beni bıraktılar; gerçekten de epey etkileyici bir seyirdi. Terk edilmiş ve unutulmuştum, kendime çekidüzen vermeye çalışıyordum; hain kalabalık ise yeni kahramanını coşkuyla kutluyordu. Biliyor musunuz, talih açısından sizin sarı saçlı bir kar tanrısı mı yoksa yaşlanmakta olan bir polis memuru mu olduğunuzun bir önemi yoktur. Viking de zaferinin zirvesinde, verandada kayak sopasına dayanıp Bayan Moses'e göz alıcı gülücükler gönderirken talih hafifçe çevirdi çarkını. Lel tembel tembel yaklaştı muzaffere, kokladı onu, sonra ansızın ani, isabetli bir hareketle sağ patisini Viking'in çizmesine kaldırdı. Bayan Moses çığlık attı, kalabalıktan ayıplamalar koptu, ben de otele girdim. Aslında kötücül biri değilimdir ama hak hukuk gözetilmesini severim.

Yemek odasında Kaisa'dan, otelde sadece birinci kattaki duşun çalıştığını zorlukla öğrendim ve temiz çamaşırlar ve havlu almak için aceleyle yukarı çıktım. Ama onca aceleme rağmen geciktim. Duş meşguldü, kapının arkasından su şarıltısı ve anlaşılmaz bir şarkı mırıltısı geliyordu. Simo-

ne, omzuna asılı havluyla kapının önünde bekliyordu. Onun arkasına geçtim, hemen peşimden Sayın Du Barnstoker de benim arkamda dikildi. Sigaralarımızı tüttürüyorduk. Simone gülüşünü bastırmaya çalışarak çevresine bakınıyordu, bir yandan da üç kızı olan bir dulun yanına yerleşen bekâr fıkrasını anlatıyordu. Ama talihimiz varmış ki bu sırada Bayan Moses belirdi koridorda, eşi ve komutanı Sayın Moses'in buradan geçip geçmediğini sordu. Sayın Du Barnstoker, vakur bir tavırla, olumsuz cevap verdi. Simone dudaklarını yalayarak iştahlı bakışlarını Bayan Moses'in üzerine sabitledi, ben de duştan gelen sese kulak verdim ve Sayın Moses'in orada olabileceğini söyledim. Bayan Moses, bu düşünceyi belirgin bir güvensizlikle karşıladı. Gülümsedi, başını salladı ve Rue de Chanelle'deki evlerinde biri altın diğeri platin iki banyo olduğunu söyledi; biz ne cevap vereceğimizi bilemedik, oysa Sayın Moses'i başka bir yerde aramaya gideceğini ekledi. Simone, ona eşlik etmek için atıldı, ben de Du Barnstoker ile başbaşa kaldım. Du Barnstoker sesini alçalttı ve Lel ile Sayın Andvarafors arasında geçen talihsiz olayı görüp görmediğimi sordu. Küçük bir keyif almayı hak etmiştim; görmediğimi söyledim. Bunun üzerine Du Barstoker sahneyi bütün ayrıntılarıyla tasvir etti ve ben ellerimi hayretle vurup dilimi hayretle şaklatmayı bitirince de üzüntüyle, otel sahibimizin köpeğini tamamen başıboş bıraktığını ekledi, zira Saint-Bernard geçen gün de garajda Bayan Moses'e aynı şekilde davranmıştı. Ben gene hayretle ama bu defa içtenlikle ellerimi çırptım, dilimi şaklattım; tam bu sırada Hinkus yanımıza geldi ve iki kişilik para aldıkları hâlde sadece bir duşun çalıştığını söyleyip sinirle yakınmaya başladı. Sayın Du Barnstoker onu yatıştırdı; havlusunun altından iki horoz şekeri çıkardı. Hinkus hemen susuverdi, zavallı, yüzü bile değişti. Horoz şekerlerini aldı, ağzına soktu ve gözlerini korkuyla ve inanmazcasına saygın sihirbaza dikti. Sayın Du Barnstoker ise yarattığı etkiden ga-

yet hoşnut bir şekilde büyük sayıları aklından çarpıp bölerek bizi eğlendirmeye girişti.

Duşta su şarıl şarıl akıyordu hâlâ, yalnız şarkı kesilmişti, yerini anlaşılmaz homurtulara bırakmıştı. Sayın Moses ile köpek tarafından rezil edilen kahraman Olaf üst kattan basamakları ağır ağır döverek indiler. İndiler ve ayrı yönlere gittiler. Sayın Moses, yürürken yudumladığı kupasıyla birlikte perdenin arkasına geçti, Viking ise tek kelime etmeden bizimle birlikte sıraya girdi. Saatime baktım. On dakikadan fazladır bekliyorduk.

Giriş kapısı çarparak açıldı. Yeğen, arkasında benzin, ter ve parfüm kokusu bırakıp önümüzden geçerek oyalanmadan, sessiz adımlarla yukarı yöneldi. O anda aklıma, mutfaktaki otel sahibiyle Kaisa'nın seslerinin duyulduğu geldi ve tuhaf bir şüphe ilk defa içimde yer etti. Kararsızlıkla gözlerimi duşun kapısına diktim.

"Çoktandır mı bekliyorsunuz?" diye sordu Olaf.

"Evet, epey oldu," diye karşılık verdi Du Barnstoker.

Hinkus ansızın anlaşılmaz bir şeyler homurdandı ve Olaf'ı omzuyla itip hole yöneldi.

"Dinleyin," dedim. "Bu sabah gelen oldu mu?"

"Sadece şu beyler," dedi Du Barnstoker. "Sayın Andvarafors ve Sayın... ee... demin giden kısa boylu bey..."

"Biz dün akşam geldik," diye itiraz etti Olaf.

Ne zaman geldiklerini ben de biliyordum. Bir an için zihnimde, sıcak suyun altında şarkı mırıldanan ve koltuk altlarını yıkayan bir iskeletin görüntüsü belirdi. Öfkelendim, kapıyı itekledim. Ve elbette, kapı açılıverdi. Ve gene elbette, duşta hiç kimse yoktu. Sonuna kadar açılmış sıcak musluğundan oluk oluk kaynar su akıyordu, askıda ölü dağcının muşamba ceketi asılıydı, onun altındaki meşe kütüğünden yapılma bankta ise transistörlü bir radyo homurdanıp ıslık çalıyordu.

"Que diablo!" diye bağırdı Du Barnstoker. "Otelci! Buraya gelin!"

Bir gürültü koptu. Otel sahibi ağır ayakkabılarını vurarak koşageldi. Simone de sanki yerin dibinden çıktı. Yeğen dudağına asılı bir sigara izmaritiyle tırabzanlardan sarkmış bakıyordu. Hinkus da holden endişeyle başını uzatmıştı.

"İnanılmaz!" dedi Du Barnstoker heyecanla. "Biz de burada durmuş en azından on beş dakikadır bekliyoruz, öyle değil mi müfettiş?"

"Benim yatağımda da biri yatmış," dedi yukarıdan yeğen. "Havlum da ıslak."

Simone'nin gözlerinde şeytani bir neşe parıldadı.

"Beyler, beyler..." diyordu otel sahibi, teskin edici jestler yaparak. Duşa baktı ve ilk iş suyu kapadı. Sonra askıdaki montla radyoyu aldı, bize döndü. Yüzü muzaffer bir edayla süslüydü. "Beyler!" dedi boğuk bir sesle. "Ben ancak somut olgulara tanıklık edebilirim. Bu, *onun* radyosu, beyler. Bu da *onun* montu."

"Şimdi kimin..." diye başlayacak oldu Olaf, sakin bir tavırla.

"*Onun*. Ölünün."

"Ben şimdi kimin sırası diye sormak istemiştim," dedi Olaf, aynı sakin tavırla.

Usulca uzaklaştırdım otel sahibini, duşa girdim, kapıyı kapadım. Elbiselerimi çıkarmıştım ki aslında benim değil Simone'nin sırası olduğu aklıma geldi ama en ufak vicdan azabı hissetmedim. Kendi düşünsün, dedim kendi kendime. Beklesin bakalım. Ulusal bilim kahramanıymış. Onca su da boşa aktı... Yok, bu şakacılar kimse yakalamak gerek. Cezalandırmak gerek. Benimle alay etmek nasıl olurmuş göstereceğim size...

Duştan çıktığımda kalabalık holde olan bitenleri konuşuyordu. Anlattıkları yeni bir şey de yoktu, bu yüzden oyalanmadım. Merdivenlerde deminki gibi tırabzanlara asılı duran yeğenin yanından geçtim. "Tımarhane!" dedi bana meydan okurcasına. Karşılık vermedim, doğruca odama gittim.

Duşun ve tatlı bir yorgunluğun etkisi altında öfkem tamamen hafifledi. Koltuğu pencereye yaklaştırdım, en kalın ve en

ciddi kitabı aldım elime, bacaklarımı koltuğun kolçaklarından aşırtıp oturdum. Daha ilk sayfada uyku çöktü, galiba bir buçuk saat sonra ancak uyandım; güneş epeyce yükselmişti, otelin gölgesi de şimdi penceremin önündeydi. Gölgeye bakılırsa çatıda oturan biri vardı, yarı uyanık hâlde bunun herhalde büyük fizikçi Simone olduğunu düşündüm, bacaya tünemiş vadiye bakarak kıkırdıyor olsa gerekti. Tekrar daldım, kitap yere düşünce irkildim ve bu defa tamamen uyandım. Şimdi çatıdaki iki kişinin gölgesi açık seçik görünüyordu; biri belli ki oturuyordu, diğeri de ayaktaydı. Güneşleniyorlar demek, diye düşündüm ve elimi yüzümü yıkamaya gittim. Yıkanırken, bir fincan kahvenin çok iyi geleceğini düşündüm, bir şeyler atıştırmak da hiç fena olmazdı. Bir sigara yaktım ve koridora çıktım. Saat üç civarıydı.

Merdiven sahanlığında Hinkus ile karşılaştım. Tavanarasının merdivenlerinden aşağı iniyordu, korkunç bir hâli vardı. Yarı beline kadar çıplaktı ve terle ışıldıyordu bedeni, yüzü yemyeşil olmuştu, gözlerini hiç kırpmıyordu, iki eliyle buruşuk elbisesini göğsüne bastırıyordu.

Beni görünce baştan ayağa titredi ve durakladı.

"Güneşlendiniz mi?" diye sordum nezaket gereği. "Fazla kalmayın. Kötü görünüyorsunuz."

Tanıdık birine ilgimi böylece gösterdikten sonra cevabını beklemeden aşağı indim. Hinkus da benim bastığım yerlere basarak iniyordu.

"Canım bir şeyler içmek istedi," dedi hırıltılı bir sesle.

"Sıcakladınız mı?" diye sordum dönüp bakmadan.

"E-evet... Biraz sıcakladım."

"Dağlarda mart güneşi fena yakar," dedim.

"Olsun... Bir şeyler içeyim, düzelirim."

Hole indik.

"Belki giyinseydiniz daha iyi olurdu," dedim. "Bayan Moses varsa..."

"Evet," dedi. "Doğal olarak. Tamamen unutmuşum."

Durdu ve aceleyle gömleğiyle montunu giymeye koyuldu; ben de yemek odasına geçtim, Kaisa'dan bir tabak dolusu soğuk biftek, ekmek ve kahve aldım. Hinkus giyinmiş ve yüzünün yeşilliği gitmiş hâlde bana katıldı ve sert bir şeyler istedi.

"Simone de orada mıydı?" diye sordum. Aklıma bilardoda biraz vakit öldürmek gelmişti.

"Nerede?" diye sordu Hinkus karşılık olarak, dolu kadehi dikkatle ağzına götürürken.

"Çatıda."

Hinkus'un eli titredi, brendi parmaklarından süzüldü. Aceleyle kadehi dikti, burnunu havaya kaldırdı, ağzını avucuyla sildikten sonra, "Hayır. Başka kimse yoktu," dedi.

Şaşkınlıkla baktım ona. Dudaklarını sımsıkı büzmüştü, ikinci kadehini doldurdu.

"Tuhaf," dedim. "Simone de orada, çatıdaymış gibi gelmişti bana nedense."

"Öyle şeyler gelmesin diye istavroz çıkarırsınız artık," dedi çocuk esirgemeci kaba bir tavırla, kadehini tekrar doldurdu.

"Ne oldu size?" diye sordum.

Bir süre sessizce dolu kadehine baktı.

"Öylesine, tatsızlık işte," dedi sonunda. "İnsan kendini tatsız hissedemez mi?"

Acınası bir hâli vardı, yumuşadım.

"Evet, elbette," dedim. "Affedersiniz, eğer istemeden..."

Üçüncü kadehini de yuvarladı, sonra ansızın, "Baksanıza, siz de çatıda güneşlenmek istemez misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Yanmaktan korkuyorum. Tenim hassastır."

"Hiç mi güneşlenmezsiniz?"

"Hiç."

Bir an düşündü, şişeyi aldı, kapağını kapadı.

"Orada hava güzel," dedi. "Manzara da muhteşem. Bütün vadi avucunuzun içinde... Dağlar..."

"Gidip bilardo oynayalım," dedim. "Oynar mısınız?"

Küçük, hastalıklı gözleriyle ilk defa dosdoğru yüzüme baktı.

"Hayır," dedi. "İyisi mi gidip hava alayım."

Sonra şişenin kapağını tekrar çevirip açtı ve dördüncü kadehini doldurdu. Bifteğimi yedim, kahvemi içtim, çıkmaya davrandım. Hinkus kederli gözlerle brendi kadehine bakıyordu.

"Bana bakın, çatıdan düşmeyesiniz," dedim ona.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. Cevap vermedi. Tekrar ikinci kata çıktım. Top sesleri duyulmuyordu; ben de Simone'nin odasına yöneldim. İçeriden karşılık veren olmadı. Yan odanın kapısından anlaşılmaz birtakım sesler geliyordu. Kapıyı vurdum. Simone orada da yoktu. Du Barnstoker ve Olaf masaya oturmuş iskambil oynuyorlardı. Masanın ortasına da bir tutam buruş buruş para yığılıydı. Du Barnstoker beni görünce geniş bir el hareketi yaptı ve seslendi:

"Buyurun, müfettiş, buyurun lütfen! Sevgili Olaf, müfettişi davet edeceğinizden kuşkum yok."

"Evet," dedi Olaf, kartlardan gözünü ayırmadan. "Memnuniyetle." Sineğe koz vurdu.

Özür dileyip kapıyı kapadım. Nereye kaybolmuştu bu adam? Etrafta görünmediği gibi, daha tuhafı, sesi de duyulmuyordu. Gerçi bana ne! Tek başıma oynarım. Hiç fark etmez. Hatta daha iyi. Bilardo odasına yöneldim. Giderken küçük bir şok yaşadım. Bayan Moses gösterişli elbisesinin uzun eteğini iki eliyle tutmuş, tavanarasına çıkan merdivenden iniyordu. Beni görünce yüzünde büyüleyici bir gülümseme belirdi.

"Siz de mi güneşlendiniz?" deyiverdim kendimden geçmişçesine.

"Güneşlenmek mi? Ben mi? Ne tuhaf bir düşünce." Sahanlığı geçti, bana yaklaştı. "Ne tuhaf şeyler söylüyorsunuz, müfettiş!"

"Lütfen müfettiş diye çağırmayın beni," dedim. "Çalışırken

bu kelimeyi duymaktan öylesine bıktım ki... burada da sizden duymak..."

"Ben polislere hayranım," dedi Bayan Moses, güzel gözlerini devirerek. "Yiğitler, kahramanlar... Siz de yiğitsiniz, değil mi?"

Her nasıl olduysa kendisine elimi uzattım ve bilardo salonuna götürdüm. Eli bembeyaz, sert ve şaşılacak kadar soğuktu.

"Hanımefendi," dedim. "Donmuşsunuz siz..."

"Hiç de değil, müfettiş," diye cevap verdi ve hemen toparlandı. "Affedersiniz, nasıl çağırayım sizi?"

"Peter olabilir?" dedim.

"Çok güzel olurdu. Bir arkadaşımın adı Peter, Baron von Gottesknecht. Tanışıyor musunuz?.. Ama bu durumda sizin de beni Olga diye çağırmanız gerekir. Ya Moses işitirse?"

"Dayanır, bir şey olmaz," diye homurdandım. Muhteşem omuzlarına, hükümdar asaletindeki boynuna, mağrur yüzüne bakıyordum göz ucuyla, kâh ateş basıyordu kâh soğuk. Aptal olmaya aptal, diye düşündüm, ne olmuş? Olsun. Az mı aptal var şu dünyada!

Yemek salonundan geçtik ve bilardo salonuna ulaştık. Simone de oradaydı. Nedense pek derin olmasa bile geniş bir nişin içinde yatıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, saçları dağılmıştı.

"Simon!" diye bağırdı Bayan Moses ve ellerini yanaklarına bastırdı. "Neyiniz var?"

Simon cevap olarak ciyakladı ve elleri ayaklarıyla nişin kıyılarına bastırıp tavana tırmandı.

"Tanrım, düşüp öleceksiniz!" diye bağırdı Bayan Moses.

"Gerçekten, Simon," dedim ben de canım sıkılarak. "Şu aptalca işleri bırakın, boynunuzu kıracaksınız."

Ama haylaz, ne öleceğini ne boynunu kıracağını düşünüyordu. Tavana kadar çıktı, orada asılı kaldı, gitgide daha çok kan yürüyordu yüzüne; sonra yumuşak bir hareketle aşağı atladı ve bize asker selamı çaktı. Bayan Moses alkışladı.

"Harikasınız, Simon," dedi. "Sinek gibisiniz!"

"Ee, müfettiş," dedi Simone, nefes nefese. "Muhteşem bir hanım uğruna dövüşelim mi?" Istakayı aldı, eskrim hareketi yaptı. "Size meydan okuyorum, müfettiş Glebsky, savunun kendinizi!"

Bunu dedikten sonra bilardo masasına döndü ve hiç nişanlamadan sekiz numaraya öyle bir çatırtıyla vuruverdi ki top karşı köşedeki cebe düştü, benim de gözlerim karardı. Ama ricat edecek yer yoktu. Suratımı asıp ıstakayı aldım.

"Dövüşün beyler, dövüşün," dedi Bayan Moses. "Muhteşem kadın muzaffer olanı seçecek." Masanın ortasına dantelli mendilini fırlattı. "Yalnız ben yanınızdan ayrılmak zorundayım." Havadan bir öpücük gönderdi bize ve uzaklaştı.

"Kadında şeytani bir cazibe var," dedi Simone. "İnsan aklını yitirir." Istakasıyla mendili kaldırdı, burnuna götürdü ve gözlerini yuvarladı. "Harika!.. Galiba siz de başarı gösterememişsiniz, müfettiş?"

"Ayak altında dolaşmasaydınız başka türlü olabilirdi," dedim kasvetli bir tavırla, topları üçgene toplarken. "Kim istedi sizden burada, bilardo salonunda sürtmenizi!"

"Peki ya siz odun kafalı, siz neden onu bilardo salonuna getirdiniz?" diye sordu Simone, gayet mantıklıydı.

"Kendi odama götürecek değildim ya..." diye tersledim.

"Beceremiyorsanız kalkışmayacaksınız," diye öğütledi Simone. "Topları düzgün koyun, bir şampiyonla karşı karşıyasınız... İşte böyle... Oynayalım mı? Londra usulü?"

"Hayır, daha basit bir şey olsun."

"Basit olsun madem," diye onayladı Simone de.

Mendili özenle pencerenin pervazına koydu, başını eğip pencereden dışarıda bir şeye bakarak bir saniye bekledi, sonra masaya döndü.

"Hannibal'ın Cannes'da Romalılarla ne yaptığını hatırlıyor musunuz?"

"Hadi, hadi," dedim. "Başlayın."

"Dilimin ucunda," dedi Simone. Gayet zarif bir tavırla, ıstaka topunu ıstakayla yuvarladı, yerini ayarladı, nişan aldı, köşe topunu cebe gönderdi. Sonra başka bir topa yöneldi, piramidi bozdu. Arkasından, benim ceplerden bu ganimetleri toplamama fırsat vermeden iki topu daha yuvarladı arka arkaya ama sonunda tongaya bastı.

"Şanslısınız," dedi ıstakasını tebeşirlerken. "Bakalım elinizden ne geliyor."

Masanın etrafından dolandım, kolay topu seçtim.

"Bakın hele," dedi Simone. Pencerenin yanına gitmişti gene, göz ucuyla bir yere bakıyordu. "Salağın biri çatıda oturmuş... Pardon! İki salak. Biri oturuyor, diğerini de şömine bacası sandım. Belli ki zaferlerim kimseye huzur vermiyor."

"Hinkus o," diye homurdandım, daha rahat bir pozisyon için uzanırken.

"Hinkus, şu boyuna homurdanan bücür mü?" dedi Simone. "Saçma sapan bir adam. Olaf olsa neyse. Eski İskandinav tanrılarının soyundan, inanın bana, müfettiş Glebsky."

Istakayı nihayet vurdum. Iskaladım. Çok basit bir topu ıskaladım. Ayıp. Istakanın ucunu inceledim, parmağımla yokladım.

"Orada bir şey göremezsiniz," dedi Simone, masaya yaklaşırken. "Hiçbir bahaneniz yok."

"Hangisine vuracaksınız?" diye sordum şaşkınlıkla.

"İkisinden ortaya," dedi masum bir tavırla.

İnledim ve olacakları görmemek için pencereye gittim. Simone vurdu. Sonra tekrar vurdu. Çıtırtı, çatırtı, pof. Sonra tekrar vurdu ve "Pardon. Buyurun, müfettiş," dedi.

Oturan adamın gölgesi başını geriye attı ve bir şişe tuttuğu elini kaldırdı. Hinkus olduğunu anladım. Şimdi sağlam bir yudum çekip şişeyi ayaktakine verecek. Gerçekten, kim bu ayaktaki?..

"Vuracak mısınız siz?" diye sordu Simone. "Ne var orada?"

"Hinkus kafayı buluyor," dedim. "Bugün damdan düşmezse iyidir."

Hinkus bir güzel çekti, sonra deminki oturuşunu aldı. Ayaktakine ikram etmedi. Kim bu? Ah, yeğendir herhalde... Masaya döndüm, kolay bir topu seçtim ve gene ıskaladım.

"Coriolis'in bilardo anılarını okumuş muydunuz?" diye sordu Simone.

"Hayır," dedim asık suratla. "Niyetim de yok."

"Bense okumuştum," dedi Simone. İki vuruşla partiyi bitirdi ve ürkünç kahkahasını kopardı sonunda. Istakayı çaprazlamasına masaya koydum.

"Artık yalnızsınız, Simone," dedim intikam alır gibi. "Şimdi yalnızlıkta burnunuzu ödülünüze sümkürebilirsiniz."

Simone mendili aldı ve muzaffer bir edayla göğüs cebine koydu.

"Harika," dedi. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Bir an düşündüm.

"Gidip tıraş olayım. Öğle yemeğine az kaldı."

"Ya ben?" diye sordu Simone.

"Siz de kendi kendinize bilardo oynayın," dedim. "Veya Olaf'ın odasına çıkın. Paranız var mı? Varsa, kollarını açarak kabul edeceklerdir sizi."

"Demin oradaydım," dedi Simone.

"Ne oldu?"

"Olaf'a iki yüz kron ütüldüm. Makine gibi oynuyor, tek bir hata yapmıyor. İlginç bile değil. Ben de Barnstoker'i karşısına diktim. Sihirbaz değil mi, numarasını çeksin..."

Koridora çıktık, Sayın Du Barnstoker'in sevgili müteveffa kardeşinden olma yeğeniyle burun buruna geldik. Yeğen yolumuzu kesti, bir sigara istedi. Kara gözlükleri küstahça parlıyordu.

"Hinkus nasıl?" diye sordum paketi çıkarırken. "Sağlam içti mi?"

"Hinkus mu? Ha, şu..." Yeğen sigarayı yaktı, dudaklarını yuvarladı, dumanı üfledi. "Kafayı bulamadı ama ikinci şişeyi de yanında götürdü."

"Oho," dedim. "İkincisi demek..."

"Burada başka ne yapılır ki?" diye sordu yeğen.

"Siz de demlendiniz mi onunla?" diye sordu Simone merakla.

Yeğen küçümser gibi homurdandı.

"Ne gezer! Beni fark etmedi bile. Hem Kaisa oradaydı..."

Bu anda aklıma, bunun erkek mi kadın mı olduğunu artık aydınlatmak gerektiği geldi. Ağımı gerdim.

"Demek yemek salonundaydınız?" diye sordum soruşturmacı tavrıyla.

"Evet. Ne olmuş? Polis izin vermiyor mu?"

"Polis, orada ne yaptığınızı öğrenmek istiyor."

"Bilim dünyası da öğrenmek istiyor," diye ekledi Simone. Galiba onun kafasında da aynı düşünce vardı.

"Polis kahve içilmesine izin veriyor mu?" diye sordu yeğen.

"Evet," diye cevap verdim. "Başka ne yaptınız?"

İşte şimdi... Şimdi, bu kadın... bu, her kimse, "Bir şeyler atıştırdım,"* diyecek.

"Bir şey değil," dedi yeğen soğukkanlılıkla. "Kahve, kremalı çörek. Yemek salonundaki meşgalem bundan ibaret."

"Yemekten önce tatlı zararlıdır," dedi Simone sitem eder gibi. Belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de öyle.

"Gün ortasında demlenmek de bana göre değil," diye bitirdi yeğen, zaferini kutlarcasına. "Sizin Hinkus demlensin."

"Peki," diye homurdandım. "Gidip tıraş olayım."

"Başka soru var mıydı?" diye sordu yeğen arkamızdan.

"Yok, Tanrı yardımcınız olsun," dedim.

Kapı çarptı, yeğen odasına doğru uzaklaştı.

---

* Rusçada isimler üç cinsiyetli olabilir. Kadın, geçmiş zamandaki eyleminden konuşurken yüklemin sonunda dişil ekini kullanır. Glebsky, buna dayanarak yeğenin cinsiyetini anlamaya çalışıyor. –*çn*

"Gidip bir şeyler atıştıracağım," dedi Simone, merdiven sahanlığında durup. "Gidelim mi müfettiş; yemeğe kadar bir saatten çok var..."

"Nasıl atıştırdığınızı biliyorum ben," dedim. "Kendiniz gidin, ben aile babasıyım, Kaisa ilgimi çekmiyor."

Simone bir kahkaha attı ve:

"Aile babası olduğunuza göre bunun kız mı oğlan mı olduğunu söylesenize? Bir türlü ayırt edemiyorum," dedi.

"Siz Kaisa ile meşgul olun," dedim. "Bu esrarı çözmeyi de polise bırakın... Söylesenize, duşta o numarayı yapan siz miydiniz?"

"Aklıma bile gelmedi," dedi Simone. "Merak ediyorsanız, bence otel sahibi kendisi yaptı."

Omuzlarımı silktim, ayrıldık. Simone ayakkabılarıyla basamakları döverek indi, ben de odama yöneldim. Müzeye çevrilen odanın önünden geçtiğim anda içeriden bir çatırtı geldi, bir şey gürültüyle devrildi, camdan bir şey kırıldı, isteksiz bir homurtu da duyuldu. Bir saniye kaybetmeden kapıyı açtım, rüzgâr gibi girdim odaya ve Sayın Moses'in ayağına tekmeyi indiriverdim. Sayın Moses, halının bir ucunu tek elinde tutmuş, diğer elinde hiç bırakmadığı kupası, devrilmiş komidine ve kırılan vazonun parçalarına bakıyordu tiksintiyle.

"Lanet olasıca," diye hırıldadı beni görünce. "Rezil yer."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum hiddetle.

Sayın Moses derhal toparlandı.

"Burada ne mi yapıyorum?" diye kükredi, halıyı bütün gücüyle kendine çekti. Dengesini neredeyse kaybetti ve koltuğa yığıldı. "Bu otelde namuslu insanların eşyalarını çalan, geceleri koridorlarda gezinip karımın penceresinden dikizleyen namussuzu arıyorum! Otelde bir de polis varken bu pislikle ne diye uğraşıyorum ki!"

Halının ucunu bıraktı, bana döndü. Bir adım geri attım.

"Ödül mü koymam gerek?" diye devam etti aynı tavırla. "Lanet polis teşkilatı ödül koymadan parmağını bile kıpırdat-

mıyor! Peki, ilan ediyorum. Ne kadar istiyorsunuz müfettiş? Beş yüz mü? Bin mi? Peki, kayıp altın saatimi bulana bin beş yüz kron! İki bin kron!"

"Saatiniz mi kayboldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet!"

"Çalındığını ne zaman fark ettiniz?"

"Az önce!"

İş şaka olmaktan çıkmıştı. Altın saat, keçe ayakkabılara, duşu meşgul etmelere benzemiyordu.

"Son defa ne zaman görmüştünüz?"

"Bu sabah."

"Genelde nerede saklarsınız?"

"Saatimi saklamam ben! Kullanırım! Masamın üzerindeydi!"

Bir an düşündüm.

"Size önerim," dedim sonunda, "resmi bir dilekçe yazın. O zaman polis çağırabilirim."

Moses gözlerini bana dikti. Bir süre sessizce durduk. Sonra kupasından yudumladı ve "Dilekçeniz de polisiniz de yere batsın! Adımın leş kokulu gazetelere geçmesini istemiyorum. Siz neden ilgilenmiyorsunuz bununla? Ödülümü de söyledim işte. Avans mı istiyorsunuz?" dedi.

"Bu davaya karışmak benim için uygun değil," dedim omuzlarımı silkerek. "Ben özel dedektif değil devlet memuruyum. Meslek etiği diye bir şey var, ayrıca..."

"Peki," dedi ansınız. "Düşüneceğim..." Bir an sustu. "Belki kendiliğinden ortaya çıkar. Umarım başka bir eşek şakasıdır. Ama yarına kadar bulunmazsa sabah bir dilekçe yazacağım."

Böylece karar verildi. Moses kendi odasına çekildi, ben kendi odama.

Moses odasında başka neler buldu bilmiyorum. Bende ise bir sürü yeni şey vardı. Birincisi, kapıya çaprazlamasına şu yazı asılıydı: "Kültür kelimesini duyunca polisimi çağırıyorum." Yazıyı indirdim elbette ama bu daha başlangıçtı. Masamın üzerini donmuş Arap sakızı sarmıştı; doğrudan şişeden

dökülmüştü buraya, şişe de devrilmişti; bu kuru birikintinin ortasında da bir kâğıt parçası duruyordu. Bir pusula. Son derece aptalca bir pusula. Beceriksiz kitap harfleriyle yazılmıştı: "Sayın müfettiş Glebsky, şu anda otelde Hinkus adında tehlikeli bir gangster, manyak ve sadist bulunmaktadır, kendisi suç çevrelerinde Baykuş kod adıyla tanınmaktadır. Silahlıdır ve otel müşterilerinden birini ölümle tehdit etmektedir. Sayın müfettişten, birtakım önlemler alması önemle rica olunur."

Öyle öfkelenmiş ve öyle şaşırmıştım ki pusulayı ancak iki defa okuduktan sonra anlayabildim. Sonra bir sigara yaktım, odayı gözden geçirdim. Tabii hiçbir iz göremedim. Kapıya asılan buruşuk yazıyı düzelttim ve pusulayla karşılaştırdım. Kapıdaki yazı da özensiz kitap harfleriyle yazılmıştı ama kurşunkalemden çıkmıştı. Gerçi bu yazıdan her şey belliydi; yeğenin işiydi hepsi. Şaka işte. Fransızların Sorbonne'larında yazdıkları türden aptalca sloganlardan biri. Ama pusulayla işler çatallanıyordu. Şakacı biri olsa pusulayı kapının altından itebilir, anahtar deliğine sokabilir ya da masanın üzerine koyup üzerine ağır bir şey, mesela kültablasını yerleştirebilirdi. Aptalca bir şaka uğruna böyle güzel bir masayı sıvamak için ya mankafa ya da vahşi olmak gerekti. Pusulayı bir kez daha okudum, bütün gücümle gerindim ve pencereye yaklaştım. Al sana tatil, diye düşündüm. Al sana yıllardır beklediğin özgürlük...

Güneş iyice alçalmıştı, otelin gölgesi yüz metreyi bulmuştu. Tehlikeli gangster, manyak ve sadist Hinkus çatıdaydı hâlâ. Yalnızdı.

Beşinci Bölüm

Hinkus'un odasının önünde durdum, dikkatle çevreme bakındım. Koridor her zaman olduğu gibi boştu. Bilardo salonundan top sesleri geliyordu; Simone oradaydı. Du Barnstoker, Olaf'ın odasında Olaf'ı ütmeye devam ediyordu. Yeğenin motosikleti kükrüyordu. Moses'ler odalarındaydı. Hinkus çatıda oturuyordu. Beş dakika önce yemek salonuna inmiş, bir şişe daha almış, odasına uğramış, kürküne sarınmıştı ve şimdi galiba hiç değilse öğle yemeğine kadar temiz hava almaya niyetliydi. Bense onun odasının önünde, otel sahibinin ofisinden aldığım anahtar destesindeki anahtarları deniyor ve bir suç işlemeye hazırlanıyordum. Elbette başkasının odasına girmeye ve arama emri olmadığı hâlde arama yapmaya en ufak hakkım yoktu. Ama bunu yapmanın şart olduğunu hissediyordum, yoksa bir daha rahat uyku yüzü görmez, hatta yaşayamazdım.

Beşinci veya altıncı anahtar usulca döndü, kayarcasına odaya girdim. Casus filmlerinin kahramanları gibi yapmıştım bunu; başka bir yol bilmiyordum. Güneş, dağın sırtına varmıştı bile ama oda epeyce aydınlıktı. Kimse yaşamıyor gibiydi burada, yatağa dokunulmamıştı, kültablası boş ve temizdi, iki valizi de odanın ortasındaydı. Burada iki hafta kalmaya niyetli birinin odası olduğu kimsenin aklına gelmez.

İlk, diğerinden daha ağır valizin içindekiler diğerinden daha çok merakımı uyandırdı. Tipik bir yemdi bu; birtakım

paçavralar, yatak kılıfları, kapağına bile bakmaksızın toplanmış bir yığın kitap. Hinkus'un eline geçen her şeyi bu valize attığı belliydi. Gerçek valiz ise diğeriydi. Burada üç takım iç çamaşır, bir pijama, sehahat çantası, dolmakalem seti, bir deste de para vardı, üstelik sağlam bir deste, benimkinden fazla, ayrıca iki düzine mendil. Küçük, gümüş bir şişe, ayrıca boş, kara güneş gözlüğü kutusu, yabancı etiketli dolu bir de şişe vardı. Bavulun en dibinde, iç çamaşırlarının altında ise iri, altın bir saatle kadınların taşıdığı cinsten küçük bir browning tabanca.

Yere oturdum, çevreye kulak verdim. Şimdilik sessizlik hâkimdi ama pek az zamanım kalmıştı. Saate baktım. Kapağında karmaşık bir monograf kazılıydı. Hakiki altındı, en yüksek ayar, kıpkızıl parlıyordu, göstergesi de yıldız falı işaretleriyle süslüydü. Hiç kuşkusuz, Sayın Moses'in kayıp saatiydi bu. Sonra tabancayı inceledim. Sedef kakmalı bir kabza, nikelajlı namlu, 0,25 kalibre, yakın mesafeden çarpışmalar için, genel anlamda silah bile sayılmaz... Saçma, saçmalık bütün bunlar. Gangsterler böyle şeyleri taşımazlar. Hem zaten gangsterler bunun gibi ağır ve değerli cinsten bile olsa saat de çalmazlar. Gerçek gangsterler, yani, namlı şanlı olanlar. Üstelik de bir otelde, daha ilk günden, hemen yakalanma riski varsa.

Hım... Hızla bir gözden geçirelim. Hinkus'un tehlikeli bir gangster, manyak ve sadist olduğuna dair hiçbir kanıt yok ancak birinin onu öyle göstermek istediğine dair epeyce kanıt var. Doğru, şu yem valiz... Ama onunla sonra ilgilenirim. Tabanca ve saatle ne yapmalı? Aldım diyelim ama Hinkus gerçekten hırsızsa (gangster olmasa bile) kolaylıkla sıyrılır... Yok eğer adama tuzak kurulduysa... Lanet olsun, düşünemiyorum bile. Tecrübem yok ki. Hercule Poirot değilim... Hem bunları alsam ne yapacağım? Üzerimde mi taşıyacağım? Bir de hırsızlıkla suçlanmak var... Odada da saklayamam...

Tekrar kulak verdim çevreye. Yemek salonundan kap kacak sesleri geliyordu; Kaisa sofrayı kuruyor olmalıydı. Kapının

önünden biri geçti. Simone yüksek sesle: "Müfettiş de nerede? Nerede bizim bu yiğit?" diye sordu. Kaisa tiz bir çığlık attı, buz gibi bir kahkaha çınladı.

Böylece aklıma bir şey gelmedi; aceleyle boşalttım şarjörü, kurşunları cebime attım, tabancayla saati de bavula geri koydum. Geri dönüp anahtarı çevirmiştim ki koridorun diğer ucunda Du Barnstoker belirdi. Aristokrat profili bana dönüktü, biriyle, belli ki Olaf'la konuşuyordu:

"Dostum, bu da mesele mi? Du Barnstoker'in rövanştan kaçındığı görülmüş şey midir? Eğer dilerseniz, hemen bugün! Akşam saat onda, sizin odanızda..."

Sıradan bir poz takındım (yani bir kürdan çıkarıp kullanmaya giriştim), Du Barnstoker ise bana döndü, görünce dostça elini salladı.

"Sevgili müfettiş!" dedi. "Zafer, şan, zenginlik! Barnstokerlerin kaderine hep bunlar düşer!"

Tokalaşmak için yaklaştım, onun odasının kapısında yan yana geldik.

"Olaf'ı üttünüz mü?" diye sordum.

"Elbette!" dedi neşeyle gülümseyerek. "Bizim sevgili Olaf'ımız fazlasıyla metodik, bir makine gibi oynuyor, hiçbir fantezisi yok. Hatta sıkıcı... Bir dakika, ne varmış burada?" Ustalıkla elini daldırdı göğüs cebime ve bir iskambil kartı çıkardı.

"Bakın hele, zavallı Olaf'ın işini bitirdiğim maça asının ta kendisi..."

Zavallı Olaf da odasından çıktı; kocaman, yanakları kıpkırmızı, hafif adımlarla geçti önümüzden, tatlı bir gülümsemeyle homurdandı: "Yemekten önce bir şeyler içmeli..." Du Barnstoker de gülümseyerek gözleriyle izledi onu, sonra ansızın bir şey hatırlamış gibi kolumu tuttu.

"Yeri gelmişken, sevgili müfettiş, bizim müteveffa dostumuz nasıl bir şaka yaptı gene, biliyor musunuz? Bir dakikalığına uğrayın bana..."

Beni odasına sürükledi, koltuğa itti, sigara tuttu.

"Nerede bu!" diye mırıldandı ceplerini karıştırırken. "Hah! İşte, lütfen bir bakın bugün aldığım şeye." Buruşuk bir kâğıt parçası uzattı.

Gene bir pusulaydı. İri, şekilsiz kitap harfleriyle yazılmış, imla hatalarıyla dolu, şöyle yazıyordu: "Sizi bulduk. Namlumun ucundasınız. Kaçmaya kalkmayın, bir aptallık yapmayın. Uyarıda bulunmaksızın ateş açarım. F."

Sigarayı dişlerimin arasında çiğneyip iki defa okudum mesajı. Sonra üçüncü defa.

"Harika, öyle değil mi?" dedi Du Barnstoker, aynanın karşısında üzerini düzeltirken. "İmza bile var. Ölü dağcının adının ne olduğunu otel sahibine sormak gerek..."

"Nasıl geçti bu elinize?"

"İskambil oynarken Olaf'ın odasına bıraktılar. Olaf içki almak için yemek salonuna inmişti, ben de oturmuş sigara içiyordum. Kapı vuruldu, 'Evet, girin,' dedim ama giren olmadı. Şaşırdım, bir baktım ki kapının yanında bu pusula. Belli ki kapının altından itmişler."

"Tabii koridora baktınız ve tabii kimseyi göremediniz," dedim.

"Gerçi koltuktan ayrılmam epey zaman aldı," dedi Du Barnstoker. "Gidelim mi? Açık konuşmak gerekirse, kurt gibi acıktım."

Pusulayı cebime koydum, yemek salonunun yolunu tuttuk, yolda yeğenle karşılaşıp yanımıza aldık, ellerini yıkamaya da ikna ettik.

"Çok endişeli görünüyorsunuz müfettiş," dedi Du Barnstoker, yemek salonuna geldiğimizde.

Berrak, yaşlı gözlerine baktım; ansızın aklıma, bütün bu pusula hikâyesini onun kurmuş olabileceği geldi. Bir an delice bir öfkeye kapıldım, tepinip, "Rahat bırakın beni! Dokunmayın, huzur içinde kaymak istiyorum ben!" diye haykırmak geldi içimden. Ama elbette tuttum kendimi.

Yemek salonuna girdik. Galiba herkes oradaydı. Bayan Moses, Sayın Moses'in hizmetini görüyordu. Simone ile Olaf meze masasının çevresinde tepiniyorlardı, otel sahibi de likör dağıtıyordu. Du Barnstoker ile yeğen yerlerine geçtiler, ben de erkeklerin arasına katıldım. Simone meşum bir fısıltıyla Olaf'a, alpyıldızı likörünün insanın iç organlarını nasıl etkilediğini anlatıyordu. Sağlam bir listeydi: Lösemi, sarılık, onikiparmak bağırsağı kanseri. Olaf tatlı bir homurtuyla havyar yiyordu. Bu sırada Kaisa girdi içeri ve otel sahibine dönüp gürledi:

"Kendileri gitmek istemiyorlar, herkes toplanmadan gelmeyeceklerini söylüyorlar. Herkes toplanınca geleceklermiş. Böyle söylediler... İki şişe de boş..."

"Öyleyse git, herkesin toplandığını söyle," dedi otel sahibi.

"Kendileri bana inanmıyorlar, herkes toplandı dedim ama kendileri..."

"Mesele nedir?" diye sordu Sayın Moses sertçe.

"Sayın Hinkus," diye cevap verdi otel sahibi. "Hâlâ çatıda, ben de..."

"Ne demek çatıda!" dedi yeğen sert, tok bir sesle. "İşte, Hinkus!" Ve hıyar turşusu saplı çatalıyla Olaf'ı gösterdi.

"Yavrum, yanılıyorsunuz," dedi Du Barnstoker yumuşak bir dille, Olaf da dişlerini göstererek tatlı bir gülümsemeyle homurdandı:

"Olaf Andvarafors, hizmetinizdeyim, küçüğüm. Olaf demeniz yeterli."

"Öyleyse ya bu..." Hıyar saplı çatal benden tarafa döndü.

"Beyler, beyler!" diye araya girdi otel sahibi. "Tartışmaya gerek yok. Gereksiz şeyler bunlar. Sayın Hinkus otelemiz idaresinin herkes için garanti ettiği özgürlüğünü kullanarak çatıda bulunuyor; Kaisa şimdi getirir kendisini."

"Kendileri gelmiyorlar ki..." diye inledi Kaisa.

"Ne saçmalıktır bu, Snevar," dedi Moses. "Gelmek istemiyorsa donsun."

"Saygıdeğer Moses," dedi otel sahibi vakarla, "Şu anda herkesin bir arada olmasını arzu ediyorum. Sayın misafirlerimize gayet hoş bir haberim var... Kaisa, çabuk!"

"Ama gelmiyorlar..."

Meze dolu tabağımı masaya bıraktım.

"Durun," dedim. "Ben şimdi getiririm."

Yemek salonundan çıkarken Simone'nin şöyle dediğini duydum: "Doğru! Polis işini görsün." Sonra mezarlıktan çıkmış gibi bir kahkaha kopardı, sesi bana tavanarasına çıkan merdivenlere varıncaya kadar eşlik etti.

Merdivenden çıktım, kaba ahşap kapıyı ittim, kendimi yuvarlak, dinlenmek isteyenler için duvar dibine dizilmiş daracık banklarıyla camlı bir kameriyede buldum. Soğuktu, tuhaf bir kar ve toz kokusu vardı, istiflenmiş şezlonglar dağ gibiydi. Dışarı açılan kontrplak kapı aralıktı.

Dümdüz çatı kalın bir kar tabakasıyla örtülüydü, kar kameriyenin çevresinde yığılıp tümsek yapmıştı, biraz ötede de radyo anteninin olduğu yere doğru patika açılmıştı, patikanın sonunda Hinkus kürküne sarınmış, sessizce oturuyordu. Sol eliyle dizinin üzerindeki şişeyi tutuyordu, sağ elini de göğsüne sokmuş, herhalde ısıtıyordu. Yüzü neredeyse hiç görünmüyordu, kürkünün yakasıyla ve kürklü şapkasının eteğiyle örtülüydü, yalnız endişeli gözleri ta oradan parlıyordu, sanki bir delikten tarantula bakıyordu.

"Gidelim, Hinkus," dedim. "Herkes toplandı."

"Herkes mi?" diye sordu hırıldayarak.

Kesif bir buhar bulutu saldım, yaklaştım, ellerimi ceplerime soktum.

"Bir kişi hariç herkes. Sizi bekliyoruz."

"Demek herkes..." dedi Hinkus.

Başımı salladım, çevreye bakındım. Güneş dağların ardında gizlenmişti, vadideki kar leylak rengine bürünmüştü, kararan gökyüzünde solgun bir ay yükseliyordu.

Göz ucuyla, Hinkus'un beni dikkatle gözlediğini fark ettim.

"Neden beklesinler beni?" diye sordu. "Başlasalardı ya... Boşuna neden huzursuz oluyorlar?"

Otel sahibi bize bir sürpriz yapmak istiyormuş, bu yüzden siz de dahil herkes toplanmalı."

"Sürpriz demek..." dedi Hinkus ve öksürdü. "Tüberkülozum var," dedi ansızın. "Doktorlar devamlı temiz hava tavsiye ediyorlar... Bir de dağ tavuğu," diye ekledi, kısa bir sessizliğin ardından.

Üzüldüm.

"Lanet olsun," dedim samimiyetle, "sizin için üzüldüm. Ama gene de yemek yemelisiniz..."

"Elbette yemeliyim," dedi ve ayağa kalktı. "Yemeğimi yiyip uyumaya buraya döneceğim." Şişeyi karların içine soktu. "Ne dersiniz, doktorlar yalan söylerler mi? Temiz hava konusunda..."

"Bence söylemezler," dedim. Gündüz merdivende yemyeşil göründüğünü hatırladım, sordum: "Baksanıza, neden votkaya vuruyorsunuz kendinizi? Sizin için zararlı üstelik."

"Ah!" dedi sessiz bir umutsuzlukla. "Votkasız yaşamak mümkün mü?" Sustu. Merdivenlerden iniyorduk. "Votkasız yapamam," dedi kararlılıkla. "Korkunç. Votka olmasa aklımı yitiririm."

"Ama, Hinkus," dedim, "tüberkülozun da tedavisi var artık. On dokuzuncu yüzyılda değiliz ki."

"Evet, galiba," dedi ağır ağır. Koridora dönmüştük. Yemek salonundan çatal kaşık sesleri geliyordu, konuşmalar uğulduyordu. "Siz gidin, ben de kürkümü atayım," dedi, kapısının önünde durarak.

Başını salladım ve yemek salonuna girdim.

"Tutuklu nerede?" diye sordu Simone bağırırcasına.

"Kendilerinin gelmek istemediklerini söylüyorum..." diye ciyakladı Kaisa.

"Her şey yolunda," dedim. "Şimdi geliyor."

Yerime oturdum, sonra buradaki kuralları hatırlayıp kalktım ve çorba almaya gittim. Du Barnstoker, sayıların mucizesiyle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Bayan Moses ahlıyordu. Simone gürültüyle kahkahalar koparıyordu. "Boş versenize, Barn... Dubr..." diye homurdanıyordu Moses. "Bütün bunlar ortaçağ saçmalıkları." Tabağıma şöyle sağlamca bir çorba doldurdum, o anda Hinkus da geldi. Dudakları titriyordu, rengi gene yeşile çalıyordu. Bir merhaba furyasıyla karşılandı ama o, gözleriyle aceleyle süzdü masayı, sonra kararsızlıkla benimle Olaf arasındaki yerine yöneldi.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı otel sahibi, elinde likör kadehiyle Hinkus'a doğru koşturarak. "Gazadan önce!"

Hinkus durdu, kadehe baktı, gürültü yüzünden işitilmeyen bir şeyler söyledi.

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti otel sahibi. "Bu en iyi ilaç. Bütün kederlerin sağaltıcısı! Her derde deva! Lütfen!"

Hinkus tartışmaya yeltenmedi. Likörü ağzına boşalttı, kadehi tepsiye koydu, oturdu.

"Ah, ne adam!" dedi Bayan Moses hayranlıkla. "Beyler, işte gerçek bir erkek!"

Ben de yerime döndüm ve yemeğe koyuldum. Hinkus çorba almadı, yalnız kızartmadan az bir şey koydu. Şimdi hiç de sağlıksız görünmüyordu; galiba dalmış, bir şeyler düşünüyordu. Du Barnstoker'in gevezeliklerini dinlemeye koyuldum, bu sırada otel sahibi bıçağıyla tabağının kıyısını dövdü.

"Beyler!" dedi tören edasıyla. "Bir dakikanızı rica ediyorum! Herkes burada toplanmışken size hoş bir haber vermek isterim. Otelimiz idaresi misafirlerimizin sayısız isteklerini karşılamaya çalışırken bugün baharı karşılama balosu düzenleme kararı aldı. Yemek bitmeyecek! Dans, şarap, iskambil, neşeli sohbetler, beyler!"

Simone kemikli ellerini çırptı. Bayan Moses de alkışlamaya

başladı. Herkes canlanmıştı, taş suratlı Sayın Moses bile kupasından sağlamca bir yudum çektikten sonra tısladı: "İskambilse, gidecek başka yer yok..." Çocuğa gelince, çatalını masaya vurdu, bana dilini gösterdi. Pembeydi dili, pek tatlı görünüyordu. Bu gürültü ve canlılığın en hararetli yerinde Hinkus ansızın bana doğru hareketlendi ve kulağıma fısıldadı:

"Dinleyin, müfettiş, dediklerine göre polismişsiniz... Ben ne yapmalıyım? Demin ilaçlarımı almak için valizimi açtım. Yemekten önce içmem gerekiyordu... Ama orada... yani kalın bir elbise vardı, kürk ceket, çoraplar da... Ama hiçbiri kalmamış. Birtakım paçavralar vardı sadece, benim de değil; sonra yırtık iç çamaşırlar... kitaplar..."

Dikkatle masaya koydum kaşığımı ve ona baktım. Gözleri yusyuvarlak olmuştu, sağ gözü seğiriyordu, korku vardı. Büyük bir gangster. Manyak ve sadist.

"Peki," dedim dişlerimin arasından. "Benden ne istiyorsunuz?"

Derhal soldu rengi, başını omuzlarına gömdü.

"Ben... hiçbir şey... Yalnız bu bir şaka mıdır, anlamıyorum... Hırsızlıksa eğer, siz polissiniz... Ama belki de şakadır, ne dersiniz?"

"Evet, Hinkus," dedim gözlerimi çevirip çorbama geri dönerken. "Burada herkes şaka yapıyor. Bir şaka sayın, Hinkus."

Altıncı Bölüm

Kutlama uzun sürdü. Şaşırmıştım buna. Hızla ve kendimizden geçmişçesine yedik, Hinkus'tan başka hiç kimse yemek salonundan ayrılmadı; o da homurdanıp özür diledikten sonra dağ havasında oksijen almak için geri, çatıya çıktı. İçimde vicdan azabına benzer bir şeyle, gözlerimle izledim onu. Şimdi kalkıp odasına gitsem de lanet olası saati valizinden çıkarıp alsam diye düşündüm bir an. Şaka başka şey ama bu saat yüzünden ciddi tatsızlıklar yaşayabilirdi. Yeter yaşadıkları, diye düşündüm. Benden tarafa da tatsızlıklar, şakalar, kendi aptallıklarım yeter artık. Kafayı bulayım, diye karar verdim ve bir anda rahatlamış hissettim kendimi. Gözlerimi masada gezdirdim ve küçük kadehin yerine büyükçe bir bardak aldım. Bana ne bütün bunlardan? Tatildeyim ben. Üstelik polis de değilim... Kaydımı nasıl yaptırdığımın ne önemi var... Aslında beden eğitimi öğretmeniyim... hayır, aslında pazarlamacıyım. İkinci el lavabolar pazarlıyorum. Tuvaletler... Bir an aklımdan, çocuk esirgemeci biri için Hinkus'un kelime dağarcığının pek zayıf olduğu geçti. Bu düşünceyi savuşturdum ve Simone ile birlikte aslında ne olduğunu işitemediğim birtakım basit şakalar üzerine kıkırdamaya başladım. Bardaktaki brendinin yarısını dikledim, tekrar doldurdum. Başım uğuldamaya başlamıştı.

Bu arada eğlence de başladı. Kaisa daha masayı toplamaya fırsat bulamadan Sayın Moses ile Du Barnstoker birbirlerini

davet edercesine el işaretleriyle yemek salonunun köşesinde ansızın peyda oluveren yeşil çuha örtülü iskambil masasına geçtiler. Otel sahibi yüksek sesli bir müzik açmıştı. Olaf ve Simone aynı anda Bayan Moses'e yönelmişti; kadın ikisi arasında bir seçim yapamayınca da üçü birlikte dans etmeye giriştiler. Yeğen bana tekrar dilini gösterdi. Aferin! Masadan kalktım, elimden geldiğince sağlam basmaya çalışarak bu hayduta... bu hayduta bir şişe ve bardak götürdüm. Ya şimdi ya hiçbir zaman, diye düşünüyordum. Her halükârda, böyle bir araştırma, saat ve diğer ıvır zıvır hırsızlığından daha ilginç. Ayrıca da zaten satıcıyım. Lavabolar güzel, üstelik gayet sağlam...

"Dans eder misiniz, matmazel?" dedim, yeğenin yanındaki sandalyeye çökerken.

"Madam olacak; ben dans etmem," diye cevap verdi yeğen tembel bir tavırla. "Gevezeliği bırakın da bana bir sigara verin."

Sigarayı verdim, tekrar brendi aldım kendime, bu yaratığa davranışlarının, dav-ra-nış-la-rı-nın ahlak dışı olduğunu, böyle yapmamak gerektiğini açıklamaya koyuldum. Vaktim olsa kırbacı basacağımı da. Bir an düşündükten sonra kamuya açık yerlerde uygunsuz kıyafetler giymekten ötürü rapor yazacağımı ekledim. Kapılara yazı asmaktan ötürü, dedim. Doğru değil böyle şeyler. Şok edici davranışlar. Şok edici! Ben dürüst bir satıcıyım ve buna izin veremem. Pek parlak bir fikir belirmişti kafamda. Sizin hakkınızda polise şikâyette bulunacağım, dedim, mutlu bir kahkaha koparark. Size şu öneride bulunabilirim ki... hayır, tuvalet değil elbette, bu adab-ı muaşerete uygun olmaz, üstelik sofrada... hayır... harika bir lavabo. Gayet sağlam, hiç kullanılmamış gibi. "Pavel Bure" firmasından. Olmaz mı? Dinlenmeyse dinlenme!..

Yeğen bana, kâh hırıltılı bir oğlan sesiyle kâh narin bir kadın altosuyla zekice bir şeyler söyledi. Başım dönüyordu, çok geçmeden aynı anda iki kişiyle birlikte konuşuyormuşum gibi gelmeye başladı bana. Bir tarafta şımarık, yanlış yol tutmuş,

devamlı brendimi çalan, karşısında bir polis, tecrübeli bir pazarlamacı ve yüksek bir memur olarak sorumluluk hissettiğim bir delikanlı vardı. Diğer tarafta ise büyüleyici, sivri dilli, Tanrı'ya şükür ki benim kocakarıya hiç benzemeyen ve kendisine babalık duygusundan daha narin duygular beslemeye başladığım bir kız. Boyuna sohbete karışan delikanlıyı öteye itip bu kıza evlilik üzerine görüşlerimi anlattım: Belli birtakım ahlaki yükümlülükler üstlenen iki yüreğin gönüllü birliği. Ve herhangi bir bisiklet, motosiklet filan olmadan, diye ekledim sertçe. Bu hususta derhal anlaştık. Benim kocakarı böyle şeylere tahammül edemez. Anlaştık ve kadehlerimizi diktik; ilkin delikanlıyla, sonra nişanlım kızla. Genç ve reşit bir kız neden şu güzel konyaktan azıcık içmesin ki? Aslında bana tartışmaya değer gelen bu düşünceyi birkaç defa meydan okurcasına tekrar ettikten sonra sandalyenin arkasına yaslandım ve salona göz gezdirdim.

Her şey harika gidiyordu. Kanun ve edep ihlal edilmiyordu. Kimse kapılara yazı asmıyor, pusula yazmıyor, saat çalmıyordu. Müzik gürültüyle uğulduyordu. Du Barnstoker, Moses ve otel sahibi, limit koymadan onüç oynuyorlardı. Bayan Moses, Simone ile gayet başarılı şekilde modern danslardan birini yapıyordu. Kaisa masayı topluyordu. Tabaklar, çatallar ve Olaflar etrafında dönüp duruyordu. Masadaki bütün kap kacak hareket hâlindeydi; kaçan bir şişeyi son anda yakaladım ve pantolonuma döktüm.

"Brun," dedim ciddiyetle, "hiç aldırmayın. Aptalca şakalar bunlar. Altın saat, nevresimler..." O anda aklıma yeni bir fikir geldi. "Delikanlı," dedim, "sana tabancayla ateş etmeyi öğretmemi ister misin?"

"Ben delikanlı değilim," dedi kız kederle. "Üstelik sizinle nişanlıyız."

"Daha iyi ya!" diye bağırdım coşkuyla. "Bir kadın browningim var benim de..."

Bir süre tabancalar, nişan yüzükleri ve nedense bir de telekinezi üzerine sohbet ettik. Sonra içimde bir kuşku belirdi.

"Hayır!" dedim kararlılıkla. "Buna katılmıyorum. Önce gözlüklerinizi çıkarın. Ne aldığımı bilmek isterim."

Bu bir hataydı. Kız gücendi, kayboldu; delikanlı ise kaldı ve sayıp dökmeye başladı. Ama bu anda Bayan Moses yanıma geldi ve beni dansa davet etti, ben de memnuniyetle kabul ettim. Bir dakika geçmeden bir ahmak olduğuma, kaderin ben ve Bayan Moses'i, bir tek onu, Olga'mı birbirimize bağladığına kesinlikle emin oldum. Tapılası, yumuşak elleri vardı, ne bir çizik ne nasır, onları öpmeme de zevkle izin veriyordu, üstelik muhteşem güzellikte gözleri de vardı, herhangi bir optik nesneyle örtülmemiş, üstelik büyüleyici bir koku yayıyordu, üstelik insanın lafını ağzına tıkayan kaba ve küstah bir kardeşi de yoktu. Doğru, Simone nedense çevresinde dört dönüyordu, asık suratlı soytarı, büyük fizikçi ama buna da alışmak mümkündü çünkü akrabası filan değildi. Nihayetinde yaşını başını almış tecrübeli insanlardık, doktorların tavsiyesine uyarak bedensel hazlara bırakıyorduk kendimizi ve birbirimizin ayağına basıp cesaret ve dürüstlükle itirafta bulunuyorduk: "Affedersin ihtiyar, benim suçum..."

Sonra her nasılsa ansızın ayıldım ve kendimi Bayan Moses ile birlikte penceredeki perdenin arkasında buldum. Kadını belinden tutuyordum, o da başını omzuma yaslamış, "Baksana, ne büyüleyici bir manzara!.." diyordu.

Bu beklenmedik senli benli oluş beni utandırdı, boş gözlerle bakmaya koyuldum manzaraya, bir yandan da burada yakalanmadan elimi belinden şöyle usulca çekivermeyi düşünüyordum. Ayrıca manzara da az büyüleyici değildi. Ay tepeye ulaşmıştı galiba, onun ışığında bütün vadi maviye çalıyordu, yakın dağlar ise hareketsiz asılıydı havada. Bu anda çatıda kederlenen talihsiz Hinkus'un kasvetli gölgesini fark ettim ve homurdandım:

"Zavallı Hinkus..."

Bayan Moses hafifçe geri çekti kendini, şaşkınlıkla baştan ayağa süzdü beni.

"Zavallı mı?" diye sordu. "Neden zavallı?"

"Ağır hasta," diye açıkladım. "Tüberkülozu var, çok korkuyor."

"Evet, evet," dedi. "Siz de mi fark ettiniz? Devamlı bir şeylerden korkuyor. Şüphe uyandırıcı, çok nahoş bir bey. Hiç bizim çevremizden değil..."

Üzüntüyle başımı salladım, içimi çektim.

"İşte, siz de başladınız," dedim. "Şüpheli hiçbir yanı yok oysa. Sadece talihsiz, yalnız bir adam. Acınacak hâlde. Her dakika renginin nasıl yeşile döndüğüne, ter döktüğüne baksaydınız keşke... Oysa burada devamlı şaka konusu yapıyorlar onu..."

Bayan Moses büyüleyici, kristal gibi kahkahasıyla gülmeye başladı ansızın.

"Kont Greystock'un rengi de devamlı yeşile dönerdi. Pek eğlenceliydi!"

Ne cevap vereceğimi bilemedim ve elimi belinden usulca çekip sigara teklif ettim. Bayan Moses istemedi ve kontlardan, baronlardan, vikontlardan ve prenslerden söz etmeye koyuldu; bense ona bakıyor ve beni onunla birlikte bu perdenin arkasına hangi rüzgârın attığını hatırlamaya çalışıyordum. Az sonra perde çatırdayarak açıldı ve yeğen karşımıza dikildi. Bana bakmadan beceriksizce sürüdü ayağını ve boğuk bir sesle sordu:

"Permette vous..."

"Bitte, oğlum," diye karşılık verdi Bayan Moses büyüleyici bir gülümsemeyle, bir sonraki göz alıcı gülümsemesini de bana hediye etti ve yeğenin kollarında parkede kayarcasına uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım, alnımı mendilimle sildim. Masa toplanmıştı. Köşedeki masada üç kumarbaz oyuna devam ediyor-

lardı. Simone bilardo toplarını yuvarlıyordu. Olaf ve Kaisa buhar olmuşlardı. Müziğin sesi kısılmıştı, Bayan Moses ile Brun da muhteşem bir ustalık gösterisindeydiler. Usulca döndüm çevrelerinden ve bilardo salonunun yolunu tuttum.

Simone ıstakasını sallayarak selamladı beni, değerli zamandan bir saniye bile harcamadan beş top oynamayı teklif etti. Ceketimi çıkardım, kollarımı sıvadım, oyun başladı. Arka arkaya sayısız parti kaybettim, bu yüzden de sayısız fıkrayla cezalandırıldım. Keyfim iyice yerine gelmişti. Fıkralara kahkahalarla gülüyordum, oysa neredeyse hiç anlamıyordum, zira bunlar birtakım kuarklar, Schrödinger kedileri ve yabancı isimlerde profesörlerle ilgiliydi; Simone'nin ısrarlarına ve alaylarına teslim olmadan soda içiyordum, ıskaladığımda abartılı iniltiler koyveriyordum ve göğsümü tutuyordum, isabet ettirdiğimde ise zafer havasına giriyordum; oyun için yeni kurallar uyduruyor ve hararetli şekilde savunuyordum onları, kendimi öyle bırakmıştım ki kravatımı çıkarıp yaka düğmelerimi de çözmüştüm. Galiba kafayı bulmuştum. Simone de kafayı bulmuştu. Hayal bile edilemeyecek, teorik olarak imkânsız vuruşlar yapıyordu, duvarın önünde koşturup duruyordu, hatta galiba tavana bile çıkıyordu, fıkralardan ara verdiği zamanlarda avazı yettiğince matematikle ilgili birtakım şarkılar söylüyordu, devamlı senli benli konuşmalara girişiyor ama sonra farkına varıp, "Pardon, ihtiyar! Şu lanet olası demokratik eğitim!.." diyordu.

Bilardo salonunun açık kapısından yeğenle dans eden Olaf'ı, iskambil masasına tepside içki götüren otel sahibini, kıpkırmızı olmuş Kaisa'yı görüyordum ara sıra. Müzik uğuldayıp duruyordu, kumarbazlar coşkuyla bağırışıyorlardı, kiminde sinek vuruyor, kiminde maça kırıyor, kiminde kupa kozu çakıyorlardı. Ara sıra hırıltılı bir ses de duyuluyordu: "Beni dinleyin, Drabl... Bandrl... Du!.." Sonra kupa masaya çarpıyor, otel sahibinin konuşması geliyordu: "Beyler, beyler! Para dediğiniz elinizin kiri..." Sonra Bayan Moses'in kristal kahkahası

ve tatlı sesi: "Moses, ne yapıyorsunuz, sinekleri kaçırdınız..." Sonra saat, bir şeyin yarımını vurdu, yemek salonunda sandalyeler yer değiştirdi, Moses'in kupayı tutmadığı eliyle Du Barnstoker'in omzunu pışpışladığını gördüm ve şöyle gürlediğini işittim: "Beyler, Moses'in yatma zamanı geldi. İyi oyundu, Barn... Du... Tehlikeli bir rakipsiniz siz. İyi geceler, beyler! Gidelim hayatım..." Sonra Simone'nin, kendi deyişiyle yakıt ikmali yapmak için çıktığını hatırlıyorum, ben de yeni bir şişe daha brendi almaya yemek salonuna gittim, neşemi ve kaygısızlığımı takviye etme zamanının geldiğine karar vermiştim.

Salondaki müzik çalmaya devam ediyordu ama Du Barnstoker'den başka kimse yoktu; o da kumar masasında sırtı bana dönük oturuyor ve iki deste kâğıtla sihirler yapıyordu. İnce, beyaz ellerinin hafif hareketleriyle havaya savuruyordu kartları, açık avucunun içinde yok ediyordu, desteleri bir elinden diğerine pınar gibi akıtıyordu, önünde yelpaze gibi açıyordu ve kaybediyordu. Beni fark etmemişti, ben de dikkatini dağıtmak istemedim. Büfeden bir şişe aldım ve parmak uçlarıma basarak bilardo salonuna döndüm.

Şişenin neredeyse yarısını içtikten sonra iki topa birden öyle bir vurdum ki çuha yırtıldı. Simone tebrik etmek için atıldı ama ben bugünlük yeteceğine karar vermiştim.

"Bu kadar," dedim ve ıstakayı koydum. "Gidip biraz temiz hava alacağım."

Şimdi tamamen boş olan yemek salonunun önünden geçtim, hole yöneldim ve verandaya çıktım. Gece ilginç bir şey olmadan bitti, Bayan Moses ile şansımı teptim, Du Barnstoker'in müteveffa kardeşinden yeğenine herhalde aptalca bir şeyler söyledim, ay da parlak, küçük ve buz gibi, onlarca kilometre çevrede kardan ve kayalardan başka bir şey yok diye hüzünlüydüm nedense. Gece devriyesini tamamlayan Saint-Bernard ile konuştum, o da gecenin aşırı derecede sessiz ve boş olduğunu, yalnızlığın da bütün devasa avantajlarına rağmen ger-

çekten berbat bir şey olduğunu kabul etti ama vadinin sessizliğini uluyarak veya en azından havlayarak parçalama teklifimi kesinkes geri çevirdi. Onca dil dökmeme karşılık başını salladı, uzaklaştı ve verandaya yattı.

Otelin önündeki temizlenmiş patikada ileri geri volta attım, mavi ay ışığına boyanmış ön cepheye baktım. Mutfak penceresinden sarı bir ışık, Bayan Moses'in yatak odası penceresinden pembe bir ışık yayılıyordu; Du Barnstoker'in odası da aydınlıktı, yemek salonunda perdenin arkası da; geri kalan pencereler karanlıktı; Olaf'ın penceresi ise sabahları olduğu gibi ardına kadar açıktı. Çatıda gene ben ve Lel gibi yalnız oturuyordu zavallı Hinkus ama daha da mutsuz görünüyordu ve korkusunun yüküyle kamburu çıkmıştı.

"Hinkus!" diye seslendim usulca ama o kıpırdamadı. Belki uyukluyordu, belki de kulaklarını örten başlığının ve kalkık yakalarının altında işitmemişti.

Üşümüştüm, keyifle, sıcak bir sofra şarabından içme zamanının geldiğini de hissettim.

"Gidelim, Lel," dedim. Hole döndük. Orada otel sahibiyle karşılaştık, niyetimden kendisini haberdar ettim. Büyük bir anlayışla karşılaştım.

"Artık şömine karşısında oturabiliriz," dedi. "Siz oraya gidin, Peter, ben de içkileri getireyim."

Davetine icabet ettim ve ateşin başına kurulup üşüyen kemiklerimi ısıtmaya başladım. Otel sahibinin koridordan geçtiğini, Kaisa'ya bir şeyler mırıldandığını, sonra geri hole çıktığını, ışıkları söndürdüğünü işittim, sonra adımları sessizleşti, yukarıda yemek salonundaki müzik kesildi. Kederle indi merdiven basamaklarını, tekrar hole çıktı, alçak sesle sertçe, "Hayır, hayır," dedi Lel'e, "Lel, hiç yaltaklanma, gene çok çirkin bir şey yaptın. Üstelik bu defa otelde. Sayın Olaf bana şikâyette bulundu, tam bir rezalet. Nerede görülmüş, edepli bir köpeğin..."

Demek Viking gene rezil olmuştu, diye düşündüm meşum bir keyifle. Olaf'ın yemek salonunda yeğenle nasıl ustalıkla dans ettiğini hatırladım ve hırsım arttı. Bu yüzden, Lel başını kabahatli bir çocuk gibi eğip yanıma geldiğinde ve patilerini uzatıp soğuk burnunu elime yasladığında boynunu okşayıp fısıldadım: "Aferin köpecik, onun gibilere böyle yapmak gerek!"

Tam bu anda ayağımın altında döşeme sallandı, camlar acıyla şıngırdadı, uzaklardan güçlü bir patırtı sesi duydum. Lel başını kaldırdı, kulaklarını dikti. Otomatik bir hareketle saate baktım, onu iki geçiyordu. Baştan ayağa dikkat kesilip beklemeye koyuldum. Gürültü yinelenmedi. Yukarıda bir kapı sertçe çarptı, mutfakta tencereler şangırdadı. Kaisa âdeta, "Ah, Tanrım!" diye bağırdı. Doğruldum ama o anda ayak sesleri yankılandı ve otel sahibi, elinde iki kadeh sıcak şarapla içeri girdi.

"Duydunuz mu?" diye sordu.

"Evet, neydi bu?"

"Çığ düştü. Çok uzak da değil... Biraz bekler misiniz, Peter."

Kadehleri şöminenin üzerindeki rafa koydu ve çıktı. Birini aldım, koltuğa geri oturdum. Son derece sakindim. Çığ beni korkutmuyordu, limon ve tarçınla kaynatılmış şarap da her tür takdirin ötesindeydi. Çok güzel, diye düşündüm ve biraz daha rahat gömüldüm koltuğa.

"Güzel!" dedim yüksek sesle. "Öyle değil mi, Lel?"

Lel'in sıcak şarabı yoktu ama itiraz etmedi.

Otel sahibi döndü. Kadehini aldı, yandaki koltuğa oturdu, bir süre sessizce kor hâlindeki kömürlere baktı.

"İşler kötü, Peter," dedi kuru ve azametli bir sesle. "Dış dünyayla ilişkimiz kesildi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Sizin izniniz ayın kaçına kadar, Peter?" diye devam etti aynı, kuru sesle.

"Diyelim ki, yirmisine kadar. Mesele nedir?"

"Yirmisine kadar," diye tekrarladı ağır ağır. "Neredeyse yirmi gün... Evet, görevinize zamanında dönme şansınız var."

Kadehi dizlerimin üzerine koydum ve alaycı gözlerle baktım numaracıya.

"Dosdoğru söyleyin, Alek," dedim. "Sonunda döndü mü o?"

Otel sahibi keyifle sırıttı.

"Hayır. Talihimiz varmış ki oraya varmadı. Yalnız aramızda kalsın, *o* benzeri nadir bulunacak kadar huysuz biriydi, eğer dönseydi... Hem bırakalım artık ölülerden konuşmayı. Dirilerden konuşalım. Yirmi gününüz olmasına sevindim çünkü sanırım yirmi günden önce kazamazlar çığı."

Anlamıştım.

"Yolu kapatmış mı?"

"Evet. Demin telefon bağlantısı kurmaya çalıştım. Telefonlar kesik. Bu, son birkaç on yıldır olan şeyin tekrar ettiğini gösteriyor: Çığ, Boğaz'ı kapatmış; oradan geçmiştiniz, buraya ancak o yoldan gelinir."

Kadehinden bir yudum çekti.

"Olayı hemen anladım," diye devam etti. "Gürültü kuzeyde koptu. Artık beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Bizi hatırlayacaklar da bir kurtarma ekibi kuracaklar..."

"Suyumuz yeterli," dedim düşünceli bir tavırla. "Açlıktan yamyamlık etmeyiz umarım?"

"Hayır," dedi otel sahibi belirgin bir üzüntüyle. "Yalnız menüde değişiklik isteyebilirsiniz. Ama peşinen uyarayım: Kaisa'yı vermem size. Sayın Du Barnstoker'i gözünüze kestirebilirsiniz. Bugün benden yetmiş kron kazandı, ihtiyar dolandırıcı."

"Peki yakıt durumu nedir?" diye sordum.

"Benim makineler var."

"Hım..." dedim. "Ahşap makineler mi bunlar?"

Otel sahibi ayıplarcasına bana baktı.

"Neden içki durumunu sormuyorsunuz, Peter?"

"O nasıl?"

"İçki tedarikimiz," dedi otel sahibi gururla, "gayet iyi. Sadece likör, yüz yirmi şişe."

Bir süre sessizce kömürleri izledik, sakince kadehlerimizi yudumladık. Hiçbir zaman hissetmediğim kadar iyi hissediyordum kendimi. İleride ortaya çıkabilecek şeyleri düşünüyordum ve düşündükçe hoşuma gidiyordu. Otel sahibi ansızın sessizliği bozdu:

"Peter, ciddi konuşmak gerekirse beni rahatsız eden tek bir şey var. İyi müşterilerimi kaybettim gibi geliyor bana."

"Neden?" diye sordum. "Tersine, sekiz yağlı sinek takılmış ağınıza, yirmi günden önce de kurtulma şansları yok. Ne muhteşem bir reklam! Hepsi de ileride, diri diri gömüldüklerini ve birbirlerini yemekten son anda kurtulduklarını anlatacaklar."

"Orası öyle," dedi otel sahibi hoşnutlukla. "Bunu ben de düşünmüştüm. Ama sinek daha yağlı olabilirdi, Hinkus'un arkadaşları da geleceklerdi buraya..."

"Hinkus'un arkadaşları mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "O mu söyledi size arkadaşlarını beklediğini?"

"Hayır, söylemek değil de... Mur'a telefon edip telgraf dikte etti."

"Ee?"

Otel sahibi parmağını kaldırdı ve gösterişli bir tavırla tekrar etti:

"'Mur, Ölü Dağcı Oteli. Bekliyorum, acele edin.' Aşağı yukarı böyleydi."

"Hinkus'un yalnızlığını paylaşacak arkadaşları olacağını hiç düşünmemiştim," diye homurdandım. "Gerçi... Neden olmasın? Hani ne denir; *pourquois pas*..."

Yedinci Bölüm

Otel sahibiyle birlikte gece yarısına doğru bir maşrapa sıcak şarabı bitirdik, buraya diri diri gömüldüklerini diğer müşterilere nasıl söyleyeceğimizi konuştuk ve bir dizi uluslararası meseleyi de çözdük; bunlar arasında insanlığın soyunun tükenip tükenmeyeceği (evet, soyu tükenecek ama bizim bunu görecek kadar ömrümüz olmayacak), doğada insanın bilinçli çabasıyla kavrayamayacağı birtakım şeylerin olup olmadığı (evet, var ama bunu asla bilemeyeceğiz), Lel'in akıllı bir canlı olup olmadığı (evet, akıllı ama aptal bilim insanlarını buna ikna etmek mümkün görünmüyor), evrenin sıcak bir ölüm tehdidiyle karşı karşıya olup olmadığı (hayır, tehdit altında değil, zira otelin müştemilatında birinci ve ikinci tip iki sonsuz makine bulunuyor), Brun'un cinsiyeti (bu noktada herhangi bir kanıt sunamadım, otel sahibi ise Brun'un bir zombi, yani büyü ile hayata dönmüş bir ölü olduğuna, cinsiyeti bulunmadığına dair tuhaf bir düşünce ileri sürdü ve gerekçelendirdi) vb. bulunuyordu.

Kaisa yemek salonunu topladı, bulaşıkları yıkadı, sonra yatma izni almak için geldi. Kendisini saldık. Otel sahibi onu gözleriyle izlerken yalnızlığından ve karısının kendisinden ayrıldığından yakındı. Yani o bırakmamış da... böyle basit değilmiş tabii... neyse işte, karısı yokmuş. Kaisa ile evlenmesini öğütlemeyeceğimi söyledim. Birincisi, bu durum işletmeye

zarar verebilirdi. İkincisi de Kaisa erkekleri, iyi bir eş olamayacak kadar çok seviyordu. Otel sahibi, bütün bunların doğru olduğunu kabul etti, kendi de düşünüp taşınmış ve aynı kanaat hasıl olmuştu. Ama hepimiz şimdi bu vadide gömülü olduğumuza göre kiminle evlenecekti ki? Verecek öğüt bulamadım. Yalnız ikinci evliliğimde olduğumu ve galiba olağan payımdan fazlasını aldığımı itiraf ettim. Bu korkunç bir düşünceydi, otel sahibi de derhal affetti, bense kendimi bencil ve başkalarının haklarına tecavüz eden biri gibi hissettim. Bu iğrenç niteliklerimi hafifletmek için de piyango biletlerinde yapılan sahtekârlıkların bütün inceliklerini anlattım. Otel sahibi dikkatle dinledi ama bu dikkat bana yetersiz geldi ve not almasını istedim. "Yoksa unutacaksınız!" dedim çaresizlikle. "Ayılınca her şeyi unutacaksınız..." Otel sahibi gerçekten unutacağını düşünüp korkuya kapıldı ve uygulamalı görmek istedi. Sanırım tam bu anda Lel içeri daldı ve uzun uzun uludu. Otel sahibi gözlerini ona dikti.

"Anlamadım!" dedi sertçe.

Lel iki defa daha uludu, sonra hole yöneldi.

"Ha," dedi otel sahibi yerinden kalkarken. "Biri gelmiş."

Lel'in arkasından çıktık. Misafirperverlikle dopdoluyduk. Lel, giriş kapısının önünde duruyordu. Kapının arkasından korkunç gıcırtılar ve uğultular geliyordu. Otel sahibinin elini tuttum.

"Ayı!" diye fısıldadım. "Boz ayı! Tüfek var mı? Çabuk olun!"

"Korkarım ayı değil," dedi otel sahibi kuru bir sesle. "Korkarım, bu *o*. Kapıyı açmalıyız."

"Olmaz!" diye itiraz ettim.

"Açmalıyız. İki haftalık ödeme yaptı, sadece bir hafta kaldı. Dışarıda bırakmaya hakkımız yok. Yoksa sertifikamı alırlar."

Gıcırtılar, homurtular devam ediyordu. Lel de pek tuhaf davranıyordu; kapıya yan dönmüş, öyle duruyordu ve soran gözlerle

bakıyordu oraya, kuyruğu da havayı dövüyordu. Hayaletlerle ilk defa karşılaşan köpekler işte böyle davranıyor olmalılar. Ben ıstırapla, kafamda kapıyı açmamak için meşru gerekçeler ararken otel sahibi bağımsız kararını aldı. Elini uzattı ve kolu indirdi.

Kapı açıldı, karla örtülü bir beden ağır ağır ayaklarımızın dibine kaydı. Üçümüz birden ona atıldık, koridora çıkardık, sırtüstü çevirdik. Karla kaplı adam inledi, gerindi. Gözleri kapalıydı, uzun burnu da bembeyazdı.

Otel sahibi bir saniye bile kaybetmeden telaşla işe girişti. Kaisa'yı uyandırdı, su ısıtmasını söyledi, sıcak şarap kadehini yabancının dudaklarından akıttı, yünlü yeniyle yüzünü sildi, sonra da duşa götürmek gerektiğini söyledi. "Siz kollarından tutun, Peter," dedi, "ben de bacaklarından..." Talimatı yerine getirdim ve küçük bir şok yaşadım; yabancı tek kolluydu, sağ kolu omuzdan yoktu. Zavallıyı duşa taşıdık, banka yatırdık, sonra Kaisa, üzerinde gecelikle koşarak geldi, otel sahibi de bana, işin gerisini kendisinin göreceğini söyledi.

Şöminenin başına döndüm, sıcak şarabı bitirdim. Kafam apaçıktı, yaşananları analiz edebilecek ve yerli yerine koyabilecek durumdaydım. Yabancı, mevsime uygun giyinmemişti. Üzerinde kısa bir ceket, boru pantolon ve modaya uygun ayakkabılar vardı. Buralarda ancak arabayla geçen biri böyle giyinirdi. Demek ki arabasına bir şey olmuş, o da otele kadar yayan gelmek zorunda kalmıştı. Uzaktan bakıldığında bile güçsüz düştüğü ve soğuktan donmak üzere olduğu belliydi. O zaman anladım. Mesele açıktı: Buraya arabayla gelmiş, Darboğaz'da çığ altında kalmıştı. Hinkus'un ahbabıydı bu! Hinkus'u uyandırmak gerekti... Belki arabada sıkışıp kalmış başkaları da vardı. Belki ölmüşlerdi... Hinkus bilmeliydi...

Şöminenin yanından sıçrayarak kalktım ve ikinci kata koştum. Duşun yanından geçerken suyun şarıl şarıl aktığını ve otel sahibinin öfkeli fısıltılarla Kaisa'ya aptallığından ötürü sayıp döktüğünü işittim. Koridordaki lamba sönüktü, epey-

ce aradım anahtarını, sonra Hinkus'un kapısını daha da uzun vurdum. Hinkus karşılık vermedi. Hâlâ çatıda olmasın, diye düşündüm dehşetle. Yoksa uyuya mı kaldı orada? Dondu mu acaba? Depara kalkarak tavanarasının merdivenlerine koştum. Aynen öyle oturuyordu çatıda. Kürküne sarınmış, başı geniş yakalarının ve kolları yenlerinin içine gömülmüş.

"Hinkus!" diye bağırdım.

Kıpırdamadı. O zaman yanına koştum ve omzundan tutup sarstım. Şaşkınlıktan taş kesildim sonra: Hinkus ansızın tuhaf bir şekilde sallandı ve ellerimin altından yavaşça kayıverdi.

"Hinkus!" diye bağırdım heyecanla, gayriihtiyari tutmaya çalışırken.

Kürk açıldı, birkaç tutam kar döküldü içinden, kürk şapka da düştü, ancak o zaman Hinkus'un burada olmadığını, bunun da üzerine kürk giydirilmiş kardan adam olduğunu anladım. O anda tamamen ayıldım. Hızla çevreme bakındım. Parlak, ufacık bir ay başımın üzerinde asılıydı, her şey gün gibi ortadaydı. Çatıda bir sürü iz vardı, bütün bunlar birbirinin aynıydı, kime ait olduğu ayırt edilemiyordu. Şezlongun yanında karlar çiğnenmiş, dağıtılmış ve kazılmıştı; ya bir kavga çıkmıştı burada ya da kardan adam için karı buradan toplamışlardı. Karlı vadi göz göresiye boş ve tertemizdi, yol kara bir şerit gibi kuzeye uzanıyordu ve kül rengine çalan lacivert bir sisin içinde yitiyor, Darboğaz'ın ağzında gözden kayboluyordu.

Dur, diye düşündüm kendime hâkim olmaya çalışırken. Bunca tiyatroya ne ihtiyacı varmış Hinkus'un, bir anlamaya çalışalım. Kuşkusuz çatıda oturduğunu düşünmemizi istiyordu. Oysa bunca zamandır tamamen başka bir yerdeydi ve başka şeylerle uğraşıyordu... yalancı veremli, yalancı zavallı... Neler yapıyordu, neredeydi? Tekrar dikkatle baktım çatıya, ayak izlerini çözmeye çalıştım, bir şey anlamadım, kar yığınlarını aradım, iki şişe buldum; biri boş, diğerinde hâlâ brendi vardı. İşte bu içilmemiş brendi beni âdeta alnımın çatından vurdu.

Hinkus, üç krondan aşağı etmeyecek brendiyi fırlatıp attığına göre olayların gerçekten de gayet ciddi bir hâl aldığını anlamıştım. Ağır ağır ikinci kata indim, tekrar vurdum Hinkus'un kapısını, gene kimse karşılık vermedi. Bir yoklamak için kapı koluna bastırdım. Kapı açıldı. Her şeye hazırdım artık; karanlıktan gelebilecek olası bir saldırıya karşı elimi ileriye doğru uzatıp içeri girdim, hızla yoklayarak lambanın düğmesini buldum, ışığı yaktım. Oda önceki gibiydi, bavullar eski yerlerindeydi ama ikisi de açıktı. Hinkus odada değildi tabii, bulmayı da beklemiyordum. Bavulların üzerine çöktüm ve gene özenle incelemeye koyuldum. Onlar da eskisi gibiydi, tek bir istisnayla: Altın saatle browning kayıptı. Hinkus gelmiş olsaydı, parayı alırdı. Sağlam, ağır bir deste. Demek ki gelmemiş. Demek ki hâlâ otelde. Ayrıldıysa bile dönmek niyetiyle ayrılmış.

Açık olan tek bir şey vardı: Bir suç hazırlığı. Nasıl bir suç? Cinayet mi? Soygun mu? Cinayet fikrini kafamdan hızla uzaklaştırdım. Burada kimi, neden öldürebileceklerini aklım almıyordu. Sonra, Du Barnstoker'in kapısının altından attıkları pusulayı hatırladım. Midem bulanır gibi oldu. Gerçi pusuladan, kaçmaya kalkıştığı takdirde sadece Du Barnstoker'i öldüreceklerini anlaşılıyordu...

Işığı kapadım, koridora çıktım, kapıyı arkamdan örttüm. Du Barnstoker'in odasına gittim, kapının kolunu yokladım. Kilitliydi. Bunun üzerine tıkladım. Kimse karşılık vermedi. Tekrar tıkladım ve kulağımı anahtar deliğine yasladım. Du Barnstoker uykuda gibi zor anlaşılır bir şekilde seslendi: "Bir dakika, şimdi geliyorum..." İhtiyar hayattaydı, ihtiyar kaçmaya hazırlanmıyordu. Olanları ona anlatmak içimden gelmedi, merdiven sahanlığına koştum ve tavanarasına çıkan merdivenin altında, duvara yaslandım. Bir dakika sonra anahtar döndü, kapı gıcırdadı. Du Barnstoker'in şaşkın sesi geldi: "Tuhaf ama..." Kapı tekrar gıcırdadı, anahtar tekrar döndü. Burada her şey yolundaydı; en azından şimdilik.

Hayır, diye düşündüm sonunda. Cinayet fikri saçmalık tabii; pusulayı da ya şaka olsun diye atmışlar ya da dikkatleri buraya çekmek için. Peki ya soygun? Kimi soymayı düşünebilirler ki? Bildiğim kadarıyla iki zengin vardı otelde: Moses ve otel sahibi. Hım. Harika. İkisi de birinci katta. Moses'in odası güney kanadında, otel sahibinin kasası ise kuzeyde. İkisi birbirinden bir holle ayrılıyor. Hole otururbut... Ama otel sahibinin ofisine yukarıdan da erişilebilir; yemek salonundan mutfağa inerler, sonra içki odasından geçerler. İçki odasının kapısını sağlama alırsam... Karar verildi, geceyi holde geçireceğiz, sabah da son duruma bakacağız. Ansızın tek kollu yabancıyı hatırladım. Hım... Gelişmelere bakılırsa Hinkus'un ahbabı, dolayısıyla o da bu işin içinde. Belki gerçekten kaza geçirdi, belki de her şey çatıdaki kardan adam gibi bir komedi... Hayır, bizi faka bastıramayacaksınız!

Hole indim. Duşta kimse yoktu, holün ortasında da geceliğiyle delirmiş gibi dikiliyordu Kaisa, kucağında yabancının ıslak, buruşuk elbisesi vardı. Güney kanadının koridorundaki ışık yanıyordu, şömine odasının karşısındaki boş odadan geliyordu ışık, otel sahibinin bas sesi de duyuluyordu. Belli ki yabancıyı oraya yerleştirmişlerdi; belki adamın aradığı da tam buydu... İyi hesap; kimse yarı ölü bir adamın ikinci kata taşımaz...

Kaisa kendine geldi ve otel sahibinin dairesine hareketlenecek oldu ama onu durdurdum. Elindeki elbiseyi aldım, ceplerini yokladım. Büyük bir şaşkınlıkla, ceplerinin bomboş olduğunu gördüm. Tamamen boş. Ne para, ne kimlik, ne sigara, ne mendil; hiçbir şey yoktu.

"Üzerinde ne var şimdi?" diye sordum.

"Nasıl yani?" diye sordu Kaisa da; böylece onu rahat bıraktım.

Elbiseyi geri verdim, kendim görmek için oraya yollandım. Yabancı, boğazına kadar battaniyeye sarınmış, döşekte yatıyor-

du. Otel sahibi kaşıkla sıcak bir şeyler içiriyor, bir taraftan da mırıldanıyordu: "Lütfen beyefendi, içmelisiniz... terlemeniz gerek... bir güzel terlemelisiniz..." Yabancının görünüşünün korkunç olduğunu söylemek gerek. Yüzü mosmordu, burnunun ucu kar gibi beyazdı, bir gözü acı çeker gibi kısılmıştı, diğeri tamamen kapalıydı. Her nefesinde hafifçe inliyordu. Suç ortağı idiyse, bu işe hiç uygun değildi. Ama kendisine birkaç soru sormak zorundaydım. Ne olur ne olmaz diye.

"Yalnız mısınız?" diye sordum.

Kısık gözüyle sessizce baktı bana, hafifçe inledi.

"Arabada kalan kimse var mı?" diye sordum tane tane. "Yoksa yalnız mı gidiyordunuz?"

Yabancı ağzını araladı, hafif bir nefes aldı, sonra tekrar kapadı.

"Zayıf düşmüş," dedi otel sahibi. "Bütün bedeni paçavra gibi."

"Lanet olsun," diye homurdandım. "En azından birinin Darboğaz'a gitmesi gerek."

"Evet," diye onayladı otel sahibi. "Orada kalmış biri varsa... Bence çığ altında kalmışlar."

"Gidip bakmak gerek," dedim kararlılıkla; o anda yabancı konuşmaya başladı.

"Olaf," dedi ifadesizce. "Olaf And-va-ra-fors... Çağırın."

Yeni bir şok daha yaşamıştım.

"Hım," dedi otel sahibi ve içecek dolu kupayı masanın üzerine koydu. "Şimdi çağırırım."

"Olaf..." diye tekrarladı yabancı.

Otel sahibi çıktı, ben de onun yerine oturdum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu sırada içim de hafiflemişti biraz; kafamda kurduğum iç karartıcı sahne kendiliğinden dağılmıştı.

"Yalnız mıydınız?" diye sordum tekrar. "Yaralanan var mı?"

"Yalnız..." dedi yabancı inleyerek. "Kaza... Olaf'ı çağırın... Olaf Andvarafors nerede?"

"Burada, burada," dedim. "Şimdi gelir."

Gözlerini kapadı, sesi kesildi. Ben de sandalyenin arkasına yaslandım. Neyse bakalım. Peki ya Hinkus nereye kayboldu? Otel sahibinin kasası yerinde mi acaba? Kafamın içi çorba gibiydi.

Otel sahibi döndü, kaşları kalkık, dudakları sımsıkı kapalıydı. Kulağıma eğildi ve fısıldadı:

"Tuhaf şey, Peter. Olaf cevap vermiyor. Kapısı kilitli, içeriden soğuk geliyor. Benim yedek anahtarlar da kayıp..."

Cebimden sessizce çıkardım onun ofisinden aldığım desteyi ve uzattım.

"Hım," dedi otel sahibi. Anahtarları aldı. "Neyse, fark etmez. Biliyor musunuz, Peter, iyisi mi birlikte gidelim. Hoşuma gitmeyen bir şeyler var..."

"Olaf..." diye inledi yabancı. "Nerede Olaf?"

"Hemen, hemen," dedim ona. Yanağımın seyirmeye başladığını hissediyordum. Otel sahibiyle birlikte koridora çıktık. "Alek," dedim, "Kaisa'yı çağırın siz. Bu adamın yanında otursun, biz dönene kadar da yerinden ayrılmasın."

"Hım," dedi otel sahibi, kaşlarını kıpırdatarak. "Demek böyle... Görüyorum..."

Koşarcasına kendi dairesinin olduğu kanada gitti, ben de ağır ağır merdivenlere yöneldim. Birkaç basamak çıkmıştım ki otel sahibi arkamdan sertçe bağırdı:

"Buraya gel, Lel. Otur şuraya... Otur. Kimseyi salmayacaksın. Kimse geçmeyecek."

İkinci katın koridorunda bana yetişti, birlikte Olaf'ın odasına yaklaştık. Kapıyı çaldım, o anda burnumun önünde asılı pusulayı gördüm. Pusula bir raptiyeyle göz hizasında tutturulmuştu. "Anlaşmamıza uygun olarak oradaydım ama sizi bulamadım. Eğer hâlâ rövanş peşindeyseniz, saat on birde hizmetinizdeyim. Du B."

"Bunu görmüş müydünüz?" diye sordum hızla otel sahibine.

"Evet ama söylemeye zaman bulamadım."

Tekrar vurdum kapıyı, bu defa cevap beklemeden otel sahibinin elindeki anahtar destesini aldım.

"Hangisi?" diye sordum.

Gösterdi. Anahtarı deliğine soktum. Lanet olsun, içeriden kilitlenmiş ve anahtar üzerinde bırakılmıştı. Ben anahtarı düşürmeye uğraşırken yan odanın kapısı açıldı ve robdeşambrı belinden sımsıkı bağlı, Du Barnstoker uykulu ama serinkanlı gözlerle koridora çıktı.

"Neler oluyor beyler?" diye sordu. "Misafirlerin uyumasına neden izin vermiyorsunuz?"

"Binlerce özür dilerim, Sayın Du Barnstoker," dedi otel sahibib, "ama kati adımlar atmamızı gerektiren birtakım hadiseler meydana geldi."

"Neymiş onlar?" dedi Du Barnstoker merakla. "Umarım size engel olmuyorumdur?"

Anahtar deliğindeki yolu açtım, doğruldum. Kapının arkasından kış soğuğu esiyordu; Hinkus'un odası gibi bunun da boş olduğuna kesinlikle emindim. Anahtarı geri verdim, kapıyı açtım. Bir ayaz dalgası yüzüme çarptı ama neredeyse hissetmedim bunu. Oda boş değildi. Yerde biri yatıyordu. Kim olduğunu görmek için koridordaki ışık yeterli değildi. Eşiğin yanındaki kocaman ayakkabıları görüyordum sadece. Holü geçtim, ışığı yaktım.

Olaf Andvarafors'tu bu, krallar soyundan gelen yarı tanrı. Açıkça ve umutsuzca ölüydü.

Sekizinci Bölüm

Bütün pencereleri sımsıkı kapadım, valizi aldım ve cesedin üzerinden dikkatle aşarak koridora çıktım. Otel sahibi elinde tutkal ve bir tutam kâğıtla beni bekliyordu. Du Barnstoker de oradaydı, omzunu duvara yaslamış dikiliyordu ve yirmi yıl birden yaşlanmış gibi görünüyordu. Aristokratik burnu düşmüş, zavallı hâlde titriyordu.

"Ne korkunç!" diye homurdandı çaresizlikle bakarak bana. "Tam bir kâbus!.."

Kapıyı kapadım, beş dosya kâğıdıyla mühürledim, her birinin üzerine de ikişer imza attım.

"Ne korkunç!" diye homurdandı Du Barnstoker hemen arkamda. "Rövanş da olmayacak artık... hiçbir şey..."

"Odanıza gidin," dedim ona. "Ben sizi çağırana kadar kapıyı kilitleyip oturun... Bir dakika. Pusulayı siz mi yazmıştınız?"

"Ben yazdım," dedi Du Barnstoker. "Ben..."

"Neyse, sonra konuşuruz," dedim. "Gidin." Otel sahibine döndüm. "Yedek destelerinizin ikisini de ben alacağım. Başka anahtar var mı? Yok mu? Peki. Sizden bir ricam var, Alek. Şu tek kolluya şimdilik hiçbir şey söylemeyin. Çok huzursuzlanırsa bir yalan atıverin. Garaja gidin, bütün araçlar orada mı, bakın. Şimdilik bu kadar. Ben odamda olacağım. Kimseye tek kelime söylemeyin, anladınız mı?"

Otel sahibi sessizce başını salladı ve aşağı indi.

Odama gidince Olaf'ın valizini sakız sarmış masanın üzerine koyup açtım. Bu da normal insanların valizleri gibi değildi... Hinkus'un yem bavulundan bile kötü. Orada hiç değilse paçavralar ve kitaplar vardı. Burada ise, bu düz ve şık valizin içinde, onu dolduran bir tür cihaz; yüzeyi aşınmış görünen kara, metalik bir kutu... Birtakım renkli düğmeler, cam göstergeler, nikelajlı verniyerler... Ne bir iç çamaşır, ne pijama, ne sabunluk... Valizi kapadım, koltuğa yığıldım ve bir sigara yaktım.

Peki. Elimizde ne var, müfettiş Glebsky? Serin yatak örtülerinin arasına yatıp iyi bir uyku almak yerine. Erken kalkıp karları yarmak ve kayakla bütün vadiyi boydan boya geçmek yerine. Sonra neşeli bir öğle yemeği, bilardo partisi, Bayan Moses'le flört, akşam da bir kadeh sıcak şarap alıp şömine başına rahatça kurulmak yerine. Dört yıldır ilk gerçek tatilin her gününün keyfine varmak yerine... Bütün bunlar yerine ne var elimizde? Taze bir ceset. Canice bir cinayet. Karanlık bir suç karmaşası.

Peki. Üç mart günü saat gece yarısını yirmi dört geçe, ben, polis müfettişi Glebsky tarafından, Sayın Alek Snevar ve Du Barnstoker'in hazır bulunduğu bir ortamda, Olaf Andvarafors adlı kişinin cesedi bulunmuştur. Ceset, mezkûr Andvarafors'un odasında, oda içeriden kilitliydi ama pencere ardına kadar açıktı. Ceset yere uzanmış yüzükoyun yatıyor. Ölünün başı canavarca ve gayritabii bir hâlde yüz seksen derece çevrilmiş, öyle ki beden yüzükoyun yatarken yüzü tavana dönük. Ölünün kolları açık ve küçük bir valize dokunur hâlde; mezkûr valiz, maktulün yanında getirdiği yegâne bagaj. Maktul sağ elinde, neredeyse kesinlikle bilindiği üzere, saygıdeğer Bayan Kaisa'ya ait ahşap boncuklardan oluşan bir kolyeyi sıkıyor. Maktulün yüz çizgileri çarpılmış, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi, ağzı da açık. Ağzın yanında zayıf ama belirgin bir kimyasal sıvı kokusu var; bu karbolik asit veya

formalin olabilir. Odada belirgin ve şüpheye yer bırakmayacak kavga izleri bulunmuyor. Yatak örtüsü buruşuk, gömme dolabın kapısı aralık, bu tür odalarda masanın yanında bulunan ağır koltuk da yerinden uzaklaştırılmış. Pencerede ve keza pervazdaki karda iz bulunamadı. Anahtarda da bir iz yok (cebimdeki anahtarı çıkardım ve bir kez daha dikkatle inceledim)... Anahtarda göz incelemesiyle herhangi bir iz tespit edilemedi. Uzman, araç ve laboratuvar bulunmadığından tıbbi, parmak içi ve benzer herhangi özel bir tetkik yürütülmesi mümkün görülmüyordu (ve görülmüyor). Bütün bunlar değerlendirildiğinde, ölümün, Olaf Andvarafors'un canavarca bir kuvvetle ve zalimce boynunun kırılması neticesi meydana geldiği anlaşılıyor.

Cesedin ağzından gelen tuhaf koku ve böyle dev ölçeklerde birinin boynunu kısa süreli, gürültüsüz ve arkasında pek az mücadele izi bırakarak kırabilecek muazzam güç anlaşılmazdı. Ama bilindiği gibi, iki eksi bir artı yapar. Olaf'ın ilkin zehirlendiğini, karşı koyamadığı bir durumdayken zehre maruz kaldığını, daha sonra bu canavarca şekilde işini bitirdiklerini (ama bunun için de büyük bir kuvvet gerekti) düşünmek mümkündü. Evet, bu iddia birtakım şeyleri açıklar ama derhal yeni sorular ortaya çıkar. Zaten güçten düşmüş birini böyle canavarca ve zorlu bir şekilde öldürmek neden? Neden bıçaklamakla veya boğarak öldürmekle yetinmediler? Hiddet, kudurmuşluk, nefret, intikam?.. Sadizm?.. Hinkus? Hinkus olabilir ama o da bu iş için pek zayıf görünüyor... Peki bana Hinkus'la ilgili o pusulayı atan kişi olabilir mi?..

Hayır, aklım ermiyor. Neden sahte piyango bileti veya sahtekârlık yapılmış bir muhasebe defteri çıkmadı ki karşıma! O zaman çabucak çözerdim... Yapmam gereken şu: Arabaya atlayacağım, çığın düştüğü yere kadar süreceğim, orayı kayakla geçmeye, Mur'a ulaşmaya ve sonra da cinayet masasından çocuklarla geri dönmeye çalışacağım. Doğrulacak

oldum ama geri oturdum. Tamam, bu bir yol olabilir ama kötü sonuçlanması da mümkün. Herkesi kaderin keyfiyetine bırakmak, katile başka imkânlar tanımak... Tehdide uğramış olan Du Barnstoker'i bırakmak... Hem nasıl aşacağım ki çığı? Darboğaz'da çığın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum.

Kapı vuruldu. Otel sahibi içeri girdi, elindeki tepside de sıcak kahve ve sandviç vardı.

"Bütün araçlar garajda yerli yerinde," dedi, tepsiyle karşımda dikilirken. "Kayaklar da öyle. Hinkus'u hiçbir yerde bulamadım. Kürküyle şapkası çatıda ama herhalde görmüşsünüzdür bunu."

"Evet, gördüm," dedim kahveyi yudumlarken. "Ya tek kollu?"

"Uyuyor," dedi otel sahibi. Dudaklarını sıktı ve parmaklarını masanın üzerindeki kurumuş sakıza dokundurdu. "Evet... uyuyor. Tuhaf bir adam. Rengi düzeldi, gayet iyi görünüyor. Lel'i orada tutuyorum. Ne olur ne olmaz diye."

"Teşekkür ederim, Alek," dedim. "Şimdilik gidin, kimseye bir şey söylemeyin. Uyusunlar."

Otel sahibi başını salladı.

"İş çığından çıktı. Moses ayakta, ışığı yanıyor... Neyse, gideyim. Kaisa'nın kapısını kilitleyeyim, tam bir aptal. Gerçi hiçbir şey bilmiyor."

"Bilmesin de," dedim.

Otel sahibi çıktı. Keyifle içtim kahvemi, sandviç tabağını ittim, bir sigara daha yaktım. Olaf'ı son defa ne zaman görmüştüm? Ben bilardo oynuyordum, o yeğenle dans ediyordu. Bu da kumar masası dağılmadan önceydi. Onlar da saat buçuğu vurunca dağıldılar, neyin buçuğu olduğunu hatırlamıyorum. Moses bunun hemen arkasından yatma saati geldiğini söyledi. Demek bu saati tespit etmek zor olmayacak. Ama bundan ne kadar önce gördüm Olaf'ı son defa? Herhalde çok önce değil. Neyse, tespit edeceğiz. Şimdi elimizde Kaisa'nın kolyesi, Du

Barnstoker'in pusulası; Olaf'ın komşuları, Du Barnstoker ve Simone bir şey işittiler mi acaba...

Ancak şimdi, bir soruşturma planının şekillenmeye başladığını hissediyordum ki duvarda tok ve epey kuvvetli bir darbe sesi duydum müzeye çevrilen odadan. Öfkeyle, hafifçe inledim. Ceketimi attım, kollarımı sıvadım ve ayak uçlarıma basarak usulca koridora çıktım. Önce suratına şöyle hafifçe kondururum, diye düşündüm. Kim olursa olsun, bu şakaların hesabını soracağım...

Kapıyı açtım, kurşun gibi daldım odaya. Karanlıktı, hızla ışığı yaktım. Oda boştu, tıkırtı derhal kesildi ama birinin olduğunu hissediyordum. Tuvalete, dolaba, perdelerin arkasına baktım. Arkamdan mırıltılar geliyordu. Masaya doğru sıçradım ve ağır koltuğu bir kenara fırlattım.

"Çık dışarı!" diye bağırdım büyük bir hiddetle.

Cevap olarak gene kuru bir homurtu yükseldi. Dizlerimin üzerine çöktüm, masanın altına baktım. Masanın ayakları arasında korkunç rahatsız bir pozda büzülmüş biri oturuyordu; iple iki kat bağlanmıştı, ağzına da paçavra geçirilmişti; tehlikeli gangster, manyak ve sadist Hinkus; karanlıkta acı dolu yaşlarla parlayan gözlerini bana çevirmişti. Hemen odanın ortasına çekiverdim, ağzındaki paçavrayı çıkardım.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

Cevap olarak öksürmeye başladı. Kesik kesik, boğulurcasına, uzun uzun öksürdü, her yana tükürük saçtı, ofladı, hırıldadı. Tuvalete baktım, ölü dağcının usturasını aldım ve Hinkus'un iplerini kestim. Zavallı öyle perişandı ki elini kaldırıp yüzünü bile temizleyemedi. Su verdim. Büyük bir açlıkla içti ve sonunda ses verdi; yakası açılmamış bir küfür savurdu. Ayağa kalkıp koltuğa oturmasına yardım ettim. Homurtular arasında küfürlerle, yüzünü acınacak kadar buruşturdu ve boynunu, ensesini, bağrını yoklamaya girişti.

"Ne oldu size?" diye sordum. Ona bakarken belirgin bir ra-

hatlık hissettim; belli ki Hinkus'un görünmeyen katil olduğu düşüncesi pek endişelendirmişti beni.

"Ne mi oldu..." diye homurdandı. "Ne olduğunu görüyorsunuz işte! Koyun gibi bağlayıp masanın altına soktular..."

"Kim?"

"Nereden bileyim ben?" dedi kasvetli bir tavırla, sonra ansızın sarsıldı. "Tanrım!" diye homurdandı. "Bir şeyler içmeliyim... İçecek bir şey var mı yanınızda, müfettiş?"

"Hayır," dedim. "Ama getiririm. Yeter ki sorularıma cevap verin."

Zorlukla kaldırdı sol kolunu, yenini sıyırdı.

"Saatimi kırdı namussuz..." diye homurdandı. "Saat kaç, müfettiş?"

"Gecenin biri," diye cevap verdim.

"Gecenin biri..." diye tekrarladı. "Gecenin biri..." Gözleri donuklaştı. "Hayır," dedi ve doğruldu. "Bir şeyler içmeliyim. İçki salonuna gidiyorum ben."

Göğsünden hafifçe iterek yerine oturttum.

"Zamanınız var," dedim.

"İçmek istediğimi söylüyorum size!" dedi sesini yükselterek ve gene ayağa kalkmaya davrandı.

"Ben de size daha zamanınız olduğunu söylüyorum!" dedim, tekrar geri iterek.

"Siz kimsiniz ki bana emir veriyorsunuz?" dedi artık avazı çıktığınca bağırarak.

"Böğürmeyin," dedim. "Ben polis müfettişiyim. Siz de şüphelisiniz, Hinkus."

"Neden şüpheliyim?" diye sordu, sesini derhal alçaltmıştı.

"Bilirsiniz siz," diye cevap verdim. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Ben bir şey bilmiyorum," dedi, suratından düşen bin parça. "Neden kafamı karıştırıyorsunuz? Bir şey bilmiyorum ben, bilmek de istemiyorum. Bu yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz müfettiş."

Bu yaptıklarımın hesabını vereceğimi ben de hissediyordum.

"Beni dinleyin, Hinkus," dedim. "Otelde bir cinayet işlendi. İyisi mi, sorularıma cevap verin çünkü çalım atmaya devam ederseniz böcek gibi ezeceğim sizi. Kaybedecek bir şeyim yok artık."

Bir süre sessizce, ağzı hafifçe aralık, bana baktı.

"Cinayet mi..." dedi hayal kırıklığına uğramış gibi. "Burada! Siz de benim ilgim olduğunu düşünüyorsunuz? Oysa neredeyse beni de gebertiyorlardı... Kimi öldürmüşler?"

"Size göre kimdir?"

"Nereden bileyim? Yemek salonundan çıkarken herkes oradaydı. Sonra..." Sustu.

"Sonra?" dedim. "Ne oldu sonra?"

"Bir şey olmadı. Çatıda oturmuş uyukluyordum. Ansızın gırtlağımı sıkıp yere serdiklerini hissettim, başka da bir şey hatırlamıyorum. Kendimi şu berbat masanın altında buldum, neredeyse aklımı yitiriyordum; diri diri gömüldüğümü düşündüm. Duvarı tıklamaya koyuldum; tıkladım ama kimse gelmedi. Sonra siz geldiniz. Hepsi bu."

"Ne zaman bayıltıldığınızı aşağı yukarı söyleyebilir misiniz?"

Düşünmeye koyuldu, bir süre sessizce oturdu. Sonra eliyle ağzını sildi, parmaklarına baktı, gene baştan ayağa titredi, elini pantolonuna sildi.

"Ee?" dedim.

Bulanık gözlerini bana kaldırdı.

"Ne?"

"Saatini sordum..."

"Ha... Dokuz civarı. Son defa saate baktığımda sekiz kırktı."

"Saatinizi verin bakayım," dedim.

Uysalca çıkardı saatini, bana uzattı. Bileğinde morluklar olduğunu gördüm.

"Kırılmış," dedi.

Saat kırılmamıştı, ezilmişti. Akrebi parçalanmıştı, yelkovan ise kırk üçü gösteriyordu.

"Kimdi bunu yapan?" diye sordum tekrar.

"Nereden bileyim? Uyukladığımı söylüyorum ya."

"Üzerinize atladıklarında uyanmadınız mı?"

"Arkadan tuttular," dedi suratını asarak. "Arkamda gözüm yok."

"Boynunuzu kaldırın!"

Göz ucuyla kasvetli gözlerle baktı bana, doğru yolda olduğumu anladım. İki parmağımla çenesinden tutup başını yukarıya ittim. İnce, damarlı boynundaki morluk ve çiziklerin ne anlama geldiğini Tanrı bilir ama kendimden emin bir şekilde, "Yalanı bırakın, Hinkus.Önünüzden sarılmışlar boğazınıza, görmüşsünüz. Kimdi?" dedim.

Başını salladı, çenesi parmaklarımdan kurtuldu.

"Cehenneme kadar yolunuz var," diye mırıldandı. "Sizi ilgilendirmez. Burada kimi geberttilerse, benim alakam yok; geri kalanı da cehennemin dibine... Bir şeyler içmem gerek!" diye böğürdü gene. "Her yerim ağrıyor, anlıyor musunuz, aynasız herif?"

Belli ki haklıydı. Başka bir şeylere karışmış olabilirdi ama cinayetle ilişkisi yoktu, hiç değilse doğrudan bir ilişkisi yoktu. Ama benim de geri adım atmaya hakkım yoktu.

"Nasıl isterseniz," dedim soğuk bir tavırla. "Bu durumda sizi müştemilata kilitleyeceğim, bildiklerinizi anlatana kadar ne brendi alacaksınız ne sigara."

"Ne istiyorsunuz benden?" diye inledi. Ağladı ağlayacaktı. "Neden yapıştınız bana?"

"Kim sizi bayıltı?"

"Lanet olsun!" diye tısladı umutsuzlukla. "Bundan söz etmek istemiyorum, anlamıyor musunuz? Gördüm, evet, kim olduğunu gördüm!" Gene titredi, yana yığıldı yığılacaktı. "Düşmanımın bile görmesini istemezdim!.. Siz lanet olasıca-

nın bile böyle bir şey görmesini istemem! Korkudan taş kesilirdiniz!"

Kendinden geçmişti.

"Peki," dedim ve doğruldum. "Gidelim."

"Nereye?"

"Bir şeyler içmeye," dedim.

Koridora çıktık. Sendeledi, koluma sarıldı. Olaf'ın kapısındaki kâğıtları görünce ne tepki vereceğini merak etmiştim ama hiçbir şey fark etmedi, açıkça umurunda değildi. Bilardo salonuna götürdüm onu, pervazda akşamdan kalmış yarım şişe brendi buldum, uzattım. Hırsla kaptı şişeyi ve uzun uzun yudumladı.

"Tanrım," dedi hırıldayarak. "Şerbet gibi geldi."

Ona bakıyordum. Katille işbirliği içinde bulunduğunu, bütün bunların yanıltma amacıyla planlandığını düşünmek mümkündü çünkü Olaf'la birlikte gelmişti; hatta katilin o olduğunu ve suç ortağının da kendisini daha sonra olayla ilişkisi yokmuş izlenimi vermek için bağladığını düşünmek de mümkündü ama bunun gerçek olamayacak kadar karmaşık olduğunu hissediyordum. Yani bu adamda yanlış olan bir şeyler vardı; verem filan değildi, çocuk esirgeme çalışanı da değildi; neden çatıya çıktığı sorusu da cevapsız kalıyordu... Sonra ansızın aklıma geldi! Çatıda ne yapıyor olursa olsun, birilerini rahatsız etmişti bu, belki de Olaf'ın işini bitirmesine engel olmuştu, bu yüzden bayıltmıştı onu. Bayıltıp kaldırmıştı; aynı kişi nedense dayanılmaz bir korku da uyandırmıştı Hinkus'ta; demek ki otel müşterilerinden değildi, zira Hinkus belli ki otelde bulunan hiç kimseden korkmuyordu. Amma acayip iş... O anda duşu, bacayı, esrarengiz pusulaları hatırladım; Hinkus'un gündüz çatıdan indiğinde korku içinde ve yemyeşil olduğunu da hatırladım...

"Beni dinleyin, Hinkus," dedim yumuşak bir tavırla. "Sizi bağlayan... Onu daha önce, gündüz de görmüş müydünüz?"

Vahşi gözlerle bana baktı ve gene şişeye yumuldu.

"Hım," dedim. "Hadi, gidelim. Sizi odanıza kilitleyeceğim. Şişeyi yanınıza alabilirsiniz."

"Ya siz?" dedi hırıltılı bir sesle.

"Ne olmuş bana?"

"Siz de gidecek misiniz?"

"Tabii ki," dedim.

"Beni dinleyin," dedi. "Dinleyin, müfettiş..." Gözlerini kaçırıyordu, ne diyeceğini arıyordu. "Siz... Ben... Siz... Gözünüz üzerimde olsun, tamam mı? Belki bir şeyler hatırlarım... Veya belki sizinle gelsem daha iyi olur?" Yalvaran gözlerle bakıyordu bana. "Kaçmam, ben... yemin ederim..."

"Odada yalnız kalmaktan korkuyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Ama kapıyı üzerinize kilitleyeceğim," dedim. "Anahtarı da yanıma alacağım..."

Umutsuz bir tavırla elini salladı.

"Bunun yardımı olmaz," diye homurdandı.

"Hinkus, Hinkus," dedim sertçe, "yiğit olun! Kocakarı gibi ne yakınıyorsunuz?"

Cevap vermedi, narin bir tavırla iki eliyle tuttuğu şişeyi göğsüne bastırdı. Onu odasına götürdüm, gelip yoklayacağıma söz verip kapıyı kilitledim. Anahtarı da çıkarıp cebime koydum. Hinkus'un başına ne gelmiş olursa olsun henüz geçmediğini hissediyordum. Hemen ayrılmadım oradan. Birkaç dakika, kulağımı anahtar deliğine dayayarak bekledim. Brendinin lıkırtısını duydum, sonra karyola gıcırdadı, sonra sık ve kesik sesler yükseldi. Ne olduğunu neden sonra anladım: Hinkus ağlıyordu.

Onu vicdanıyla baş başa bıraktım ve Du Branstoker'in odasına gittim. İhtiyar hemen açtı kapıyı. Büyük bir heyecan içindeydi. Oturmamı bile teklif etmedi. Oda sigara dumanı doluydu.

"Sevgili müfettiş!" diye başladı derhal, kalkık kolunda iki parmağının arasında tuttuğu sigarayla fantastik şeyler yaparken. "Saygıdeğer dostum! Kendimi son derece nahoş bir durumda hissediyorum ama mesele fazla ileri gitti. Küçük bir kabahatimi size itiraf etmem gerekiyor..."

"Olaf Andvarafors'u öldürdüğünüzü mü?" dedim kasvetli bir tavırla, koltuğa çökerken.

Ürperdi, ellerini çırptı.

"Tanrım! Hayır! Ömrüm boyunca kimseye parmağımı bile değdirmedim! Quelle idée! Hayır! Sadece, olanca samimiyetimle, otelimizdeki ziyaretçiler için gizemli sahneler hazırladığımı itiraf etmek istiyorum..." Ellerini göğsüne bastırdı, robdöşambrının üzerine sigara külü döküldü. "Lütfen doğru anlayın beni; sadece şakaydı bunlar! Tanrı biliyor ya, zarif ve zekice şakalar değil ama tamamen masumane... Bu bende bir meslek alışkanlığı, esrarlı atmosferleri, herkesin şaşırmasını çok seviyorum... Sizi temin ederim ki hiçbir art niyetim yoktu! Avantaj da gütmedim..."

"Ne tür şakalardan söz ediyorsunuz?" diye sordum kuru bir tavırla. Hayal kırıklığına uğramıştım ve öfkeliydim. Bu işleri Du Barnstoker'in yaptığını ummazdım. İhtiyar hakkında olumlu düşüncelerim vardı.

"Şey... Ölü dağcıyla ilgili küçük numaralar. Ayakkabıları ben kendim çalıp yatağın altına koydum... Duştaki numarayı da... Sizi bile biraz şaşırttım; pipo külünü hatırlıyor musunuz?.. Bu türden şeyler; hepsini hatırlamıyorum..."

"Benim masayı da siz mi rezil ettiniz?" diye sordum.

"Masa mı?" Dalgın bir tavırla bana baktı, sonra kendi masasına döndü.

"Evet, masa. Arap sakızı dökülmüş, masa mahvolmuş..."

"Hayır," dedi korkuyla. "Arap sakızı... masa... Hayır, ben değilim, yemin ederim!" Ellerini gene göğsüne yapıştırdı. "Beni anlamalısınız, müfettiş, yaptığım her şey tamamen ma-

sum, kimseye en ufak bir zarar vermedim... Hatta herkesin hoşuna gitmiş gibi geldi bana; değerli otel sahibimiz de muhteşem şekilde eşlik etti."

"Otel sahibiyle ortak mı yaptınız?"

"Hayır, elbette hayır!" Ellerini salladı. "Demek istediğim, kendisi... yani onun da hoşuna gitti, kendisi de bu türden şeyler yapıyordu, fark etmişsinizdir? Nasıl konuşuyordu, nasıl bir heyecanla, biliyorsunuz; bir de onun şu, 'müsaadenizle maziye dalayım...' lafları..."

"Anlaşıldı," dedim. "Ya koridordaki ayak izleri?"

Du Barnstoker'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Hayır, hayır," dedi. "Ben değildim. Ama neden söz ettiğinizi biliyorum. Bir defa kendim de gördüm. Siz gelmeden önceydi. Çıplak ayakların ıslak izleri; merdiven sahanlığından başlayıp, acayip şey ama, müzeye çevrilen odaya gidiyordu... Bu da şaka tabii ama benim değil."

"Peki," dedim. "Bunu bırakalım. Bir soru daha. Kapınızın altından atıldığını söylediğiniz pusula da sizin numaranızdı anladığım kadarıyla?"

"O da benim değil," dedi Du Barnstoker vakarla. "Pusulayı size verirken gerçeği söyledim."

"Bir dakika," dedim. "Yani mesele şöyle. Olaf çıktı, siz yalnız kaldınız, oturuyordunuz. Biri kapıyı vurdu, karşılık verdiniz, sonra kalkıp baktınız ve yerde, kapının önünde, pusulayı gördünüz. Öyle mi?"

"Öyle."

"Bir dakika," diye tekrar ettim. Yeni bir fikrin geldiğini hissediyordum. "Affedersiniz Sayın Du Barnstoker, tehdit içeren mesajın neden size geldiğini düşündünüz?"

"Sizinle tamamen aynı fikirdeyim," dedi Du Barnstoker. "Sonra, okuduktan sonra anladım ki pusula bana gelmiş olsaydı herhalde benim kapımın altından atarlardı. Ama o sırada uykuda gibiydim, yani... Hem kapıyı vuran benim sesimi duy-

muştu, yani benim olduğumu biliyordu... Anlıyor musunuz? Her halükârda, zavallı Olaf döndüğünde birlikte gülelim diye derhal kendisine de gösterdim pusulayı..."

"Hım," dedim. "Ne oldu peki? Olaf güldü mü?"

"Ha-hayır, gülmedi... Aslında bir mizah duygusu vardır... Ama okudu, omuzlarını silkti ve oyuna devam ettik. Son derece sakin bir tavır takındı ve pusuladan da hiç söz etmedi... Ben de, biliyorsunuz, bunun gene bir numara olduğunu düşündüm; açık konuşmak gerekirse hâlâ öyle düşünüyorum... Biliyorsunuz, dinlenmek için bir araya gelinen böyle dar bir ortamda her zaman biri çıkar..."

"Biliyorum," dedim.

"Galiba pusulanın gerçek olduğunu düşünüyorsunuz..."

"Her şey mümkün," dedim. Sustuk. "Şimdi söyler misiniz, Moses'ler yatmaya çıktıkları andan itibaren ne yaptınız?"

"Affedersiniz ama," dedi Du Barnstoker, "bu soruyu bekliyordum ve yaptıklarımı hafızamda tekrar canlandırıp sıraya koymuştum zaten. Şöyle. Herkes dağıldıktan sonra saat yaklaşık dokuz buçuktu, ben de bir süre..."

"Bir dakika," diye sözünü kestim. "Saat dokuz buçuktu mu dediniz?"

"Evet, aşağı yukarı."

"Peki. Öyleyse bana en baştan şunu söyleyin. Saat sekiz buçukla dokuz buçuk arasında yemek salonunda kimin bulunduğunu hatırlayabiliyor musunuz?"

Du Barnstoker uzun, beyaz parmaklarını alnına dayadı.

"Hım..." dedi. "Biraz zor olacak. Oyun başındaydım... Yani, aslında, Moses, otel sahibi... Ara sıra Moses'in kartlarını Bayan Moses topluyordu... Biz masanın çevresindeydik. Brun ve Olaf dans ediyorlardı, sonra... hayır, pardon, bundan önce... Bayan Moses ile Brun dans ediyorlardı... Anlıyorsunuzdur umarım, değerli müfettiş, tam saatini tespit edebilecek durumda değilim... dokuz buçukta, onda... Ha! Saat dokuzu vurdu; hatır-

lıyorum, salona baktım ve pek az kimse kalmış diye düşündüm. Müzik çalıyordu, salon boştu, yalnız Brun ile Olaf dans ediyorlardı... Bu aklımda kalan tek net izlenim," diye bitirdi sözlerini üzüntüyle.

"Hım," dedim. "Peki otel sahibi ve Sayın Moses hiç kalktılar mı masadan?"

"Hayır," dedi kesin bir tavırla. "Her ikisi de ateşli oyunculardı."

"Yani saat dokuzda salonda sadece üç oyuncuyla Brun ve Olaf vardı?"

"Aynen öyle. Bunu kesin olarak hatırlıyorum."

"Peki," dedim. "Şimdi size dönelim. Demek herkes ayrıldıktan sonra bir süre daha iskambil masasında kalarak kart numaralarıyla talim yaptınız..."

"Kart numaralarıyla talim mi? Ah, gayet mümkün. Bazen daldığımda parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Evet. Sonra bir puro içmeye karar verdim ve buraya, odama geldim. Puroyu içtim, bu koltukta oturuyordum, itiraf etmek gerekirse uyukluyordum. Bir patırtı duyar gibi olup uyandım, saat onda zavallı Olaf'a rövanş sözü verdiğimi hatırladım. Saate baktım. Tam saati hatırlamıyorum ama onu yeni geçmişti; fazla gecikmediğimi görünce rahatladım. Çabucak ayna karşısında toparlandım, bir deste parayla purolarımı aldım ve koridora çıktım. Koridor boştu, müfettiş, bunu hatırlıyorum. Olaf'ın kapısını çaldım, cevap veren olmadı. Tekrar çaldım, gene kimse karşılık vermedi. Sayın Olaf'ın rövanşı unuttuğunu ve daha enteresan birtakım işlerle meşgul olduğunu düşündüm. Ama böyle meselelerde kılı kırk yararım. Malumunuz olan pusulayı yazdım ve kapısına astım. Sonra şu kitabı okuyarak on bire kadar bekledim, saat on birde de uyumaya gittim. İşte bu kadar, müfettiş. Siz ve otel sahibi koridorda gürültüyle gezinmeden biraz önce kapıdaki bir tıkırtıya uyandım. Açtım ama kimse yoktu. Tekrar yattım ama bir daha uyuyamadım."

"Hı-hı," dedim. "Anlaşıldı. Demek ki pusulayı astığınız andan uyumaya gittiğiniz saat on bire kadar başka hiçbir şey olmadı... ne bir gürültü ne hareket?"

"Hayır," dedi Du Barnstoker. "Hiçbir şey."

"Peki neredeydiniz? Burada mı, yatak odasında mı?"

"Burada, şu koltukta oturuyordum."

"Hı-hı," dedim. "Son bir soru. Dün yemekten önce konuşmuş muydunuz Hinkus ile?"

"Hinkus mu?.. Şu kısa boylu, zavallı... Durun, sevgili dostum... Evet, elbette! Duşun yanında birlikteydik, hatırlıyor musunuz? Sayın Hinkus beklemekten sinirlenmişti, ben de küçük bir sihir numarasıyla kendisini sakinleştirdim... Tabii ya, lolipoplar! Çok eğlendi, dikkati dağıldı. Böyle numaralara bayılıyorum."

"Daha sonra konuştunuz mu peki?"

Du Barnstoker düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Hayır," dedi. "Hatırladığım kadarıyla, hayır."

"Çatıya çıkmadınız mı?"

"Çatıya mı? Hayır. Hayır, hayır. Çatıya çıkmadım."

Ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim, sayın Du Barnstoker. Soruşturmaya yardım ettiniz. Umarım ki bu tür numaraların artık ne kadar yersiz olacağını görüyorsunuzdur..." Sessizce elini salladı. "Tamam o hâlde. Bir uyku ilacı alıp yatmanızı şiddetle öneririm. Görüşüme göre bu, şu an yapabileceğiniz en iyi şey."

"Deneyeceğim," dedi Du Barnstoker.

İyi geceler dileyip elini sıktım ve çıktım. Yeğeni uyandırmaya gidiyordum ama tam bu anda koridorun sonundaki Simone'nin kapısının çabucak ve sessizce kapandığını gördüm. Derhal o tarafa döndüm.

Kapıyı vurmadan girdim içeri; doğru davrandığımı da anladım. Yatak odasının açık kapısından, büyük fizikçinin tek ayak üzerinde sıçrayarak pantolonundan çıkmaya çalıştığını

gördüm. Bu, iki odada da ışıkların yanıyor olmasından bile daha tuhaftı.

"Uğraşmayın, Simone," dedim kasvetli bir tavırla. "Pantolonu çıkarsanız bile kravatı çözecek zamanınız yok."

Simone güçten düşmüş gibi kendini yatağın üzerine bıraktı. Çenesi titriyordu, gözleri kocaman olmuştu. Yatak odasına girdim ve ellerimi cebime sokup karşısına dikildim. Bir süre sessizce bakıştık. Bir şey söylemedim, sadece yakalandığını anlayacak zaman tanıyarak bakıyordum ona. Oysa benim bakışlarım altında daha çok büzüldü, başı omuzlarına daha derin gömüldü, kemerli kasvetli burnu daha kasvetli bir hâl aldı. Sonunda dayanamadı.

"Sadece avukatımın yanında konuşurum," dedi çatlak bir sesle.

"Bırakın bunları, Simone," dedim iğrenircesine. "Bir de fizikçi olacaksınız. Avukat neyinize gerek?"

Ansızın ceketimin eteğinden tuttu, aşağıdan yukarıya, gözlerime baktı, tısladı:

"İstediğinizi düşünebilirsiniz, Peter ama size yemin ederim ki kızı ben öldürmedim."

Bu defa benim bir yere ilişmem gerekti. Elimle arkamdaki sandalyeyi yoklayıp oturdum.

"Düşünsenize, neden öldüreyim?" diye devam etti Simone hararetle. "Sebep olmalı... Kimse öylesine öldürmez ki... Elbette, kimi sadistler vardır ama onlar zaten deli... Üstelik böyle bir canavarlık... Size yemin ederim! Ben kucakladığımda çoktan soğumuştu!"

Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım. Hım. Otelde bir ceset daha var. Bu defa bir kadın.

"Çok iyi biliyorsunuz ki," diye homurdandı Simone hararetle, "sebepsiz yere suç işlenmez. Doğru, André Gide'in yazdıkları... Ama o sadece zekâ oyunu... Sebep gerekli... Siz beni tanıyorsunuz, Peter! Yüzüme bakın; katile benziyor muyum ben?"

"Durun!" dedim. "Bir dakika çenenizi kapayın. İyice düşünüp düzgün bir şekilde anlatın."

Düşünmeye davranmadı.

"Lütfen," diye devam etti gene, "bana inanmalısınız, Peter. Söyleyeceğim her şey katıksız gerçek. Mesele şöyle. Daha şu lanet olası balo sırasında... Üstelik daha önce göstermişti bana ama ben kararsız kalmıştım... Bu defa ise siz brendiyi dayayınca kararımı verdim. Neden olmasın? Neticede bir suç değil ya? Yani, saat on birde, herkes dağılınca ben de usulca çıkıp alt kata indim. Siz otel sahibiyle şömine odasında birtakım saçmalıklardan bahsediyordunuz, doğanın bilinebilirliği filan, malum saçmalıklar... Usulca geçtim kapının önünden, ayakkabısız, çoraplarımla yürüyordum, onun odasına süzüldüm. İhtiyarın lambası yanmıyordu, onun lambası da sönüktü. Kapısı tam da beklediğim gibi kilitli değildi, bu da cesaretimi artırdı. Karanlıktı; gözlerim alışınca siluetini seçebildim. Kapının tam karşısındaki kanepede oturuyordu. Usulca seslendim, cevap vermedi. O zaman, anlarsınız ya, yanına oturdum, anlarsınız ya, kucakladım... Bırrr!.. Öpmeye bile kalkamadım! Tamamen ölüydü. Buz gibi! Taş kesmiş, ağaç gibi! O sırıtış da... Oradan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum bile. Sanırım bütün mobilyaları dağıttım... Size yemin ederim, Peter, şerefli bir insanım ben, inanın, ona dokunduğumda çoktan ölmüştü, soğumuş, katılaşmıştı... Hem ben bir canavar değilim ki..."

"Pantolonunuzu giyin," dedim sessiz bir çaresizlikle. "Üstünüzü başınızı düzeltip beni izleyin."

"Nereye?" diye sordu dehşet içinde.

"Hapishaneye!" diye kükredim. "Hücreye! İşkence kulesine, ahmak!"

"Hemen," dedi. "Şimdi. Yalnız sizi anlamadım, Peter."

Hole indik, otel sahibinin soran bakışlarıyla karşılaştık. Gazete sehpasının arkasında oturuyordu, ağır ve şarjörlü bir

winchesteri de önüne koymuştu. Bir kaş işaretiyle yerinde kalmasını söyledim, Moseslerin kaldığı koridor tarafına döndüm. Yabancının odasının eşiğinde yatan Lel anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Simone adımlarıma basarak geliyordu, ara sıra kasılırcasına iç çekiyordu.

Kararlılıkla ittim Bayan Moses'in kapısını, şaşkınlıkla kalakaldım. Pembe gece lambası yanıyordu, kapının tam karşısındaki kanepenin üzerinde Madam Récamier gibi uzanmıştı büyüleyici Bayan Moses, üzerinde pijama vardı, kitap okuyordu. Beni görünce şaşırarak kaldırdı kaşlarını ama aynı anda çok tatlı bir gülümseme de belirdi yüzünde. Simone arkamdan korkunç bir inilti çıkardı, "A-ap!" gibi bir şey.

"Affedersiniz," dedim dilim dolanarak ve elimden geldiğince çabuk kapıyı kapadım. Sonra Simone'ye döndüm ve acele etmeksizin, büyük bir zevkle kravatına sarıldım.

"Yemin ederim!" dedi Simone kekeleyerek. Bayıldı bayılacaktı.

Bıraktım.

"Yanılmışsınız, Simone," dedim kuru bir sesle. "Odanıza dönelim."

Geldiğimiz gibi geri döndük. Kapısına gelince bir an düşündüm ve Simone'yi kendi odama götürdüm. Ansızın, kapımın kilitli olmadığını fark ettim, oysa kanıtlar içerideydi. Gerçi bu kanıtları büyük fizikçiye göstermekte de sakınca yoktu.

Girdik, Simone kendini koltuğa attı, bir saniyeliğine yüzünü elleriyle örttü, sonra neşeli bir şempanze gibi yumruğunu kafasına vurmaya koyuldu.

"Kurtuldum!" diye homurdanıyordu. Yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. "Yaşasın! Yaşayacağım! Saklanıp gizlenmeye gerek yok! Yaşasın!.."

Sonra kollarını masanın kıyısına koydu, yuvarlak gözlerini bana dikti ve fısıldayarak sordu:

"Ama ölmüştü, Peter! Yemin ederim size. Öldürülmüştü üstelik..."

"Saçma," dedim soğuk bir tavırla. "Zil zurna sarhoştunuz."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Simone, başını sallayarak. "Sarhoştum, doğru ama garip bir şeyler var burada... Belki de kâbus gördüm, hezeyandı bu. Belki de kendimi bırakmıştım, ha, Peter?"

"Olabilir," dedim.

"Bilmiyorum, bilemiyorum... Bunca zaman gözlerimi kırpmadım, boyuna giyinip soyundum... kaçmak bile istedim... özellikle de siz orada dolanıp boğuk bir sesle konuşurken..."

"O sırada neredeydiniz?"

"Ne sırada neredeydim?"

"Biz kısık sesle konuşurken."

"Odamdaydım. Odamdan çıkmadım."

"Neresindeydiniz?"

"Kiminde oturma odasında, kiminde yatak odasında. Doğrusunu söylemek gerekirse siz Olaf'ı sorgularken ben de kulak vermeye çalıştım, yatak odasında oturuyordum..." Gözleri gene irileşti. "Durun," dedi. "Bayan Moses yaşadığına göre... Bütün bu patırdı nedendi? Ne oldu? Biri mi hastalandı?"

"Siz benim sorularıma cevap verin," dedim. "Ben bilardo salonundan çıktıktan sonra ne yaptınız?"

Bir süre sustu, yuvarlak gözleriyle bana bakıyor ve alt dudağını ısırıyordu.

"Anlaşıldı," dedi sonunda. "Demek bir şeyler oldu. Peki... Siz çıktıktan sonra ne mi yaptım? Kendi kendime bilardo oynadım ve odama çıktım. Saat on civarıydı; eyleme geçmek için saat on biri belirlemiştim, kendime çekidüzen vermem, ayılmam, tıraş olmam filan gerekiyordu... Aşağı yukarı on buçuğa kadar bu işlerle uğraştım. Sonra da kâh pencereye kâh saate bakarak bekledim... Geri kalanını biliyorsunuz..."

"Odanıza on civarında döndünüz. Daha kesin söyler misi-

niz? Bir kadınla randevuya hazırlanıyordunuz, muhakkak sık sık bakmış olmalısınız saate."

Simone hafif bir ıslık çaldı.

"O ho!" dedi. "Demek her istikamette sorgudayız. Belki ne olduğunu söylersiniz bana?"

"Olaf öldürüldü," dedim.

"Nasıl, öldürüldü mü? Daha demin onun odasındaydınız... Onunla konuştuğunuzu kulaklarımla duydum..."

"Onunla konuşmuyordum," dedim. "Olaf ölmüş. Bu yüzden, sorduğum şeyleri daha net hatırlamaya çalışın. Ne zaman döndünüz odanıza?"

Simone ter basan alnını sildi. Yüzünde mutsuz bir ifade belirdi.

"Tam bir delilik," diye homurdandı. "Çılgınca bir hezeyan... Önce o, şimdi bu..."

Eski ve güvenilir bir numaraya başvurdum. Gözlerimi Simone'ye dikip, "Numarayı bırakın. Sorularıma cevap verin," dedim.

Simone derhal şüpheli gibi hissetti kendini, bütün diğer duyguları derhal kayboldu. Bayan Moses'i düşünmeyi bıraktı. Zavallı Olaf'ı düşünmeyi de bıraktı. Şimdi sadece kendisini düşünüyordu.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye homurdandı. "Ne demek, 'numarayı bırakın'?"

"Cevap bekliyorum demek," dedim. "Tam olarak ne zaman döndünüz odanıza?"

Simone abartılı bir kederle omuzlarını silkti.

"Anlatayım," dedi. "Gülünç tabii, saçma da... lütfen. Müsaadenizle. Bilardo salonundan saat ona on kala çıktım. Tam olarak bir dakika önce veya sonra olabilir. Saate baktım, zamanın geldiğini anladım. Ona on kala."

"Odanıza gelince ne yaptınız?"

"Anlatayım. Yatak odasına gittim, soyundum..." Ansızın durakladı. "Biliyor musunuz, Peter... Sizin için önemli bir şeyi hatırlıyorum. Bu sırada Olaf daha sağdı. Gerçi nereden bileyim, belki de Olaf değildi."

"Sırayla anlatın," diye buyurdum.

"Sırayla anlatacak bir şey yok ki... Yatak odasının duvarından mobilyaların taşındığını işittim. Konuşma hatırlamıyorum. Konuşma yoktu. Ama bir şeyler hareket ediyordu. Duvara dilimi çıkarıp şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Sarışın ayı, sen zıbarıp yatacaksın ben de Olga'ma gideceğim... Böyle bir şey düşündüm işte. Bu da, demek ki, ona beş kalaydı. Artı eksi üç dakika."

"Peki. Sonra."

"Sonra... Sonra tuvalete gittim. Elektrikli tıraş makinesiyle özenle tıraş oldum. Belime kadar özenle yıkanıp temizlendim. Havluyla özenle kurulandım..." Süzgün haylazın sesindeki öfke belirgin şekilde artıyordu. Ama bu üslubun yersizliğini hissedip kendini toparladı. "Kısacası, ancak tuvaletten çıkarken tekrar baktım saate. Yaklaşık on bir buçuktu. İki üç dakika artısı eksisi olabilir."

"Yatak odasında mıydınız?"

"Evet, yatak odasında giyiniyordum. Ama başka bir şey işitmedim. İşitseydim de aldırış etmezdim. Giyindikten sonra oturma odasına geçip beklemeye koyuldum. Size yemin ederim ki davetten sonra Olaf'ı bir daha görmedim."

"Bayan Moses'in ölmüş olduğuna da yemin etmiştiniz," dedim.

"Peki, bilmiyorum... Bunu anlamıyorum. Sizi temin ederim, Peter..."

"İnanıyorum," dedim. "Şimdi söyleyin, son defa ne zaman konuştunuz Hinkus ile?"

"Hım... Evet, aslında ben onunla hiç konuşmadım. Hiç. Ne konuşabilirdim ki zaten, düşünemiyorum bile."

"Peki son defa ne zaman gördünüz?"

Simone gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı.

"Duşun yanında mı?" dedi soran bir ifadeyle. "Hayır, değil! Herkesle birlikte yemeğe oturdu, çatıdan siz indirmiştiniz. Sonra... bir yerlere kayboldu... Onun başına ne geldi?"

"Bir şey gelmedi," dedim aldırmazcasına. "Bir soru daha. Size göre bütün bu numaraları kim yapmış olabilir; duştaki olay, kaybolan ayakkabılar..."

"Anlıyorum," dedi Simone. "Bence Du Barnstoker başlattı ama sonra herkes de ona katıldı. En başta otel sahibi."

"Ya siz?"

"Ben de. Bayan Moses'i pencereden ben dikizledim. Böyle şeylere bayılırım..." Mezardan gelme gibi kahkahasını atacak oldu ama hemen toparlandı ve aceleyle ciddi bir tavır takındı.

"Başka hiçbir şey yok mu?" diye sordum.

"Neden hiçbir şey olmasın? Boş odalardan zili çalıp Kaisa'yı çağırdım, ıslak ayak izlerini ayarladım..."

"Yani?"

"Yani çoraplarımı çıkarıp koridorlarda ıslak ayakla koştum. Sonra küçük bir hayalet gösterisi ayarlamaya kalktım ama olmadı."

"Şansınız varmış," dedim kuru bir tavırla. "Peki Moses'in saati de sizin işiniz mi?"

"Ne saati? Altın mı? Turpa benzeyen?"

Suratına yumruğu çalmak geldi içimden.

"Evet," dedim. "Turpa benzeyen. Siz mi yürüttünüz?"

"Siz beni ne sanıyorsunuz?" dedi Simone öfkeyle. "Sizin gözünüzde hırsız mıyım ben?"

"Hayır, hayır, hırsız değil," dedim kendimi tutarak. "Şaka olsun diye yürütmüşsünüzdür. Bağdat hırsızı numarası yani."

"Beni dinleyin, Peter," dedi Simone gayet ciddi bir tavırla. "Görüyorum ki bu saate de bir şeyler olmuş. Yalnız ben ona dokunmadım. Gördüğüm doğrudur. Herhalde herkes de gör-

müştür. Sağlamından bir saat, bir defasında Moses herkesin önünde kupasının içine düşürmüştü..."

"Peki," dedim. "Bunu bırakalım. Şimdi bir uzman gözüyle cevap verin soruma." Olaf'ın valizini önüne koydum ve kapağını açtım. "Sizin görüşünüze göre bu ne olabilir?"

Simone hızla baktı alete, dikkatle çıkardı valizden, dişlerini gıcırdatarak dört bir yanından incelemeye koyuldu. Sonra eline alıp tarttı, arkasından aynı dikkatle valize geri koydu.

"Benim alanım değil," dedi. "Anladığım kadarıyla kompakt ve sağlam bir şey, ya askeri ya uzay işleriyle ilgili. Bilmiyorum. Tahminde de bulunamıyorum. Nereden buldunuz bunu, Olaf'ın odasından mı?"

"Evet," dedim.

"Kimin aklına gelir!" diye homurdandı. "O meşe kütüğü... Neyse, pardon. Verniyerlerin ne işi var burada? Herhalde düğme bunlar? Çok tuhaf bir agregator..." Bana baktı. "Peter, dilerseniz düğmelere basabilir, şunları çevirebilirim. Riski severim. Ama bunun tehlikeli olabileceğini unutmayın."

"Gerek yok," dedim. "Verin bana." Valizi kapadım.

"Doğru," diye onayladı Simone, koltuğa yaslanırken. "Uzmanlara vermek gerek bunu. Hangi uzman olduğunu da biliyorum... Yeri gelmişken," dedi, "neden uğraşıyorsunuz bu işlerle? İşinize bu kadar bağlı mısınız? Neden uzman çağırmıyorsunuz?"

Çığ meselesini anlattım kısaca.

"Her şey üst üste geldi," dedi kasvetli bir tavırla. "Gidebilir miyim?"

"Evet," dedim. "Odanızda oturun. En iyisi yatıp uyuyun."

Çıktı. Valizi aldım, saklayacak bir yer aradım. Hiçbir yer yoktu. Askeri veya uzay işleriyle ilgili, diye düşündüm. Bir bu eksikti. Siyasi bir cinayet, espiyonaj, yıkıcı faliyet... Ne aptallık! Eğer cinayet bu valiz yüzünden işlendiyse, onu da alır götürürlerdi. Ne yapacağım bunu? O anda otel sahibinin ka-

sasını hatırladım ve valizi koltuğumun altına alıp (emin olsun diye) aşağı indim.

Otel sahibi masasına kurulmuştu, önünde de evraklar ve eski tip bir hesap makinesi. Winchesteri elinin altında, duvara dayalıydı.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordum.

Beni karşılamak için kalktı.

"Pek iyi bir şey yok," diye cevap verdi mahcup bir ifadeyle. "Neler olduğunu Moses'e anlatmam gerekti."

"Neden?"

"Yukarı, sizin yanınıza koşuyordu, tıslayarak gecenin köründe karısının rahatsız edilmesine izin vermeyeceğini söylüyordu. Nasıl durduracağımı bilemedim, meseleyi anlattım. Böylelikle daha az patırtı çıkacağını düşündüm."

"Kötü olmuş," dedim. "Ama suç benim. Ne dedi?"

"Bir şey demedi. Gözlerini çıkararak baktı bana, kupasından içti, yarım dakika kadar sustu, sonra böğürmeye başladı; otele kimleri kabul etmişim, nasıl cüret edebilmişim... Elinden zor kurtuldum."

"Neyse," dedim. "Şimdi bakın, Alek. Kasanızın anahtarını verin bana, şu valizi oraya saklayacağım; anahtarı da, bağışlayın, yanımda tutacağım. İkincisi, Kaisa'yı sorgulamam gerekli. Kendisini ofise getirin. Üçüncüsü, canım çok kahve çekiyor."

"Gidelim," dedi otel sahibi.

Dokuzuncu Bölüm

Bir fincan kahveyi içtim ve Kaisa'yı da sorguladım. Kahve harikaydı. Ama Kaisa'dan neredeyse hiçbir şey öğrenemedim. Birincisi, boyuna uyuklayıp duruyordu sandalyede; ben uyandırdığımda da derhal, "Ne var, bir şey mi oldu?" diye soruyordu. İkincisi, galiba Olaf hakkında konuşmayı kesinkes beceremiyordu. Kendisine bu adı söylediğim her defasında kıpkırmızı kesiliyor, kıkırdamaya, omuzlarıyla tuhaf hareketler yapmaya ve yüzünü elleriyle örtmeye başlıyordu. Olaf'ın kısa sürede haylazlığa başladığı ve bunun da akşam yemeğinden sonra, Kaisa bulaşıkları aşağı indirip yıkadığında olduğunu anladım. "Kolyemi de aldılar," dedi Kaisa kıkırdayarak. "Hediye, dediler kendileri, hatıra içinmiş. Pek haylazlar..." Sonunda Kaisa'yı yatmaya gönderdim, ben de hole çıkıp otel sahibinin odasına yürüdüm.

"Ne düşünüyorsunuz bütün bu olanlar hakkında, Alek?" diye sordum.

Hesap makinesini keyifle yana itti ve kuvvetli omuzlarını çatırdattı.

"Bence, Peter, en kısa zamanda otelin adını değiştirmem gerek."

"Nasıl yani?" dedim. "Ne olacak adı?"

"Henüz bilmiyorum," diye cevap verdi otel sahibi. "Bu da beni biraz endişelendiriyor. Birkaç gün sonra vadim gazeteci-

lerle dolacak, o zamana kadar bütün silahlarımı kuşanmam gerek. Elbette, pek çok şey, resmi soruşturmanın sonucuna bağlı ama şahsi görüşüme göre basın mülk sahibini dinlemeden geçemez..."

"Mülk sahibinin bir görüşü var mı peki?" diye sordum şaşırarak.

"Yani, görüş diye adlandırmak çok doğru olmayabilir... Her halükârda içimde galiba sizde olmayan bir sezgi var. Ama sizde de olacak, Peter. Bu davaya daha derin eğildiğinizde muhakkak sizde de ortaya çıkacaktır. Henüz ortaya çıkmamış olmasının nedeni, farklı karakterlerde olmamız. Ben amatör bir mucidim, bu yüzden sonuçlar yerine daha ziyade sezgiler ortaya çıkar. Sizse polis müfettişisiniz. Sonuçlar sizi tatmin etmediğinde veya cesaretinizi kırdığında, ancak o zaman, bunların neticesi olarak sezgiler doğar sizde. İşte böyle, Peter... Şimdi sorularınızı sorabilirsiniz."

Hinkus'u anlattım ona. Kendim de şaşırdım buna çünkü çok çaresiz ve yorgundum. Dinledi, kel başını salladı.

"Evet," dedi, ben bitirince. "Görüyorsunuz ya, Hinkus da..."

Bu esrarengiz imadan sonra öylesine, gerekmediği hâlde, iskambil oyunundan sonra yaptıklarını anlattı. Gerçi pek az şey biliyordu. Olaf'ı aşağı yukarı benim gördüğüm sıralarda görmüştü. Dokuz buçukta Moseslerle birlikte aşağı inmiş, Lel'in yemeğini vermiş, dolaşmaya çıkarmış, Kaisa'ya elinin yavaşlığı yüzünden sitem etmiş, sonra ben gelmişim. O zaman sıcak şarapla şömine başında oturmak fikri doğmuş. Kaisa'ya talimatlarını vermiş ve müzikle ışığı kapatmak için yemek salonuna gitmiş.

"... Elbette, bu sırada Olaf'a da uğrayıp boynunu kırabilirdim ama Olaf'ın bunu yapmama izin vereceğinden hiç emin değilim. Tabii ki öyle bir şey yapmadım, doğruca aşağı inip holün ışığını söndürdüm. Hatırladığım kadarıyla her şey düzgündü. Üst katın bütün kapıları kapalıydı, sessizlik vardı. İçki

odasına döndüm, kadehlere sıcak şarap doldurdum, o sırada çığ düştü. Hatırlarsanız, size şarabınızı getirdim; bu arada gidip Mur'a telefon etmeyi de düşündüm. O sırada içimde, bir şeyler olduğu sezgisi doğdu. Telefon ettikten sonra şöminenin başına, yanınıza döndüm, sonra da ayrılmadık."

Aralık gözkapaklarımın altından onu süzdüm. Evet, çok güçlü bir adamdı. Olaf'ın boynunu kırmaya da yeterdi güçü, hele Olaf önceden zehirlenmişse. Üstelik otel sahibi olarak içimizden birini zehirlemek için herkesten çok olanağı vardı. Ve dahası, Olaf'ın dairesinin yedek anahtarı da olabilirdi elinin altında. Üçüncü bir anahtar... Bütün bunları yapabilirdi. Ama yapamayacağı bir şey vardı. Bir odadan kapıdan çıkıp içeriden kilitleyemezdi. Pencerede iz bırakmadan, pervazda iz bırakmadan, pencerenin altında çok derin ve hemen fark edilecek iz bırakmadan pencereden atlayamazdı... Gerçi bunu hiç kimse yapamazdı. Geriye sadece, Olaf'ın odasından şimdi tek kollunun kaldığı odaya açılan gizli bir kapı olması ihtimali kalıyordu. Ama o zaman da cinayet son derece karmaşıklaşıyordu, eğer öyleyse bu çok önceden ve kesinlikle bilinmeyen bir amaçla planlandığı anlamına gelirdi... Lanet olsun, onun müziği kapadıktan sonra merdivenlerden indiğini ve Lel ile konuştuğunu kendi kulaklarımla duymuştum. Bundan bir dakika sonra çığ düşmüştü, sonra da...

"Merakımı bağışlar mısınız," dedi otel sahibi, "neden Simone ile Bayan Moses'in odasına daldınız?"

"Of, tam bir saçmalık," dedim. "Büyük fizikçi kafayı bulmuş, Tanrı bilir ne hayaller kurmuş..."

"Ne tür hayaller, söyleyebilir misiniz?"

"Saçma işte!" dedim can sıkıntısıyla, birkaç saniye önce aklıma düşen merak uyandırıcı bir fikri kuyruğundan yakalamaya çalışırken. "Aklımı karıştırdınız, Alek. Neyse, sonra hatırlarım... Hinkus mevzusu. Dokuz buçukla on arasında yemek salonundan kimlerin çıktığını hatırlamaya çalışın lütfen."

"Bunu yapabilirdim," dedi otel sahibi yumuşak bir tavırla, "ama benim dikkatimi, Hinkus'un kendisini bağlayan, ne diyelim, canlıdan delice korkmuş olduğuna çektiniz."

Gözlerimi gözlerine diktim.

"Peki ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

"Ya siz?" diye sordu. "Sizin yerinizde olsam iyice düşünürdüm bunu."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedim kızgınlıkla. "Şu anda mistik, fantastik, felsefi şeylerle uğraşacak hâlim yok. Tek düşünebildiğim, Hinkus'un..." Elimi başıma vurdum. "Otelde tanımadığımız birinin gizlenmiş olduğunu düşünemem."

"Peki, peki," dedi otel sahibi uzlaşmacı bir tavırla. "Tartışmayalım bunu. Saat dokuz buçukla on arasında yemek salonundan kim mi çıktı? Birincisi, Kaisa. Geldi ve gitti. İkincisi, Olaf. O da geldi ve gitti. Üçüncüsü, Du Barnstoker'in yanındaki çocuk... Gerçi, hayır. O daha sonra, Olaf'la birlikte gitti."

"Ne zamandı bu?" diye sordum çabucak.

"Aslında tam saatini hatırlamıyorum ama bu sırada oyuna devam ettiğimizi, onlar gittikten sonra da hemen kalkmadığımızı iyi hatırlıyorum."

"Bu çok ilginç," dedim. "Ama sonra bakarız. Başka kim çıktı?"

"Aslında sadece Bayan Moses kaldı... Hım..." Geniş yanağını kanatacak gibi kaşıdı. "Hayır, dedi kesin bir tavırla. "Hatırlamıyorum. Otel sahibi olarak müşterilerimden gözümü ayırmam, bu yüzden, gördüğünüz gibi birtakım şeyleri gayet iyi hatırlıyorum. Ama biliyorsunuz, bu benim çok şanslı olduğum bir andı. Uzun sürmedi, sadece iki, üç parti kadar ama bu partiler sırasında olanlar..." Otel sahibi ellerini salladı. "Bayan Moses'in çocukla dans ettiğini çok iyi hatırlıyorum, sonra yanımıza oturduğunu ve oyuna katıldığını da çok iyi hatırlıyorum. Ama çıkıp çıkmadığını... Hayır, görmedim bunu. Maalesef."

"Neyse, teşekkür ederim," dedim dalgınlıkla. Başka bir şey düşünüyordum. "Çocuk Olaf'la birlikte çıktı ve bir daha geri dönmedi, öyle mi?"

"Öyle."

"Ve bu, sizin masadan kalktığınız dokuz buçuktan önceydi?"

"Aynen öyle."

"Teşekkür ederim," dedim ve kalktım. "Ben gidiyorum. Bir soru daha. Hinkus'u yemekten sonra gördünüz mü?"

"Yemekten sonra mı? Hayır."

"Ah, eve, oyundaydınız... Yemekten önce peki?"

"Yemekten önce birkaç defa gördüm. Sabah kahvaltı yaparken, sonra dışarıda, herkes neşeyle oynaşırken gördüm... Sonra benim ofisimden Mur'a bir telgraf çekti, sonra... Evet! Sonra bana, çatıya nasıl çıkacağını sordu; güneşleneceğini söyledi... Hepsi bu kadar galiba. Hayır, gündüz içki odasında bir defa daha gördüm, bir şişe brendi alıyordu. Gündüz daha sonra görmedim."

Bu anda aklıma gelen düşünceyi yakalamışım gibi geldi bana.

"Baksanıza, Alek, tamamen unutmuşum," dedim. "Olaf nasıl yazdırdı adını kayıt defterine?"

"Defteri getireyim mi?" diye sordu otel sahibi. "Yoksa söylesem yeterli olur mu?"

"Söyleyin."

"Olaf Andvarafors, devlet memuru, on gün tatil, tek kişi."

Hayır, aklıma gelen şey bu değildi.

"Teşekkür ederim, Alek," dedim ve tekrar oturdum. "Şimdi işlerinizle meşgul olun, ben de oturup düşüneyim."

Başımı avuçlarımın arasına alıp düşünmeye başladım. Elimde ne var? Pek az şey, pek az. Olaf'ın saat dokuz buçuk ile on arasında yemek salonundan çıktığını ve bir daha dönmediğini öğrendim. Burası böyle. Yeğenin de Olaf'la birlikte çıktığı anlaşıldı. Böylelikle, şu an itibariyle görüldüğü kadarıyla,

yeğen, Olaf'ı canlı gören son kişi. Tabii katili saymazsak. Ve sorgulananların doğruyu söylediklerini kabul edersek. Demek ki Olaf saat onla on bir arası gibi öldürüldü. Epey geniş bir zaman aralığı. Simone, saat ona beş kala Olaf'ın odasından bir ses geldiğini ileri sürüyor; onu on geçe civarında Du Barnstoker de kapısını vurmuş ama cevap alamamış. Ama bunlar hiçbir şey ifade etmez, Olaf bu sırada çıkmış da olabilir. Sıkıntıyla saçlarımı çekiştirdim. Olaf'ı başka yerde öldürmüş de olabilirler... Hayır, bir sonuca varmak için çok erken. Sonra, Olaf davasında Brun'la ve Hinkus davasında da Bayan Moses'le konuşmam gerek... Gerçi kadın ne söyleyebilir ki? Çatıya çıktım, Hinkus'u gördüm... Ama bir dakika, neden çatıya çıkmış? Yalnız, kocası yanında değil, üzerinde dekolte bir kıyafet... Neyse. Soru: Nereden başlamalı? Maktul Hinkus değil Olaf olduğuna ve Bayan Moses mutlaka bu vakte kadar cinayeti kocasından öğrenmiş olacağına göre, yeğenden başlayalım. İnsanlar uyku mahmurluğuyla bazen ilginç şeyler söylerler. Ayrıca belki cinsiyetini öğrenmek de mümkün olabilir, diye geçirdim aklımdan, yerimden kalkarken.

Yeğenin kapısına uzun uzun, gürültüyle vurmam gerekti. Sonra kapının arkasından çıplak ayak hışırtıları geldi, arkasından öfkeli, boğuk bir ses, ne halt istediğimi sordu.

"Açın, Brun, benim, Glebsky," dedim.

Kısa bir sessizlik izledi. Sonra ses korkuyla sordu:

"Neyiniz var, delirdiniz mi? Gecenin üçü!.."

"Açın dedim!" diye bağırdım.

"Mesele nedir?"

"Amcanız kötü durumda," dedim. İlk aklıma gelen bahane buydu.

"Öyle mi?.. Durun, pantolonumu giyeyim..."

Çıplak ayaklar uzaklaştı. Bekledim.

Sonra kilitteki anahtar döndü, kapı ardına kadar açıldı, yeğen eşikten çıktı.

"Daha yavaş," dedim omzundan tutarak. "Geri, odaya..."

Yeğen belli ki henüz uyku sersemiydi ve bu yüzden karşılık veremedi. Odaya döndü, bozulmuş yatağa oturdu. Ben de karşısındaki koltuğa oturdum. Kocaman kara gözlüklerinin ardından birkaç saniye bana baktı, ansızın dolgun, pembe dudakları titremeye başladı.

"Çok mu kötü?" diye sordu fısıldayarak. "Susmayın, söyleyin lütfen!"

Şaşırdım; bu vahşi yaratığın belli ki amcasını sevdiğini ve onun için korktuğunu kabul etmek zorunda kaldım. Bir sigara çıkardım, yakarken cevap verdim:

"Hayır, amcanız sağ ve sağlıklı. Mesele başka."

"Ama demiştiniz ki..."

"Bir şey söylemedim, düş görmüşsünüz. Hadi; hızla ve derhal konuşmaya başlayın. Olaf'tan saat kaçta ayrıldınız? Hadi, çabuk!"

"Hangi Olaf? Benden ne istiyorsunuz?"

"Olaf'ı son defa ne zaman ve nerede gördünüz?"

Yeğen başını salladı.

"Hiçbir şey anlamıyorum. Olaf'ın ne alakası var? Amcama ne oldu?"

"Amcanız uyuyor. Sağ ve sağlıklı. Son defa ne zaman ve nerede görüştünüz Olaf ile?"

"Neden aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsunuz?" Yeğen öfkelenmişti. Gitgide kendine geliyordu. "Üstelik gecenin yarısında odamda ne arıyorsunuz?"

"Size soruyorum..."

"İşinize baksanıza siz! Defolun, yoksa amcama sesleneceğim! İblis herif!"

"Olaf'la dans ettiniz, sonra birlikte çıktınız. Nereye? Neden?"

"Size ne? Nişanlınızı mı kıskandınız?"

"Yeter gevezeliğiniz, rezil kız!" diye kükredim. "Olaf öldü-

rüldü! Onu canlı gören son kişinin siz olduğunuzu biliyorum! Ne zaman? Nerede? Çabuk! Evet?"

Herhalde korkunç görünüyordum. Yeğen savunma pozisyonu alır gibi geriye kaykıldı, avuçlarını ileriye doğru uzattı.

"Hayır!" diye fısıldadı. "Ne istiyorsunuz? Ne?.."

"Cevap verin," dedim sakin bir tavırla. "Yemek salonundan onunla birlikte çıktınız ve nereye gittiniz?"

"Hiç... hiçbir yere... Sadece koridora çıktık..."

"Sonra?"

Yeğen cevap vermedi. Gözlerini görmüyordum ve bu alışkın olmadığım bir şeydi, huzursuz hissediyordum.

"Sonra dedim?"

"Amcamı çağırın," dedi yeğen sertçe. "Amcamın burada olmasını istiyorum."

"Amcanızın yardımı olmaz," dedim. "Tek bir şeyin yardımı olur size; gerçeğin. Gerçeği söyleyin."

Yeeğen susuyordu. "Sert olacağız!" yazılı, kendi çizdiği bir pankartın altında, yatakta, büzülmüş oturuyor, susuyordu. Sonra kara gözlerinin altından yanaklarına yaşlar süzüldü.

"Gözyaşlarının da yararı olmaz," dedim soğuk bir tavırla. "Gerçeği söyleyin. Yalan söylerseniz ve soruların etrafından dolanmaya kalkarsanız," elimi cebime soktum, "kelepçeleri bileğinize geçirir ve Mur'a gönderirim. Orada sizinle artık tamamen başka insanlar konuşurlar. Cinayet davası görüyoruz, anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum..." dedi zorlukla işitilen bir sesle. "Söyleyeceğim..."

"Doğru karar," diye onayladım. "Şimdi, Olaf'la birlikte koridora çıktınız. Sonra ne oldu?"

"Koridora çıktık..." diye tekrar etti mekanik bir tavırla. "Sonra... sonra... İyi hatırlamıyorum, hafızam berbattır... Bir şeyler söyledi, ben de... O bir şeyler söyleyip çıktı, ben de... ben..."

"Böyle olmayacak," dedim ve başımı salladım. "Baştan başlayın."

Yeğen burnunu çekti, elini yastığın altına soktu. Mendilini almak için.

"Evet?" dedim.

"Şey... utanıyorum," diye fısıldadı. "İğrenç bir şey... Olaf da ölmüş..."

"Polis ve adli tıp," dedim kararlı bir tavırla, kararsızlığını sezerek, "böyle şeyleri utanç değil başka bir şey olarak görür."

"Peki," dedi ansızın yeğen, başını doğrulttu. "Mesele şöyle. Önce şakalarla başladı: Gelin mi, damat mı; oğlan mı, kız mı... Sizin benimle konuştuğunuz gibi yani... Galiba o da cinsiyetimi çözemiyordu... Sonra, çıkınca, dokunmaya başladı. Tiksinti hissettim ve burnunun üzerine vurmam gerekti... suratına..."

"Ve?" dedim ona bakmadan.

"Çok bozuldu, küfredip çıktı. Belki de, demek istediğim tabii ki, şamara davranmamam gerekti ama onun yaptığı da..."

"Nereye çıktı?"

"Nereden bileyim? Nereye gittiğine bakacak değilim ya... Koridora gitti..." Yeğen elini salladı. "Oradan nereye gittiğini bilmiyorum."

"Ya siz?"

"Ben... Ne olmuş bana? Bütün keyfim kaçmıştı, iğrenmiştim, sıkılmıştım... Odama gidip kapıyı kapamaktan ve zil zurna içmekten başka yapacak şey kalmamıştı."

"Yani sarhoş oldunuz?" diye sordum, etrafı koklayıp odaya göz ucuyla bakarken. Oda darmadağındı, her şey yerlere atılmıştı, masaya uzun kâğıt şeritleri seriliydi, bunlara sloganlar yazıyordu anladığım kadarıyla. Polis memurlarının kapılarına asmak için... Alkol kokusu da vardı gerçekten, yatağın baş tarafında da bir şişe fark ettim.

"Elbette, söyledim ya size!"

Eğildim ve şişeyi aldım. Neredeyse boşalmıştı.

"Birisi sizin dersinizi vermeli, genç bey," dedim, şişeyi masanın üzerine koydum, "Kahrolsun genellemeler! Yaşasın an!" yazılı sloganın tam üzerine. "Hep burada mıydınız?"

"Evet. Ne yapacaktım ki?" Yeğen belli ki eski bir alışkanlıkla deminki gibi kendini koyvermekten sakınıyordu.

"Saat kaçta yattınız?"

"Hatırlamıyorum."

"Peki, öyle kabul edelim," dedim. "Masadan kalktığınız andan Olaf'la birlikte koridora çıktığınız âna kadar yaptığınız bütün hareketleri ayrıntılarıyla anlatın şimdi."

"Ayrıntılarıyla mı?" diye sordu yeğen.

"Evet, bütün ayrıntılarıyla."

"Peki," dedi, küçük, sivri ve çelik mavisine çalan beyazlıktaki dişlerini göstererek. "Tatlımı bitiriyorum. Bu sırada sarhoş bir polis müfettişi sırnaşıyor ve beni ne çok beğendiğini söyleyip derhal nişanlanalım diye kur yapmaya başlıyor. Bu sırada omzumu da pençelerinden biriyle dürtükleyip şöyle diyor: 'Sen git, git buradan, ben kız kardeşinle konuşuyorum...'"

Bu tiradı gözümü kırpmadan dinledim. Umarım yüzüm de yeterince taştandır.

"Ama talihim varmış," diye devam etti yeğen, "Moseslerin kadın olanı süzülürcesine gelip müfettişi ustalıkla dansa kaldırıyor. Dans ediyorlar, izliyorum, tıpkı Hamburg'daki bir meyhaneye benziyor her şey. Sonra ikisi birden perdenin arkasına geçiyorlar, ben de oraya bakıyorum. Müfettişe acıyorum çünkü fena bir adam değil, yalnız içmesini bilmiyor; bu arada Moseslerin erkeği de yırtıcı gözlerle perdeye doğru gözlerini kaydırıyor. Bunun üzerine kalkıyorum Moseslerin kadın olanını dansa davet ediyorum, bu arada müfettiş de memnun mu memnun, belli ki perdenin arkasında ayılmış..."

"Bu sırada salonda kim vardı?" diye sordum sertçe.

"Herkes oradaydı. Olaf yoktu, Kaisa yoktu, Simone, müfettiş yavuklusunu elinden aldı diye kederden bilardo toplarını yuvarlıyordu."

"Peki, devam edin," dedim.

"Moseslerin kadın olanıyla dans ediyorum, kendisi bana vantuz gibi yapışıyor; kim olursa olsun, yeter ki Moses olmasın; o sırada üzerindeki tuvalette bir şey patlıyor. Ah, diyor, pardon, kaza geçirdim. Umurumda değil, kazasıyla beraber süzülürcesine koridora geçiyor, Olaf da bana saldırıya geçiyor..."

"Affedersiniz, ne zamandı bu?"

"Hadi ama! Saatim yoktu ki!"

"Yani Bayan Moses koridora çıktı?"

"Koridora mı yoksa odasına mı yoksa boş bir odaya mı çıktı bilmiyorum; orada iki boş oda var... Anlatmaya devam edeyim mi?"

"Evet."

"Olaf'la dans ediyoruz, bana komplimanlar yağdırıyor; duruşummuş, endamımmış, yürüyüşümmüş... sonra diyor ki: Hadi gidelim, size çok enteresan bir şey göstereceğim. Eh, peki, gidelim... Üstelik salonda ilginç hiçbir şey de görmüyorum..."

"Bayan Moses'i görüyor musunuz bu sırada salonda?"

"Hayır, kendisi bu sırada tersaneye çekilmiş, yarığı tamir ediyor... Neyse, koridora çıkıyoruz... Gerisini anlatmıştım."

"Bayan Moses'i daha sonra görmediniz mi?"

Bu anda bir takılma oldu. Çok küçük bir takılma ama yakaladım.

"Ha-hayır," dedi yeğen. "Nasıl göreyim? Hem ilgilenmiyorduk ki... Öylece kaldım, üzüntüden votkaya vurdum."

Kara gözlükler çok ama çok rahatsız ediyordu beni, ikinci sorguda bu gözlükleri çıkarmaya kesinkes karar verdim. Gerekirse zor kullanarak.

"Gündüz çatıda ne yapıyordunuz?" diye sordum sertçe.

"Ne çatısı?"

"Otelin çatısı." Parmağımla tavanı gösterdim. "Yalan söylemeyin, sizi orada gördüm."

"Cehenneme kadar yolunuz var!" diye diklendi yeğen. "Ne sandınız beni, çatılarda gezinen deli mi?"

"Demek siz değildiniz," dedim uzlaşmacı bir tavırla. "Peki, neyse. Şimdi Hinkus mevzusunu konuşalım. Hatırlıyor musunuz, kısa boylu, Olaf'la karıştırmıştınız..."

"Evet, hatırlıyorum," dedi yeğen.

"Son defa ne zaman gördünüz onu?"

"Son defa mı?.. Son defa, galiba koridorda, ben Olaf'la birlikte yemek salonundan çıkarken."

Kendimi sandalyeye bıraktım.

"Ne zaman?" diye sordum.

Yeğen endişelendi.

"Neden soruyorsunuz?" dedi. "Kötü bir şey olmadı ki... Salondan çıkmıştık ki bir baktım, Hinkus merdivenlere gidiyor..."

Hızla gözden geçirdim bütün bunları. Yemek salonundan dokuzdan önce çıkmış olamazlar, dokuzda hâlâ dans ediyorlardı, Du Barnstoker bunu hatırlıyor. Ama Hinkus'un saati sekiz kırk üçte ezilmiş, demek ki dokuzda masanın altında bağlı yatıyordu...

"Emin misiniz Hinkus olduğundan?"

Yeğen omuzlarını silkti.

"Bana Hinkus gibi geldi... Aslında hemen sola, merdiven sahanlığına döndü... Hem ondan başka kim olabilirdi ki? Kaisa veya Moses'in kadın olanıyla karıştıramazsın... Başka kimseyle de karışmaz. Ufacık bodur bir şey..."

"Durun!" dedim. "Üzerinde kürk var mıydı?"

"Evet... ayaklarına kadar aptal bir kürk, ayaklarında da beyaz bir şeyler vardı... Neden soruyorsunuz?" Yeğen fısıldamaya başladı. "Oydu, değil mi? Hinkus?"

"Hayır, hayır," dedim. Hinkus yalan mı söylüyordu? Oyun mu sahnelemişti? Saati kır, akreple yelkovanı geri sür... Hinkus masanın altında oturup kıkırdıyor, sonra beni de oyuna getiriyor, odasında kıkırdamaya devam ediyor... Suç ortağı da başka bir yerde kıkırdıyor.

Ayağa fırladım.

"Burada oturun," diye buyurdum. "Odadan çıkmaya kalkmayın. Sizinle işim henüz bitmedi."

Koridora çıktım, sonra döndüm ve masanın üzerindeki şişeyi aldım.

"Buna el koyuyorum. Sarhoş tanıklara ihtiyacım yok."

"Amcama gidebilir miyim?" diye sordu yeğen titreyen bir sesle.

Tereddüt ettim, sonra elimi salladım.

"Gidin. Belki o sizi doğruyu söylemeye ikna eder."

Koridora çıktım, Hinkus'un odasının olduğu tarafa döndüm, kapıyı açtım, içeri daldım. Her yerin ışığı yanıyordu: Hol, tuvalet, yatak odası. Hinkus sırsıklam, sırıtarak, bağdaş kurmuş oturuyordu yatağın arkasında. Odanın orta yerinde kırık bir sandalyenin parçaları dağılmıştı, Hinkus ayaklarından birini elinde tutuyordu.

"Siz misiniz?" dedi hırıltılı bir sesle ve doğruldu.

"Benim!" dedim. Delice görünümü ve kan yürümüş gözlerindeki ifade, yalan söylediği, numara yaptığı düşüncemi sarstı gene. Rolünü böyle oynayabilmek için büyük bir sanatçı olmak gerekti. Ama gene de öfkeyle şöyle dedim:

"Yalanları dinlemekten usandım, Hinkus! Bana yalan söylediniz! Sekiz kırkta bayıltıldığınızı söylediniz. Ama dokuzdan sonra görünmüşsünüz koridorda! Bana gerçeği söyleyecek misiniz, söylemeyecek misiniz?"

Yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

"Beni mi? Dokuzdan sonra mı?"

"Evet! Koridordan geçmişsiniz ve merdiven sahanlığına dönmüşsünüz."

"Ben mi?" Ansızın delice gülmeye başladı. "Koridordan mı geçmişim?" Gene güldü, sonra bir daha, bir daha, sonra ansızın isterik bir kahkahayla sarsılmaya başladı. "Ben mi? Beni mi? O işte, müfettiş! O işte!" dedi, ıkandı. "Beni koridorda görmüşler... ben de kendimi gördüm... ben kendimi bağladım... ben kendimi duvara çarptım! Ben, kendimi... Anlıyor musunuz, müfettiş? Ben, kendimi!"

Onuncu Bölüm

Koridora çıkınca kasvetli bir bakışla otel sahibine, "Hinkus tamamen kafayı yedi. Kuvvetli bir sakinleştirici var mı sizde?" diye sordum.

"Bende her şey bulunur," diye cevap verdi otel sahibi, hiç şaşırmamıştı.

"İğne yapabilir misiniz?"

"Elimden her şey gelir."

"Öyleyse ilgilenin," dedim anahtarı uzatırken.

Başım uğulduyordu. Saat dörde beş vardı. Yorgundum, bitkindim, en önemlisi de iz üstünde olmanın heyecanından yoksundum. Bu davanın omuzlarıma fazla ağır geldiğini çok iyi anlıyordum. En ufak bir ışık yok, hatta tersine, ilerledikçe durum kötüleşiyor. Belki otelde gizlenen, Hinkus'a benzer biri var? Belki Hinkus'un bir ikizi var, tehlikeli bir gangster, manyak ve sadist? Öyleyse anlam kazanır... cinayet, Hinkus'un korkusu, isterisi... Ama o durumda bile buraya nasıl geldiği, nerede saklandığı sorularını çözmek gerekir. Burası ne Louvre ne Kışlık Saray; burası "on iki odalı rahat bir otel; tam bir mahremiyet ve ev huzuru garanti edilmektedir..." Peki, Moseslerin kadın olanıyla ilgileneyim.

İhtiyar Moses beni odaya almadı. Ben kapıyı vurunca elinden düşürmediği kupası gene elinde, üzerinde kocaman şark işi bir sabahlıkla çıktı, koridorda düpedüz sıkıştırdı beni koca göbeğiyle.

"Burada mı görüşmeye niyetlisiniz?" diye sordum yorgunlukla.

"Evet," diye cevap verdi meydan okurcasına, yüzüme karmaşık ve anlaşılmaz bir karışımın kokusunu üfledi. "Burada. Bir polisin Moses'in evinde işi yok."

"Öyleyse ofise gidelim," diye önerdim.

"Hım... Ofise..." Kupasından yudumladı. "Ofis olabilirdi. Ama sizinle konuşacak bir şey olduğunu düşünmüyorum. Beni, Moses'i de cinayet şüphelisi saymıyorsunuz ya?"

"Hayır," dedim. "Tanrı esirgesin. Ama vereceğiniz ifade soruşturmaya paha biçilmez bir yardımda bulunabilir."

"Soruşturma demek!" Küçümsercesine baktı ve kupasından bir yudum daha aldı. "Peki, gidelim..." Yürürken homurdanıyordu: "Saat bulunamadı, sıradan çalınmış bir saat, şimdi de cinayet, soruşturma..."

Ofiste kendisini bir koltuğa oturttum, kendim de masanın arkasına geçtim.

"Demek saatiniz bulunmadı?" diye sordum.

Gözlerini öfkeyle bana dikti.

"Yoksa kendiliğinden bulunacağını mı umut ediyordunuz, memur bey?"

"Öyle bir umudum vardı," diye itiraf ettim. "Ama bulunmadığına göre elden bir şey gelmez."

"Bizim polis teşkilatını beğenmiyorum," dedi Moses, gözlerini benden ayırmadan. "Bu oteli beğenmiyorum. Birtakım cinayetler, birtakım çığlar... köpekler, hırsızlar, gece yarısı gürültü... Kimi diktiniz benim odama? Size açık şekilde söylemiştim: Bu koridor, şömine odası dışında bana ait. Şömineye ihtiyacım yok. Anlaşmayı bozmaya nasıl cüret edersiniz? Bu serseriyi benim üç numaraya nasıl yerleştirirsiniz?"

"Kendisi çığ altında kalmış," dedim. "Yakalanmış, bayılmış. Yukarı taşımak zor olacaktı."

"Ama ben üç numaranın parasını da ödedim size! Benim iznimi almak zorundaydınız!"

Onunla tartışamadım, sarhoş gözleriyle beni otel sahibi sandığını açıklayacak gücüm de yoktu. Bu yüzden uzatmadan, "Otel idaresi size özürlerini sunuyor, Sayın Moses; yarın statükoyu yeniden kurmaya söz veriyor," dedim.

"Haydutlar!" diye homurdandı Sayın Moses ve kupayı dudaklarına götürdü. "Hiç değilse edepli adam mı, üç numaradaki şu serseri? Yoksa o da mı hırsız?"

"Gayet düzgün bir adam," dedim yatıştırmak için.

"Öyleyse pireli itiniz neden başında nöbet bekliyor?"

"Bu tamamen geçici bir şey," diye cevap verdim gözlerimi kapayarak. "Yarın her şey olağan hâline dönecek, sizi temin ederim."

"Ölü de dirilebilir mi acaba?" diye sordu lanet ihtiyar zehirli diliyle. "Belki bunun sözünü de verebilirsiniz? Benim adım Moses, beyefendi! Albert Moses! Bu ölülere, köpeklere, evsizlere, çığlara alışkın değilim..."

Gözlerim kapalı oturdum, bekledim.

"Gecenin bir yarısında karımın odasına dalınmasına alışkın değilim," diye devam etti Moses. "Kendini aristokrat sınıfından gösteren serseri bir sihirbaza bir gecede üç yüz kron kaybetmeye alışkın değilim... Bu Barl... Brald... Herif tam bir düzenbaz! Moses, düzenbazlarla aynı masaya oturmaz! Moses, Moses'tir, beyefendi!.."

Uzun uzadıya homurdandı, fokurdadı, gürültüyle yudumladı kupasından, oflayıp puflayıp, böylece Moses'in Moses olduğunu, Albert Moses olduğunu, birtakım şeylere alışkın olmadığını, lanet olası kara alışkın olmadığını, birtakım şeylere alışkın olduğunu, sedef kakmalı hamamlara alışkın olduğunu hiç unutmamacasına kafama kazıdım. Gözlerim kapalı oturuyordum ve dikkatim dağılmasın diye, ellerini kupasından ayırmadan nasıl yatıp uyuduğunu, ara sıra da yudumladığını, üstelik uyanmadığını kafamda canlandırmaya çalışıyordum. Sonra sessizlik oldu.

"İşte böyle, müfettiş," dedi ve doğruldu. "Size söyledikleri-

mi sakın ola ki unutmayın, bunlar bütün hayatınızda size ders olsun. Bunlar size pek çok şey öğretir, beyefendi. İyi geceler."

"Bir dakika," dedim. "İki küçük soru." Öfkeyle ağzını açacak oldu ama atik davranıp konuşmasına fırsat vermedim. "Aşağı yukarı saat kaçta salondan ayrıldınız, Sayın Moses?"

"Aşağı yukarı mı?" diye hırladı. "Bu tarzla mı suçu çözeceğinizi sanıyorsunuz? Aşağı yukarıymış! Size kesin bir malumat verebilirim. Moses asla aşağı yukarı yapmaz, yoksa Moses olmazdı... Belki oturmama izin verirsiniz?" diye sordu gene zehirli diliyle.

"Evet, affedersiniz, buyurun."

"Teşekkür ederim, müfettiş," dedi daha da zehirli bir dille ve oturdu. "Sizin bu gece odasına son derece terbiye dışı bir suretle daldığınız Bayan Moses ile ben, söylemeliyim ki hiçbir hakkınız olmadığı hâlde üstelik de bir başkasıyla ve kapıyı vurmadan daldığınız, dahası arama emri veya buna benzer bir şeyin adını bile anmıyorum, zira doğal olarak günümüz polislerinden kanunun özel hayatın ve konutların dokunulmazlığı gibi inceliklerini gözetmelerini, üstelik de bir kadın, Moses'in karısı, Albert Moses'in karısı söz konusuysa beklemeye hakkım yok, müfettiş!"

"Evet, evet, pervasızca oldu," dedim. "Size ve Bayan Moses'e en içten özürlerimi sunuyorum."

"Bana ait olan üç numaraya yerleştirilen kişinin kim olduğunu ve ne sebeple eşimin yatak odasına bitişik olan bu odaya yerleştirildiğini ve neden kapısında bir köpek beklediğini sizden açıkça öğrenene kadar özürlerinizi kabul edemem."

"Bu kişinin kim olduğunu benim de açıkça ortaya çıkarmam gerekiyor," dedim ve tekrar kapadım gözlerimi. "Araba kazası geçirmiş, kendisi kötürüm, bir kolu yok, şimdi de uyuyor. Kimliği ortaya çıkınca derhal size de bildireceğiz, Sayın Moses." Gözlerimi açtım. "Şimdi, Bayan Moses ile birlikte salondan ayrıldığınız âna dönelim. Tam olarak saat kaçtı?"

Kupasını dudaklarına götürdü ve tehditkâr gözlerle bana baktı.

"İzahatınızdan ötürü memnun oldum," dedi. "Sözünüzü tutup derhal bildireceğiniz umudumu ifade etmek isterim." Yudumladı. "Şimdi, Bayan Moses ve benim masadan kalkıp salondan ayrılışımız, aşağı yukarı..." Büyük bir nefretle gözlerini kıstı ve tekrar etti: "Aşağı yukarı, müfettiş, yerel saatle yirmi bir otuz üçte meydana geldi. Bu sizi tatmin eder mi? Harika. Şimdi ikinci ve umarım son sorunuza gelin."

"İlkini henüz tamamen bitirmedik," dedim. "Şimdi, salondan yirmi bir otuz üçte çıktınız. Sonra?"

"Nasıl yani, sonra?" diye hiddetle sordu Moses. "Ne demek istiyorsunuz siz, beyefendi? Yoksa odamıza döndüğümüzde neyle uğraştığımı mı öğrenmek istiyorsunuz?"

"Soruşturma size minnettar olacaktır, beyefendi," dedim.

"Soruşturma mı? Sizin soruşturmanızın minnetine ihtiyacım yok! Gizleyecek bir şeyim de yok. Odama dönünce derhal soyundum ve uyumak için yattım. Bana ait olan üç numaradaki şu iğrenç gürültü ve patırtı kopuncaya kadar da uyudum. Hemen saldırıya geçip başında polisin bulunduğu ayaktakımını dağıtmama engel olan tek şey, tabiatımdan kaynaklanan itidal ve temkinlilik oldu. Yalnız unutmayın ki itidalimin bir sınırı var, aylaklara müsaade edemem..."

"Evet, evet, tamamen haklı olursunuz," dedim aceleyle. "Son bir soru daha, Sayın Moses."

"Son!" dedi, tehditkâr bir tavırla sallayarak parmağını.

"Bayan Moses'in yemek salonundan aşağı yukarı saat kaçta ayrıldığını fark ettiniz mi acaba?"

Ürkütücü bir sessizlik oldu. Moses hiddetle doldu, bulutlu gözlerini pörtleterek bana baktı.

"Galiba Moses'in eşinin cinayette payı olduğunu ileri sürmek cüretinde bulunuyorsunuz?" dedi sesini bastırmaya çalışarak. Başımı umutsuzca salladım ama bunun bir yararı olma-

dı. "Galiba, Moses'in bu durumda size herhangi bir ifade verebileceğini düşünmek cüretinde de bulunuyorsunuz? Yoksa bir Moses'le uğraştığınızın farkında değil misiniz, beyefendi? Belki de benim değerli altın saatimi çalan tek kollu serseriyle beni bir tutmak cüretinde bulunuyorsunuz? Yoksa..."

Gözlerimi kapadım. Sonraki beş dakika boyunca insan haysiyetine, şerefine, mülküne ve keza pireler için üreme alanı olarak hizmet eden herhangi bir köpeğe değil bizatihi Moses'in, Albert Moses'in fiziksel güvenliğine yönelmiş niyetlerim ve planlarım hakkında canavarca fikirler yığını işittim; bunu anlayacak melekelerim mevcut muydu?.. Nutkun sonuna doğru mantıklı bir cevap almak umudumu yitirmiştim. Bayan Moses'e artık asla ulaşamayacağımı düşünüyordum çaresizlikle. Ama başka türlü oldu. Moses ansızın durdu, ben gözlerimi açıncaya kadar bekledi ve gizlemediği bir küçümsemeyle:

"Gerçi, böyle basit bir şahsiyetten böyle kurnazca planlar beklemek gülünç olur. Gülünç olur ve bir Moses'e yakışmaz. Kuşkusuz burada, düşük kültür ve zihinsel gelişmişlik seviyesinden kaynaklanan bürokratik polis nezaketsizliğiyle karşı karşıyayız. Özrünüzü kabul ediyorum, beyefendi, sizi eğilerek selamlamaktan da onur duyuyorum. Ayrıca şartları dikkate aldığımızda... eşimi rahat bırakmak ve onu gereksiz sorularınızla yormamak için yeterince asaletiniz olmadığını da anlıyorum. Bu yüzden benim huzurumda söz konusu soruları sormanıza izin veriyorum, ikiden fazla olmasın, beyefendi! Derhal. Beni takip edin," dedi.

İçten içe bir sevinçle arkasına düştüm. Bayan Moses'in kapısını çaldı; karşılık gelince cıvıldar gibi seslendi:

"Girebilir miyiz, değerlim? Yalnız değilim."

Girebileceğimiz cevabı geldi. Değerlisi deminki gibi uzanıyordu gece lambasının altında, yalnız şimdi giyinikti. Büyüleyici bir gülümsemeyle karşıladı bizi. İhtiyar çekilmez ka-

rısının eline eğilip öptü; o anda otel sahibinin, onun kadını kamçıladığını söylediği aklıma geldi.

"Müfettişle birlikte geldim, değerlim," diye tısladı Moses ve koltuğa yığıldı. "Müfettişi hatırlıyor musunuz?"

"Sevgili Glebsky'yi nasıl unutabilirim?" diye karşılık verdi güzel. "Oturun, müfettiş, keyfinize bakın. Harika bir gece, öyle değil mi? Şairane!"

Sandalyeye oturdum.

"Müfettiş bize, Olaf cinayetinden şüphelenerek şeref veriyor, değerlim. Olaf'ı hatırlıyor musunuz? İşte onu öldürmüşler."

"Evet, bunu duydum," dedi Bayan Moses. "Korkunç. Sevgili Glebsky, bu korkunç canavarlıktan ötürü gerçekten bizden mi kuşkulanıyorsunuz?"

Her şeyden bıkmıştım artık. Yeter, diye düşündüm. Cehenneme kadar.

"Hanımefendi," dedi kuru bir sesle. "Soruşturma neticesinde dün akşam sekiz buçuk civarında yemek salonundan ayrıldığınız ortaya çıktı. Herhalde bunu teyit edersiniz?"

İhtiyar öfkeyle homurdandı koltukta ama Bayan Moses atıldı.

"Elbette teyit ederim," dedi. "Ne diye inkâr edeyim ki? Ayrılmam gerekti ve ayrıldım."

"Anladığım kadarıyla," diye devam ettim, "buraya, odanıza inmişsiniz; saat dokuzu biraz geçe de yemek salonuna geri dönmüşsünüz. Öyle mi?"

"Evet, elbette. Doğrusu zaman konusunda emin değilim, saate bakmadım... Ama herhalde öyledir."

"Hanımefendi, yemek salonundan buraya ve geri yemek salonuna giderken karşınıza biri çıktı mı, hatırlamanızı isterim."

"Evet... galiba," dedi Bayan Moses. Sevimli alnını kırıştırdı, ben de baştan ayağa gerildim. "Elbette!" diye bağırdı. "Geri dönerken koridorda bir çift gördüm..."

"Nerede?" diye sordum çabucak.

"Şey... merdiven sahanlığının hemen solunda. Bizim zavallı Olaf ile şu eğlenceli şey... Kız mı erkek mi bilmiyorum... Siz biliyor musunuz, Moses?"

"Bir dakika," dedim. "Merdiven sahanlığının sağında olduklarına emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim. El ele tutuşmuş duruyorlardı, çok tatlı bir sohbetteydiler. Ben tabii fark etmemiş gibi yaptım..."

İşte Brun'un tökezlediği yer, diye düşündüm. Yeğen, Olaf'ın kapısının önünde görülmüş olabileceğini hatırladı, aklına bir şey gelmedi, bu yüzden de ortaya çıkmayacağı umuduyla yalan söyledi.

"Ben bir kadınım, müfettiş," diye devam etti Bayan Moses. "Etrafımdaki kimselerin işlerine asla karışmam. Başka şartlar altında olsa, benden tek kelime işitmezdiniz ama şimdi, sanırım, söylemek zorundayım, açık davranmaya mecburum... Öyle değil mi, Moses?"

Moses koltukta anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

"Bir de," diye devam etti Bayan Moses. "Gerçi pek önemli değil galiba... Merdivenlerden inerken şu kısa boylu, talihsiz adamla karşılaştım..."

"Hinkus," diye tısladım ve öksürdüm. Boğazıma bir şey takılmıştı.

"Evet, Finkus... Adı öyle galiba... Biliyor musunuz, müfettiş, tüberkülozu var. Hiç aklınıza gelmezdi, değil mi?"

"Affedersiniz," dedim. "Karşılaştığınızda holden ayrılmış merdivenlerden mi çıkıyordu?"

"Bir polis memuru için bile aşikâr olmalı ki," diye homurdandı Moses öfkeyle, "karım size, bu Finkus'la, merdivenlerden inerken karşılaştığını söyledi. Demek ki bu sırada merdivenlerden çıkıyordu..."

"Kızmayın, Moses," dedi Bayan Moses tatlı bir edayla. "Müfettiş ayrıntılarla ilgileniyor. Herhalde önemlidir onun

için... Evet, müfettiş, bu sırada merdivenlerden çıkıyordu, belli ki holden geliyordu. Acele etmeksizin yürüyordu ve sanırım çok düşünceliydi çünkü bana hiç aldırış etmedi. Birbirimizin yanından geçtik ve yolumuza devam ettik."

"Ne giymişti?"

"Korkunç! Korkunç bir kürk... adı neydi... koyun postu! Hatta, affedersiniz de... ıslak yün, köpek kokuyordu... Siz ne dersiniz bilmem müfettiş ama bence, bir insanın düzgün giyinmek için parası yoksa evinde oturmalı ve düzgün bir sosyetenin bulunduğu ortamlara gitmeden bu parayı bulmalı."

"Ben de evinde oturup düzgün bir sosyetenin bulunduğu ortamlara girmemek öğüdünü pek çok kimseye verebilirdim," diye homurdandı Moses kupasının üzerinden. Evet, müfettiş, bitirdiniz mi?"

"Hayır, henüz değil," dedim ağır ağır. "Bir soru daha... Balo bittikten sonra odanıza döndüğünüzde, hanımefendi, herhalde yatmış ve derin bir uykuya dalmışsınızdır?"

"Derin bir uykuya daldım... Size nasıl söylesem... Biraz dalmıştım ki kendimi bir tuhaf hissettim; herhalde biraz fazla içmiştim..."

"Ama herhalde sizi uyandıran bir şey olmuştur?" dedim. "Geç saatte odanıza öyle daldığımda, en derin üzüntülerimi kabul edin lütfen, uyumuyordunuz..."

"Ah, onu diyorsunuz... Uyumuyordum... Evet, gerçekten de uyumuyordum ama beni bir şeyin uyandırmış olduğunu söylemem de mümkün değil, müfettiş. Bu gece düzgün bir uyku çekemeyeceğimi hissettim ve bir şeyler okumaya karar verdim. Gördüğünüz gibi hâlâ da okuyorum... Ayrıca, gece kuşku uyandırıcı sesler duyup duymadığımı bilmek isterseniz, kesin olarak söyleyebilirim ki hayır, duymadım."

"Hiçbir ses duymadınız mı?" diye sordum şaşırarak.

Moses'e doğru baktı; bakışlarında bir kafa karışıklığı varmış gibi geldi bana. Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Bence hiçbir ses duymadım," dedi emin değilmiş gibi. "Ya siz, Moses?"

"Hiçbir ses duymadım," dedi Moses kararlılıkla. "Bu beylerin haydutun tekinin etrafında kopardığı iğrenç patırtıyı saymazsak..."

"Çığ düştüğünü de mi duymadınız? Sarsıntıyı?"

"Ne çığı?" diye sordu Bayan Moses şaşırarak.

"Endişelenme hayatım," dedi Moses. "Korkulacak bir şey yok. Yakın bir yerde dağdan çığ düşmüş, ben sana daha sonra anlatırım... Evet, müfettiş? Herhalde artık kâfidir?"

"Evet," dedim. "Artık kâfi." Kalktım. "Son bir soru daha."

Sayın Moses bu defa Lel gibi homurdandı, Bayan Moses ise başını tatlılıkla salladı.

"Buyurun, müfettiş."

"Bugün, yemekten kısa bir süre önce çatıya çıktınız, Bayan Moses..."

Güldu, sözümü kesti.

"Hayır, çatıya çıkmadım. Holden ikinci kata çıktım ama dalgınlıktan o korkunç tavanarası merdivenlerine kadar yürüdüm. Karşımda ansızın kapıyı, tahtaları görünce kendimi çok aptal hissettim... Nerede olduğumu bile anlamadım bir an..."

Neden ikinci kata çıktığını sormak geldi içimden. İkinci katta bir şeye ihtiyacı olabileceğini düşünemiyordum, gerçi Simone ile bir gönül ilişkisi de söz konusu olabilirdi, bu durumda rastlantı eseri karışmış olurdum. Ama ihtiyara baktım ve kafamdaki her şey uçarcasına dağıldı. Çünkü Moses'in dizlerinin üzerinde bir kamçı vardı, kalın saplı kara, kasvetli, bir sürü metal uçlu kuyruk bağlı bir at kamçısı. Dehşete kapıldım ve gözlerimi kaçırdım.

"Teşekkür ederim hanımefendi," diye mırıldandım. "Soruşturmaya büyük bir yardımda bulundunuz, hanımefendi."

Kendimi yere yığılacak gibi yorgun hissediyordum; hole çıktım ve dinlenmek için otel sahibinin odasında oturdum. At kamçısının korkunç görüntüsü aklımdan çıkmıyordu; başımı

sallalayıp zorlukla uzaklaştırdım onu. Beni ilgilendiren bir şey değil. Aile meselesi, beni ilgilendirmez... Gözlerim toz atılmış gibi yanıyordu. Galiba uyumam gerekiyordu, hiç değilse iki saat. Yabancıyı sorgulamalıydım, yeğeni ikinci defa sorgulamalıydım, Kaisa'yı ikinci defa sorgulamalıydım, bunun için de gücümü toplamalıydım, bu yüzden uyumam gerekiyordu. Ama uykuya dalamayacağımı hissediyordum. Hinkus'un ikizi geziniyor otelde. Du Barnstoker'in yeğeni yalan söylüyor. Bayan Moses'te de tuhaf bir şeyler var. Ya ölü gibi uyumuş, ama öyleyse neden uyandığı ve neden neredeyse hiç uyumadığı yalanını uydurduğunu anlayamıyorum, ya da uyumamış; ama öyleyse de çığı ve yan odadaki patırtıları neden işitmediğini anlayamıyorum. Simone'nın başından geçenleri ise hiç anlamıyorum... Bu davada çok fazla deli var, diye düşündüm belli belirsiz. Ama belki de yanlış bir yoldayım. Benim yerimde olsa Zgut nasıl davranırdı? İki metre boyundaki Viking'in boynunu kırabilecek gücü olanları hemen ayırır ve sadece onlar üzerinde çalışırdı. Bense şu zayıf yeğenle, şizofren Hinkus'la, ihtiyar alkolik Moses ile cebelleşiyorum... Ama mesele bu değil. Neyse, katili bulacağım. Şimdi? Bu, kilitli bir odada işlenen tipik bir cinayet. Katilin oraya nasıl girdiğini ve oradan nasıl çıktığını bir türlü açıklayamıyorum... Kötü. Kahve içsem?

Otel sahibine baktım. Özenle hesap makinesinin tuşlarına basıyor ve muhasebe defterine bir şeyler yazıyordu.

"Beni dinleyin, Alek," dedim. "Hinkus'un ikizi otelinizde kimseye görünmeden gizlenmiş olabilir mi?"

Başını salladı ve bana baktı.

"Hinkus'un ikizi mi?" dedi bir işadamı tavrıyla. "Başka biri değil de ikizi?"

"Evet. Hinkus'un ikizi, Alek. Hinkus'un ikizi de otelinizde kalıyor. Faturasını da ödemiyor, Alek. Belki yiyecekleri de çalıyordur, bir düşünsenize!"

Otel sahibi düşündü.

"Bilmiyorum," dedi. "Öyle bir şey fark etmedim. Yalnız

bir şey hissediyorum, Peter. Yanılıyorsunuz. En doğal yoldan gidiyorsunuz, tam da bu yüzden yolunuzu kaybediyorsunuz. Bir tesadüf arıyorsunuz, ipuçlarını topluyorsunuz, sebep peşindesiniz. Ama bence, sanatınızın doğal unsurları bu davada anlamlarını kaybediyorlar, tıpkı ışık hızında zaman mefhumunun kalmadığı gibi..."

"Sezginiz öyle mi?" diye sordum ekşi bir tavırla.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bütün bu tesadüf ve ışık hızı teorilerinizi. Benim kafam patladı patlayacak, sizse kimbilir nelerden söz ediyorsunuz. İyisi mi, bir kahve getirin."

Otel sahibi kalktı.

"Siz henüz olgunlaşmamışsınız, Peter," dedi. "Olgunlaşmanızı bekleyeceğim."

"Neden peki? Olgunlaşıp bayatladım bile, yakında dalımdan düşerim."

"Düşmezsiniz!" diye sakinleştirdi beni. "Olgunlaşmanın çok uzağındasınız. Olgunlaştığınızda, hazır olduğunuzu gördüğümde size bir şey söyleyeceğim."

"Şimdi söyleyin," dedim isteksizce.

"Şimdi söylemenin anlamı yok. Boş verin, unutursunuz. Sözlerimin size bütün bu davayı kavraman için biricik anahtar gibi görüneceği anı bekleyeceğim."

"Tanrım," diye homurdandım. "Ne demek istediğini bir anlasam!"

Otel sahibi hoşgörülü bir tavırla gülümsedi ve mutfağa yöneldi. Eşikte durdu, teklifte bulundu:

"Dilerseniz, bizim büyük fizikçimizi neyin hayrete uğrattığını söyleyeyim size?"

"Buyurun," dedim.

"Büyük fizikçimiz Bayan Moses'in yatağına süzülmüş ve orada canlı bir kadın yerine nefes almayan bir vitrin mankeniyle karşılaşmış. Kukla, Peter, soğuk bir kukla."

On Birinci Bölüm

Eşikte duruyordu, sırıtarak bana bakıyordu.

"Peki, gelin," dedim. "Anlatın."

"Ya kahve?"

"Boş verin kahveyi! Bir şeyler bildiğinizi görüyorum. Başınızı sallamayın bana, olan biten ne varsa ortaya serin."

Sehpaya döndü ama oturmadı.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi. "Ama birtakım tahminlerde bulunabilirim."

"Simone'nin neye dokunduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Ha, demek ki doğru tahmin ettim..." Oturdu, rahatça yayıldı. "Ama bu sizin için de açık olmalıydı, Peter. Kabul edersiniz ki epey etkili bir şeydi..."

"Beni dinleyin, Alek," dedim. "Gizlemeye kalkmayacağım; sizi beğeniyorum."

"Ben de sizi," dedi.

"Kapayın çenenizi. Sizi beğeniyorum. Ama bunun bir anlamı yok. Sizden kuşkulanmıyorum, Alek. Ne yazık ki sizden kuşkulanmak için hiçbir nedenim yok. Ama bu bağlamda diğerlerinden farksızsınız. Kimseden kuşkulanmıyorum. Ama artık birilerinden kuşkulanmam gerekiyor."

"Siz bilirsiniz!" dedi otel sahibi, başparmağını kaldırıp.

"Çenenizi kapamanızı söylemiştim. Eğer kafamı karıştırırsanız sizden kuşkulanmaya başlarım. Rahatınız kaçar, Alek.

Bu tür davalarda çok tecrübesizim, bu yüzden sizin için büyük tatsızlıklar çıkabilir. Tecrübesiz bir polis memurunun namuslu yurttaşlara ne büyük tatsızlıklar yaratabileceğini düşünemezsiniz."

"Bu durumda," dedi, "tamamdır. Sayın Simone'nin Bayan Moses'in yatak odasında ne gördüğünü nereden bildiğim mevzusu..."

"Evet," dedim. "Nereden bildiniz?"

Geniş, ağır, neşeli, kendisinden gayet memnun bir tavırla koltuğuna kuruldu.

"Şimdi. Bir teoriyle başlayalım. Orta Afrika'daki az incelenmiş birtakım kabilelerin büyücüleri ve şifacıları ta eski zamanlardan beri ölmüş kabile mensuplarını görünür hâle getirme sanatına sahiplerdir..."

İnledim, otel sahibi ise sesini yükseltti:

"Gerçek dünyanın böyle bir görüngüsü, ilk bakışta aklı başında ve bağımsız eylemde bulunduğu sanılan, canlı gibi görünen bir ölü ve zombi adını taşıyor. Kesin olarak ifade etmek gerekirse, zombiler ölü değildir..."

"Beni dinleyin, Alek," dedim bitkinlikle. "Bunlar hiç ilgimi çekmiyor. Anladık; gazeteciler karşısındaki konuşmanızı prova ediyorsunuz. Ama benim ilgimi çekmiyor! Bayan Moses ve Simone hakkında bir şeyler söylemeye söz vermiştiniz. Söyleyin artık!"

Bir süre kederle bana baktı.

"Evet," dedi sonunda üzüntüyle. "Ben de öyle düşünmüştüm. Henüz olgunlaşmamışsınız... Peki." İçini çekti. "Teorisiz, sadece olgulardan gidelim. Altı gün önce, Bay ve Bayan Moses otelime teşrif ettiğinde, şöyle bir hadise yaşadım. Mezkûr kişilerin pasaportlarındaki zaruri noktaları inceledikten sonra pasaportlarını geri vermek amacıyla Sayın Moses'in odasına gittim. Kapıyı çaldım. Biraz dalgındım, bu yüzden izin beklemeden kapıyı açtım. En temel adab-ı muaşeret kurallarını

ihlal ettiğim için de derhal cezamı çektim. Odanın ortasındaki koltukta, arzu ederseniz Bayan Moses denilebilecek bir şey gördüm. Ama Bayan Moses değildi. Büyük, doğal ölçülerde, çok güzel bir kuklaydı; Bayan Moses'e çok benziyordu ve tıpkı onun gibi giydirilmişti. Şimdi bana, bunun Bayan Moses değil de bir kukla olduğuna nasıl emin olduğumu soracaksınız. Cevap olarak somut birtakım şeyleri sayabilirim: Duruşundaki gerçek dışılık, camsı bakışlar, çizgilerindeki hareketsizlik ve saire. Ama sanırım bu noktada bir zaruret yok. Bana göre her normal insan karşısındakinin manken mi insan mı olduğunu birkaç saniye içinde tanımlayabilir. Bu birkaç saniyeyi de yaşadım. Sonra sert bir şekilde omuzlarımdan tutulup koridora atıldım. Üzerimdeki bu kaba ama kesinlikle haklı eylemi Sayın Moses gerçekleştirdi; kendisi bu sırada belli ki dairesinden karısını gözlüyordu ve arkamdan saldırıya geçmişti..."

"Kukla," dedim dalgın bir tavırla.

"Zombi," diye düzeltti otel sahibi.

"Kukla," diye tekrarladım, ona aldırış etmeden. "Sayın Moses'in bagajı nasıldı?"

"Sıradan birkaç valiz," dedi otel sahibi. "Bir de devasa, demir sarılı, eski tip bir yol sandığı. Yanında dört hamal getirmişti, bu sandığı içeri taşırken zavallıların canı çıktı."

"Peki," dedim bir süre düşündükten sonra. "Nihayetinde bu özel meseleleri. Lazımlıklarını her yere yanında götüren bir milyonerden söz edildiğini de duymuştum... Eğer adam, karısının doğal büyüklüklerdeki mankeninden hoşlanıyorsa... parası da var, başka yapacak işi yok... ayrıca bizim Simone'nin kur yaptığını fark etmiş olması da mümkün; bunu anlayınca karısının yerine kuklayı koymuştur... Lanet olasıca, belki de kuklayı böyle durumlar için yanında taşıyordur! Bayan Moses'in davranışlarına bakılırsa..." Kendimi Simone'nin yerine koydum, titredim. "Ama doğrusu sağlam şaka," dedim.

"İşte her şeyi açıklamış oldunuz," dedi otel sahibi.

Üslubu hoşuma gitmedi. Bir süre birbirimize baktık. Gerçi hâlâ sempatik geliyordu bana. Ama lanet olasıca, beynimi bu Afrika saçmalıklarıyla doldurmak niye? Gazeteci de değilim ki, kendi saygınlığıma zarar vermek pahasına otel reklamı yapmaya da niyetim yok... Hayır, yeter bu kadarı. Sayın Alek Snevar ile bu konuda bir daha konuşmayacağım. Beni bilinçli bir şekilde afallatmak istiyorsa da başaramayacak. Sadece kendi durumunu kötüleştirir. Dikkatleri üzerine çok fazla çekmemesi gerek...

"İşte bu kadar," dedim. "Beni rahatsız ediyorsunuz, Alek. Oturun burada, ben şömine odasına gidiyorum. Etraflıca düşünmem gerek."

"Saat beşe çeyrek var," diye hatırlattı.

"Ne olmuş? Bugün zaten uyku uyuyamayacağım. Bir yere yazın, Alek, hadiselerin bittiğini düşünmüyorum ben. Bu yüzden burada, holde kalın, her şeye hazır olun."

"Peki, öyle gerekiyorsa," dedi otel sahibi.

Şöminenin olduğu odaya gittip (Lel gene homurdandı bana), maşayı aldım, sönen közleri karıştırmaya koyuldum. Simone'nin başına gelenler az çok netleşmişti, kafamdan çıkarabilirdim artık onu. Yoksa çıkarmamam mı gerekti çünkü eğer saat on birde Bayan Moses'in odasında bir kukla vardıysa, kendisi neredeydi? Birinci sınıf bir şaka elbette... ama anlaşılmaz bir şeyler de var. Şaka mı gerçekten? Belki de başka yerdeymiş gibi görünme denemesi?.. Aman, ne alakası var, gece, karanlık, bu izlenimi yaratmak için birinin yoklaması gerek, yoklamayla da suç mahallini gizleme değil şaka olur. Belki de hesap, zavallı Simone'nin sinirlerini yıpratmak, korkuyla böğürmesini, tepinmesini, rezalet çıkmasını sağlamaktı... peki sonra? En önemlisi de mankene ne lüzum görmüşler? Manken koymadan da görebilirlerdi işlerini... Peki nedir beni burada şaşırtan? Tek bir şey: Simone'nin odası, Olaf'ın odasının yanında. Mesela şöyle düşünmek mümkün: Moses-

ler için Simone'nin odasının on birden itibaren bir süreliğine boş kalması gerekliydi. Aklımı karıştıran bu işte. Ama Sayın Simone'nin dikkatini dağıtmak için kuklaya hiç gerek yok ki. Elbette, varsayımsal olarak düşünürsek, kukla Simone'yi korkudan bayıltabilirdi de ama Simone'nin dikkatini dağıtmak için Bayan Moses'in kendisi yeterliydi. Bu en kolay ve güvenilir yol olurdu. Kukla gibi doğal olmayan ve güvenilmez bir yola başvurduklarına göre, Bayan Moes'in başka bir yerde olması gerekti. Bayan Moses... endamlı, şımarık, embesillik derecesinde sosyete düşkünü Bayan Moses... Hayır, bunlar beni bir yere götürmez. Bu birinci sınıf şakayı kafamdan tamamen atmamalıyım ama bu hikâyede akla uymayan bir şeyler de var...

Çok acayip bir durum: İpuçları hiçbir yere götürmüyor. Birincisi, hiç şüpheli yok. İkincisi, suçun nasıl işlendiği tamamen anlaşılmaz. En önemli şey anlaşılmaz! Lanet olası katil! Nasıl öldürdüğünü açıklayın bana! Nasıl? Pencere açık ama orada hiç iz yok, karda hiç iz yok, pervazda hiç iz yok. Ne aşağıda, ne pencerenin sağında, ne solunda; hiçbir şey yok. Tek bir ihtimal kalıyor; yukarıdan aşağı inmiş. Çatıdan bir iple. Ama o zaman da çatının kıyısında iz olurdu. Gidip tekrar bakabilirim elbette ama çok iyi hatırlıyorum; sadece Hinkus'un şezlongunun yanındaki kar bozulmuştu. Aklıma sırtına pervane takmış çizgi film kahramanı Karlson'dan başka bir şey gelmiyor. Uçarak gelmiş, adamın boynunu kırmış ve uçarak çıkmış... Yedekte sadece iki berbat fikrim daha var. Birincisi, gizli bir kapı, çift duvar. İkincisi de bir dahi yeni bir keşifte bulunmuş, bunun sayesinde anahtarı hiçbir iz bırakmadan dışarıdan çevirmiş...

Her iki tahmin de doğruca otel sahibine çıkıyor. Üstelik teknik işlerden anlıyor. Hım. Peki bu adamın olay ânında başka bir yerde olduğu iddiası nasıl görünüyor? Saat dokuz buçuğa kadar yerinden kalkmaksızın kumar masasında. Aşağı

yukarı ona beş kaladan itibaren ve cesedin bulunmasına kadar da ya benim gözlerimin önünde ya da sesini duyabileceğim bir mesafede. Cinayet için kimsenin kendisini görmediği yaklaşık yirmi, yirmi beş dakikası kalıyor. Bu sürede sadece Kaisa görmüş olabilir; dediğine göre kadını paylıyormuş. Eğer gizli kapıyı biliyorsa veya anahtarı iz bırakmadan dışarıdan çevirmenin yolunu bulduysa demek ki teorik olarak katil o olabilir. Sebebi belirsiz (reklam için olacak değil ya!), böyle bir davranış psikolojik olarak kesinlikle açıklanamaz ama tekrar ediyorum, teorik olarak cinayeti işlemiş olması mümkün. Bunu aklımıza yazalım ve devam edelim.

Du Barnstoker. Başka yerde bulunduğunu kanıtlayamıyor. Ama çelimsiz bir ihtiyar, birinin boynunu kıracak gücü yok. Simone. Başka yerde bulunduğunu kanıtlayamıyor. Boynunu kırabilir, güçlü kuvvetli, üstelik kıvrak. Olaf'ın odasına nasıl girdiği belirsiz. Girdiyse de nereden çıktığı belirsiz. Tabii, teorik olarak gizli kapıyı tesadüfen keşfetmiş olabilir. Sebep belirsiz, cinayetten sonraki davranışları anlaşılmaz. Anlaşılır hiçbir şey yok. Hinkus... Hinkus'un ikizi... Bir kahve daha içseydim... Bütün bu işlerin içine tükürüp uyuyabilseydim...

Brun. Çözülmeyen tek yumak o. Bu çocuk bana yalan söyledi. Bayan Moses'i görmüş ama görmediğini söyledi. Olaf'la kapısının önünde flörtleşmiş ama yemek salonunun kapısında yanağına tokatı bastığını söyledi... Bu anda hatırlayıverdim. Burada oturuyordum, bu koltukta. Yer titredi, çığın uğultusunu duydum. Saate baktım, onu iki geçiyordu, yukarıda bir kapı gürültüyle çarptı. Yukarıda. Biri kuvvetlice çarptı kapıyı. Kim? Simone bu sırada tıraş oluyordu. Du Barnstoker uyuyordu ve belki de bu gürültüden uyandı. Hinkus yerde bağlı yatıyordu. Otel sahibi ve Kaisa mutfaktaydılar. Mosesler kendi odalarındaydılar. Demek ki kapıyı ya Olaf kapadı, ya Brun, ya da katil. Mesela, Hinkus'un ikizi... Maşayı attım ve yukarı koştum.

Yeğenin odası boştu; Du Barnstoker'in kapısını vurdum.

Yeğen başını ellerinin arasına almış yüzünden düşen bin parça oturuyordu masanın arkasında. Du Barnstoker bir İskoç ekosesine sarılmış, pencerenin yanındaki koltukta uyukluyordu. Ben odaya girince ikisi de ayağa fırladılar.

"Gözlükleri çıkartın!" diye buyurdum yeğene sertçe; o da derhal itaat etti.

Evet, bir kızdı bu. Gözleri şişti ve ağlamaktan kızarmıştı ama güzelce bir kızdı. Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Bana bakın, Brun. Lafı dolandırmayı bırakın. Sizi doğrudan tehdit eden hiçbir şey yok. Katil olduğunuzu düşünmüyorum, yalan söylemeyi bırakın. Saat dokuzu on gece Bayan Moses sizi Olaf'la birlikte burada... koridorda, odanızın kapısında görmüş. Bana yalan söylediniz. Olaf'tan yemek salonunun kapısında ayrılmadınız. Nerede ayrıldınız? Nerede, saat kaçta ve ne şekilde?"

Bir süre bana baktı, dudakları titriyordu, kızarmış gözleri gene yaşlarla doldu. Sonra yüzünü elleriyle kapadı.

"Onun odasındaydık," dedi.

Du Barnstoker acıyla inledi.

"Sizi üzecek bir şey olmadı, amca!" dedi Brun, büyük bir hiddetle. "Düzeltilemez hiçbir şey yaşanmadı. Öpüştük, epey eğlenceliydi, yalnız soğuktu çünkü penceresi hep açıktı. Ne kadar zaman sürdüğünü hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, cebinden kolyeye benzer bir şey çıkardı, boncukları olan bir şey, boynuma takmaya çalıştı, o anda bir gürültü koptu, 'Bakın,' dedi, 'çığ düştü!' Ansızın bıraktı beni, bir şey hatırlamış gibi başını tuttu... Hani insanlar önemli bir şey hatırladıklarında tutarlar ya başlarını, öyle... Sadece birkaç saniye sürdü bu. Pencereye atıldı ama hemen geri döndü, beni omuzlarımdan tuttu ve düpedüz koridora attı. Neredeyse düşecektim, oysa gürültüyle çarparak kapadı kapıyı. Bu sırada hiçbir şey söylemedi, yalnız fısıldayarak küfrediyordu; bir de anahtarı kilitte çevirdiğini hatırlıyo-

rum. Kendisini bir daha görmedim, çok öfkelenmiştim, çünkü tam bir hödük gibi davranmıştı, üstelik sövdü de, bu yüzden hemen odama koşup kendimi içkiye vurdum..."

Du Barnstoker tekrar inledi.

"Hım," dedim. "Başını tuttu, bir şey hatırlamış gibiydi, sonra pencereye atıldı... Belki biri ona seslenmişti?"

Brun başını salladı.

"Hayır. Ben bir şey duymadım, sadece çığ sesi."

"Ve hemen ayrıldınız, öyle mi? Kapıda bir saniye bile kalmadınız?"

"Hemen. Delice öfkelenmiştim."

"Onunla yemek salonundan ayrıldıktan sonra neler oldu? Tekrar edin."

"Bana bir şey göstermek istediğini söyledi," dedi başını eğip. "Koridora çıktık, beni odasına götürdü. Tabii, direndim... Kavga da ettik. Sonra, kapısının önünde dururken..."

"Bekleyin. Geçen defa Hinkus'u gördüğünüzü söylemiştiniz."

"Evet, gördük. Koridora çıkar çıkmaz. O da aynı anda koridordan dönüp merdivene yöneldi."

"Peki. Devam edin."

"Biz Olaf'ın kapısındayken Moseslerin kadın olanı göründü. Tabii bizi fark etmemiş gibi yaptı ama ben kendimi huzursuz hissettim. Etrafınızda birilerinin sizi dikizlemesi iğrenç bir şey. Sonra... Olaf'ın odasına girdik."

"Anlaşıldı." Göz ucuyla Du Barnstoker'e baktım. İhtiyar gözlerini kederle tavana çevirmiş oturuyordu. Öyle de olmalı. Bu amcalar meleklerinin devamlı kanatlarının altında kalacağı hayalini kurarlar. Melekler ise kalpazanlık ederler. "Peki. Olaf'ın odasında bir şey içtiniz mi?"

"Ben mi?"

"Olaf'ın bir şey içip içmediğini merak ediyorum."

"Hayır. Ne o ne ben. Bir şey içmedik."

"Şimdi. Hım... Tuhaf bir koku da mı fark etmediniz?"

"Hayır. Çok temiz, dupduru bir hava vardı."

"Odadan söz etmiyorum. Lanet olsun; öpüşürken tuhaf bir şey fark ettiniz mi? Tuhaf bir koku, demek istiyorum..."

"Öyle bir şey fark etmedim," dedi Brun kızgınlıkla.

Bir süre, sonraki sorumu daha zarif formüle etmeye çalıştım, sonra vazgeçip dosdoğru sordum:

"Olaf'ın öldürülmeden önce ağır ağır etkide bulunan bir zehir verilmiş olması ihtimali var. Bu tahmini doğrulayacak herhangi bir şey gördünüz mü?"

"Nasıl bir şey?"

"Biri kendini kötü hissettiğinde genellikle fark edilir," diye açıkladım. "Gözlerinizin önünde kendini giderek daha kötü hissediyorsa mutlaka hissedilir."

"Böyle bir şey olmadı," dedi Brun kesin bir tavırla. "Kendisini harika hissediyordu."

"Işığı yakmış mıydınız?"

"Hayır."

"Tuhaf bir şey söylediğini hatırlıyor musunuz?"

"Aslında hiçbir şey hatırlamıyorum," diye cevap verdi Brun sakince. "Sıradan bir gevezelikti. Şakalar, espriler, gülüşmeler... Motosikletler hakkında, kayaklar hakkında konuştuk. Bence iyi bir teknisyendi. Bütün motorlardan anlıyordu..."

"Size ilginç bir şey gösterdi mi? Göstermek için odasına götürdüğünü söylemiş..."

"Hayır tabii ki. Anlamıyor musunuz, nedir? Öylesine söylemişti bunu..."

"Çığ düştüğünde ayakta mıydınız, oturuyor muydunuz?"

"Ayaktaydık."

"Nerede?"

"Kapının hemen yanında. Sıkılmıştım, çıkmak istiyordum artık. Bu sırada kolyeyi boynuma geçirmeye kalkıştı..."

"Sizden ayrılıp pencereye koştuğuna emin misiniz?"

"Nasıl anlatayım... Başını tuttu, bana sırtını döndü, pencereye doğru bir veya iki adım attı... pencere tarafına doğru... size daha ne söyleyebilirim, bilmiyorum; belki pencereye değildir ama odada pencereden başka bir şey görmedim..."

"Odada sizden başka biri varmış gibi hissettiniz mi? Belki şimdi o zaman dikkat etmediğiniz birtakım hışırtılar, tuhaf sesler hatırlarsınız..."

Bir an düşündü.

"Hayır, sessizdi... Küçük bir patırtı duyuldu ama duvarın arkasından. Olaf, Simone'nin odasında duvarda yürüdüğünü söyleyip şaka yaptı... Başka da bir şey olmadı."

"Gürültü gerçekten Simone'nin odasından mı geldi?"

"Evet," dedi Brun kesin bir tavırla. "O sırada ayaktaydık, gürültü soldan geldi. Sıradan bir gürültü. Ayak sesleri, musluktan akan suyun sesi..."

"Siz oradayken Olaf mobilyaların yerinde değişiklik yaptı mı?"

"Mobilyalar mı?.. Evet, yaptı. Dışarı çıkmama izin vermeyeceğini söyledi, koltuğu kapının önüne sürdü... Ama sonra geri itti."

Ayağa kalktım.

"Bugünlük bu kadar," dedim. "Yatın, uyuyun. Bugün sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Du Barnstoker de kalktı, elini uzatarak bana doğru hareketlendi.

"Sevgili müfettiş! Hiçbir fikrim olmadığını anlamışsınızdır..."

"Evet, Du Barnstoker," dedim. "Çocuklar büyüyorlar. Bütün çocuklar. Bundan böyle kara gözlük takmasına izin vermeyin, Du Barnstoker. Gözler ruhun aynasıdır."

Bu polis bilgeliği üzerine tefekkürde bulunsunlar diye ayrıldım yanlarından, hole indim.

"İtibarınız iade edildi, Alek," dedim otel sahibine.

"Hüküm mi giymiştim?" dedi şaşırarak, gözlerini hesap makinesinden kaldırıp.

"Hakkınızdaki bütün şüphelerimin kalktığını söylemek istiyorum. Olay ânında yüzde yüz başka yerdeydiniz. Ama bunun size, kafamı zombicilik mombiciliklerle doldurmanıza hak kazandırdığını düşünmeyin... Şimdi burada kalın ve ben kalkmanızı söyleyinceye kadar oturun. Tek kolluyla ilk benim konuşmam gerektiğini de unutmayın."

"Peki ya sizden önce uyanırsa?"

"Uyumaya niyetli değilim," dedim. "Otelde arama yapmak istiyorum. Eğer o serseri uyanır da birine seslenirse, annesine seslenecek olsa bile derhal bana haber verin."

"Emredersiniz," dedi otel sahibi. "Bir soru. Oteldeki yaşam düzeni önceki gibi mi kalacak?"

Bir an düşündüm.

"Evet, olabilir. Saat dokuzda kahvaltı. O zaman anlaşılır... Yeri gelmişken, Alek, Mur'dan biri ne zaman gelir size göre?"

"Söylemesi güç. Çığı kazmaya belki sabah başlarlar. Daha önce öyle bir örnek yaşanmıştı... Ama tehlikede olmadığımızı da çok iyi biliyorlar... Belki iki gün sonra dağ müfettişi Tsvirik helikopterle gelir... gözlem altında tuttuğu diğer yerlerde sorun yoksa tabii. Mesele şu ki önce çığ düştüğünü öğrenmeleri gerekiyor. Kısacası, yarın geleceklerini sanmam..."

"Bugün demek istiyorsunuz?"

"Evet, bugün... Ama yarın helikopterle gelen olabilir."

"Telsiziniz yok mu?"

"Nereden olsun? En önemlisi de, neden? Bunun benim için avantajı yok, Peter."

"Anlıyorum," dedim. "Demek ki, yarın..."

"Ben olsam yarına da güvenmezdim," dedi otel sahibi.

"Uzun sözün kısası, önümüzdeki iki, üç günde... Peki. Bir de şu var, Alek. Diyelim ki otelde bir yerde saklanmanız gerekti. Uzun süreliğine, birkaç gün. Nerede saklanırdınız?"

"Hım..." dedi otel sahibi. "Otelde yabancı biri olduğunu mu düşünüyorsunuz hâlâ?"

"Nerede saklanırdınız?" diye tekrarladım.

Başını salladı.

"Sizi kandırıyorlar," dedi. "İnanın, kandırıyorlar. Burada gizlenecek bir yer yok. On iki oda, ikisi boş, Kaisa her birini her gün toplar, biri olsa fark ederdi. Biri olsa mutlaka arkasında bir çöp bırakırdı, Kaisa da çok titizdir... Mahzen olsa, dışarıdan asma kilitle kilitli... Tavanarası olmaz, çatıyla tavanın arasına bir kol bile zorlukla girer... Benim ofisler de dışarıdan kilitli, ayrıca bütün gün oralarda dolanırız, ben de Kaisa da. Hepsi de bu kadar."

"Yukarıdaki duş?" diye sordum.

"Doğru. Yukarıdaki duşta yer var, oraya uzun zamandır bakmadık. Ayrıca belki jeneratör odasına da bakmak gerek; oraya da pek sık göz atmayız. Bir bakın, Peter, arayın bakalım..."

"Anahtarları verin," dedim.

Baktım, aradım. Mahzeni karış karış yokladım, duşa baktım, garajı, kazan dairesini, jeneratör odasını aradım, yakın tankının altına bile girdim; hiçbir yerde bir şey bulamadım. Zaten bulmayı da beklemiyordum; çok basit olurdu bulsaydım ama şu lanet olasıca dürüst polislik, geride leke bırakmama izin vermiyordu. Yirmi yıl aralıksız memuriyet; yirmi yıl bu; amirlerin gözünde olduğu gibi astların da gözünde parlak ve zirvede bir yetenek yerine titiz bir budala olarak görünmek daha iyidir. Böylece eğildim, süründüm, tozları karıştırdım, örümcek ağlarına takıldım, kendime acıdım, aptal kaderime sövüp saydım.

Öfkeli ve kirlenmiş olarak yerin altından zor bela çıktığımda ortalık aydınlanmıştı. Ay solmuş, batıya yaslanmıştı. Kül rengi dağlar erguvan bir sisle örtülüydü. Ve bütün vadi öyle temiz, ferah bir ayazla doluydu ki!

Otele yaklaşmıştım ki kapı ardına kadar açıldı, otel sahibi verandaya çıktı.

"Hah," dedi beni görünce. "Ben de sizi arıyordum. Zavallı adam uyandı, annesini çağırdı."

"Geliyorum," dedim ceketimi silkelerken.

"Aslında annesini çağırmadı," dedi otel sahibi. "Olaf Andvarafors'u çağırdı."

On İkinci Bölüm

Yabancı, beni görünce canlı bir hareketle eğilip selamladı ve "Siz Olaf Andvarafors musunuz?" diye sordu.

Böyle bir soru beklemiyordum. Hiç beklemiyordum. Gözlerimle bir sandalye aradım, yatağa doğru ittim, acele etmeksizin oturdum, ancak bundan sonra baktım yabancıya. Olumlu cevap verip ne olacağını görmek için can atıyordum. Ama ben ne kontrespiyonajcıyım ne de dedektifim. Düzgün bir polis memuruyum. Bu yüzden doğruyu söyledim:

"Hayır, ben Olaf Andvarafors değilim. Polis müfettişiyim, adım Peter Glebsky."

"Öyle mi?" dedi şaşırarak ama huzursuz olmuş da değildi. "Peki Olaf Andvarafors nerede?"

Belli ki dün olanlardan sonra tamamen kendine gelmişti. İnce suratı pembeleşmişti, dün bembeyaz görünen burnunun ucu şimdi kırmızıydı. Yatakta oturuyordu, beline kadar battaniyeye sarınmıştı, Alek'in geceliği üzerine büyük geliyordu, yakası açıktı, köprücük kemiği ve kılsız göğsündeki beyaz teni görünüyordu. Yüzünde de tüy yoktu, sadece kaşlarının olduğu yerde birkaç kıl ve seyrek, beyazımsı kirpikler vardı. Öne doğru eğilmiş oturuyordu, sol eli dalgınlıkla sağ kolunun boş yenini topluyordu.

"Affedersiniz," dedim, "ama öncelikle size birkaç soru sormam gerekiyor."

Yabancı, bu sözlerime cevap vermedi. Yüzü tuhaf bir ifade aldı; öyle tuhaf ki ilkin ne olduğunu anlamadım. Bir gözü benim üzerime dikilmişti, diğer gözü ise alnına doğru yuvarlanmıştı, neredeyse görünmüyordu. Bir süre karşılıklı sustuk.

"Şimdi," dedim. "Öncelikle kim olduğunuzu ve adınızı öğrenmek isterim."

"Luarvik," dedi çabucak.

"Luarvik... Peki adınız?"

"Adım mı? Luarvik."

"Sayın Luarvik Luarvik mi?"

Gene sustu. Aşırı şaşı kimselerle konuşurken hissettiğim huzursuzlukla mücadele ediyordum.

"Aşağı yukarı öyle," dedi sonunda.

"Aşağı yukarı derken?"

"Luarvik Luarvik."

"Peki. Öyle kabul edelim. Kimsiniz?"

"Luarvik," dedi. "Ben Luarvik'im." Sustu. "Luarvik Luarvik. Luarvik L. Luarvik."

Yeterince sağlıklı ve son derece ciddi bakıyordu, en çok şaşırtıcı olan da buydu. Gerçi ben doktor değilim.

"Ne iş yaptığınızı öğrenmek istemiştim."

"Teknisyenim," dedi. "Teknisyen ve sürücü."

"Ne sürücüsü?" diye sordum.

Bu anda iki gözünü birden üzerime dikti. Belli ki soruyu anlamamıştı.

"Peki, bunu bırakalım," dedim aceleyle. "Yabancı mısınız?"

"Çok," dedi. "En yüksek seviyede."

"İsveçli belki de?"

"Belki de. En yüksek seviyede İsveçli."

Ne bu, benimle dalga mı geçiyor, diye düşündüm. Pek de öyle görünmüyor. Sırtını sağlam yere dayamış birine benziyor.

"Buraya neden geldiniz?" diye sordum.

"Olaf Andvarafors burada bulunuyor. O size her şeyi anlatır. Ben anlatamam."

"Olaf Andvarafors'a mı geldiniz?"

"Evet."

"Çığ altında mı kaldınız?"

"Evet."

"Otomobille mi geliyordunuz?"

Bir an düşündü.

"Araç," dedi.

"Andvarafors'la ne işiniz var?"

"Onunla bir işim var."

"Tam olarak nedir?"

"Onunla bir işim var," diye tekrarladı. "Onunla. Kendisi anlatır."

Arkamdaki kapı gıcırdadı. Dönüp baktım. Eşikte, elinde kupasıyla Moses dikiliyordu.

"Buraya giremezsiniz," dedim sertçe.

Moses kalkık kaşlarının altından yabancıyı süzüyordu. Bana hiç aldırış etmedi. Yerimden fırladım ve göğüs göğse geldim.

"Derhal çıkmanızı rica ediyorum, Sayın Moses!"

"Bana böğürmeyin," dedi Moses beklenmedik bir barışçıllıkla. "Parasını ödediğim odaya kimi yerleştirdiğinizi merak edebilirim."

"Şimdi değil, sonra..." Yavaş yavaş ama ısrarla kapatmaya başladım kapıyı.

"Bir dakika, müsaadenizle..." diye homurdandı Moses, koridora itilirken. "Tabii, protestoda bulunabilirim..."

Kapıyı kapadım ve tekrar Luarvik L. Luarvik'e döndüm.

"Bu Olaf Andvarafors mıydı?" diye sordu Luarvik.

"Hayır," dedim. "Olaf Andvarafors bu gece öldürüldü."

"Öldürüldü," diye tekrar etti Luarvik. Sesinde en ufak bir duygu yoktu. Ne şaşkınlık, ne korku, ne acı. Sanki Olaf'ın bir

dakika önce çıktığını, az sonra döneceğini söylemişim gibi. "Ölü mü? Olaf Andvarafors?"

"Evet."

"Hayır," dedi Luarvik. "Tam olarak bilmiyorsunuz."

"Tam olarak biliyorum. Ölüsünü gördüm. Kendi gözlerimle."

"Ben de bakmak istiyorum."

"Neden? Anladığım kadarıyla yüzünü de tanımıyorsunuz zaten."

"Onunla bir işim var," dedi Luarvik.

"Size söyledim ya, öldürüldü. Ölü o. Öldürdüler."

"Peki. Bakmak istiyorum."

Aklıma geliverdi ansızın. Valiz.

"Size bir şey mi verecekti?"

"Hayır," dedi kayıtsızlıkla. "Konuşmalıyız. Ben ve o."

"Ne konuda?"

"Ben ve o. O."

"Beni dinleyin, Sayın Luarvik," dedim. "Olaf Andvarafors öldü. Öldürüldü. Ben cinayeti soruşturuyorum. Katili arıyorum. Anlıyor musunuz? Olaf Andvarafors hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmem gerek. Sizden açık davranmanızı rica ediyorum. Er ya da geç her şeyi anlatmanız gerekecek. Er olması geç olmasından iyidir."

Ansızın battaniyenin altına girdi ve burnuna kadar çekti. Gözleri gene başka taraflara bakıyordu.

"Size hiçbir şey söyleyemem," dedi belli belirsiz, battaniyenin altından.

"Neden?"

"Sadece Olaf Andvarafors'a söyleyebilirim."

"Nereden geldiniz buraya?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Nerede yaşıyorsunuz?"

Sessizlik. Sakin bir hırıltı. Bir gözü bana bakıyor diğeri tavana.

"Verilmiş bir görevi mi yerine getiriyorsunuz?"

"Evet."

"Kim tarafından verildi?"

"Neden öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu. "Sizinle işim yok. Sizin de bizimle işiniz yok."

"Sizden anlamanızı istiyorum," dedim tane tane. "Olaf hakkında bir şey öğrenirsek eğer, katili de öğreniriz. Peki. Belli ki Olaf'ı tanımıyorsunuz. Ama sizi buraya onun için gönderenler bir şeyler biliyor olabilirler."

"Onlar da Olaf'ı tanımıyorlar," dedi.

"Nasıl yani?"

"Olaf'ı tanımıyorlar. Neden?"

Tıraşsız yanaklarımı ovaladım.

"Söylediklerinizin bir mantığı yok," dedim soğuk bir tavırla. "Olaf'ı tanımayan insanlar Olaf'ı tanımayan sizi Olaf'la bir iş görmeye gönderiyorlar. Nasıl olabilir bu?"

"Olabilir. Öyle."

"Kim bu insanlar?"

Sessizlik.

"Nerede bulunuyorlar?"

Sessizlik.

"Sayın Luarvik, büyük tatsızlıklar yaşayabilirsiniz."

"Neden?" diye sordu.

"Bir cinayet soruşturmasında her yurttaş polise talep edilen ifadeyi vermekle yükümlüdür," dedim sertçe. "Bunu reddederseniz işbirliği olarak görülebilir."

Luarvik L. Luarvik tepki göstermedi.

"Tutuklanmanız da mümkün," diye ekledim. Bu açıkça kanunsuz bir tehditti, bu yüzden aceleyle düzelttim: "Her halükârda ısrarla reddedişiniz mahkeme sırasında size çok zarar verebilir."

"Kıyafetlerimi giymek istiyorum," dedi Luarvik ansızın. "Yatmak istemiyorum. Olaf Andvarafors'u görmek istiyorum."

"Ne amaçla?" diye sordum.

"Onu görmek istiyorum."

"Ama yüzünü tanımıyorsunuz."

"Yüzünü istemiyorum," dedi Luarvik.

"Ne istiyorsunuz peki?"

Luarvik battaniyenin altından çıktı, tekrar oturdu.

"Olaf Andvarafors'u görmek istiyorum!" dedi bağırırcasına. Sağ gözü titredi, döndü. "Bu sorular neden? Bu sorular neden? Çok fazla soru. Olaf Andvarafors'u neden göremiyorum?"

Ben de sabrımı kaybetmiştim.

"Cesedi teşhis etmek mi istiyorsunuz? Doğru mu anlıyorum?"

"Teşhis etmek... Tanımak?"

"Evet! Tanımak!"

"İstiyorum. Görmek istiyorum."

"Nasıl tanıyabilirsiniz?" dedim. "Yüzünü bilmiyorsunuz ki?"

"Ne yüzü?" diye böğürdü Luarvik. "Yüzüne ne gerek var? Bunun Olaf Andvarafors olmadığını, başkası olduğunu görmek istiyorum!"

"Neden başkası olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordum çabucak.

"Neden Olaf Andvarafors olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu o da.

Gözlerimizi birbirimize dikmiş bakıyorduk. İtiraf etmeliyim ki bu tuhaf adam bir ölçüde haklıydı. Boynu kırılmış Viking'in, Luarvik L. Luarvik'in aradığı Olaf Andvarafors olduğuna yemin edemezdim. Bu, o Olaf Andvarafors olmayabilirdi; dahası herhangi bir Olaf Andvarafors bile olmayabilirdi. Diğer taraftan, cesedi, Olaf'ı yüzünden tanımayan birine göstermenin anlamını da kestiremiyordum. Yüzünden... Ama gerçekten de neden ille de yüzünden? Belki elbisesinden tanıyacaktı veya bir işaretten, dövmeden...

Kapı vuruldu, Kaisa'nın sesi geldi:

"Elbiseyi getirdim..."

Kapıyı açtım, Kaisa'nın elinden yabancının kurutulmuş ve ütülenmiş elbisesini aldım."

"Giyinin," dedim, kıyafetini yatağın üzerine bırakıp.

Sonra kalkıp pencereye yaklaştım ve ölü dağcının yükselen güneşin pembe ışığıyla aydınlanmış sıradağlarını, beyaz bir beneği andıran ayı, berrak koyu lacivert gökyüzünü izlemeye koyuldum. Arkamdan tıslamalar, hışırdamalar, anlaşılmaz homurdanmalar geliyordu, nedense sandalyeler yer değiştiriyordu; belli ki tek elle ve böyle şaşı gözlerle giyinmek hiç kolay iş değildi. İki defa dönüp yardım teklif etmek geldi içimden ama kendimi tuttum. Sonra Luarvik seslendi:

"Giyindim."

Döndüm. Şaşırdım. Çok şaşırdım ama bu adamın gece hayatta kaldığını hatırladım ve şaşırmayı bıraktım. Yaklaştım yanına, yakasını düzeltip ilikledim, ceketinin yanlış iliklenmiş düğmelerini elden geçirdim, ayağımla da otel sahibinin terliklerini ittim kendisine doğru. Ben bütün bunları yaparken o da tek kolunu salmış, uysal bir tavırla bekliyordu. Boş sağ yenini cebine soktum. Terliklere baktı, şüpheyle, "Bunlar benim değil. Benimkiler böyle değil," dedi.

"Ayakkabılarınız henüz kurumadı," dedim. "Bunları giyin, çıkalım."

Hayatı boyunca terlik giymemiş gibiydi. İki defa ayaklarını geçirmeye çalıştı, ikisinde de ıskaladı ve dengesini kaybedecek oldu. Zaten bir denge sorunu vardı; belli ki nekahetten sonra henüz tamamen kendine gelememişti. Çok iyi anlıyordum onu; bana da böyle olurdu...

Belki de bütün bu zaman boyunca bilinçaltımdaki bir cihaz ses çıkarmadan çalışıyordu çünkü bir anlığına acayip bir fikir geldi aklıma: Eğer Olaf, Olaf değil ise, Hinkus da... Hinkus da Hinkus değil Olaf'tır; bu tuhaf adamı çağıran telgrafı gönde-

ren de odur. Ama isimler üzerinde durmaktan bir şey çıkmadı, böylece bu düşünceyi de kafamdan attım.

Koridora kol kola çıktık ve ikinci kata yöneldik. Otel sahibi yerinde oturuyordu hâlâ, dalgın bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Luarvik de otel sahibine hiç aldırış etmedi. Bütün dikkatini merdiven basamaklarına vermişti. Ne olur ne olmaz diye koluna girdim.

Olaf'ın kapısının önünde durduk. Astığım kâğıtlara dikkatle baktım; hepsi yerli yerindeydi. Anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Sert, kötü bir koku çarptı burnuma; çok tuhaf bir kokuydu, dezenfeksiyon kokusuna benziyordu. Kendimi toparlamak için bir an bekledim eşikte. Odada her şey bıraktığım gibiydi. Yalnız ölünün yüzü dünden daha çok kararmıştı, belki de ışıktan, kan toplanan yerler de neredeyse görünmez olmuştu. Luarvik hafifçe sırtımdan dürtükledi. Hole girdim, baksın diye yana çekildim.

Teknisyen ve sürücü değil morg çalışanı gibiydi. Tamamen kayıtsız bir ifadeyle dikildi cesedin başında ve tek kolunu arkasına alıp iyice eğildi. Ne bir tiksinti, ne korku, ne hürmet; sadece bir iş. Sözleri de bana çok tuhaf geldi.

"Şaşırdım," dedi tamamen renksiz bir tavırla. "Bu gerçekten de Olaf Andvarafors. Anlamıyorum."

"Nasıl tanıdınız kendisini?" diye sordum hemen.

Doğrulmadan çevirdi başını ve tek gözle bana baktı. Bacakları açık, eğilmiş duruyordu, aşağıdan yukarı doğru bana bakarak susuyordu. Bu öyle uzun sürdü ki benim boynum ağrımaya başladı. Böyle acayip bir pozda nasıl kalabiliyordu? Belinde de mi problem vardı acaba?.. Nihayet konuştu:

"Hatırladım. Daha önce görmüştüm. O zaman Olaf Andvarafors olduğunu bilmiyordum."

"Daha önce nerede görmüştünüz?" diye sordum.

"Orada." Doğrulmadan, eliyle dışarıda bir yeri gösterdi. "Ama önemli olan bu değil."

Ansızın doğruldu, başını gülünç bir şekilde çevirerek odada volta atmaya başladı. Ben de gözlerimi ayırmadan arkasından. Belli ki bir şey arıyordu; ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Olaf Andvarafors'un öldüğü yer burası değil mi?" diye sordu, karşımda durup.

"Neden böyle düşündünüz?" diye sordum.

"Düşünmedim. Soru sordum."

"Bir şey arıyorsunuz galiba?"

"Olaf Andvarafors'un eşyaları vardı," dedi. "Nerede?"

"Valizi mi arıyorsunuz?" diye sordum. "Onun için mi geldiniz?"

"Nerede?" diye tekrarladı Luarvik.

"Valiz bende," dedim.

"İyi," dedi. "Onu burada istiyorum. Getirin."

Davranışına aldırış etmedim.

"Valizi size verebilirim ama önce sorularıma cevap vermeniz gerekiyor."

"Neden?" diye sordu büyük bir şaşkınlıkla. "Neden gene soru soracaksınız?"

"Şundan," dedim sabırla, "Valizi ancak, cevaplarınızla onu almaya hakkınız olduğunu açıkça gösterdiğiniz takdirde alabilirsiniz."

"Anlamıyorum," dedi.

"Valizin size ait olup olmadığını bilmiyorum," dedim. "Eğer sizinse, eğer Olaf onu sizin için getirdiyse, bunu kanıtlayın. O zaman veririm."

Gözleri farklı yönlere kaydı, sonra burnunun kemerinde birleşti.

"Gerek yok," dedi. "İstemiyorum. Yoruldum. Gidelim."

Şaşkın bir hâlde arkasından çıktım odadan. Koridordaki hava da şaşılacak kadar ferah ve temizdi. Odadaki ecza kokusu nereden geliyordu peki? Belki daha önce bir şeyler dökülmüştü de pencere açık olduğu için hissetmemiştik? Kapıyı ki-

litledim. Tutkal ve kâğıt almak için odama gidip mühür işiyle uğraşırken Luarvik de derin düşüncelere dalmış gibi olduğu yerde bekliyordu.

"Evet?" diye sordum. "Sorularıma cevap verecek misiniz?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Soru istemiyorum. Yatmak istiyorum. Nerede yatabilirim?"

"Odanıza gidin," dedim umursamaz bir tavırla. Tam bir umursamazlığa kapılmıştım. Bir anda delice ağrımaya başlamıştı başım. Uzanıp yatsam, rahatlasam, gözlerimi kapasam. Bütün bu aptalca, hiçbir şeye benzemeyen, berbat ve anlamsız dava, hiçbir şeye benzemeyen berbat ve anlamsız Luarvik L. Luarvik'te cisimleşmiş gibiydi.

Hole indik, o aksayarak odasına yürüdü, ben de koltuğa oturdum, gerindim ve sonunda gözlerimi kapadım. Bir yerlerden denizin dalgaları duyuluyordu, ne olduğunu ayırt edemediğim gürültülü bir müzik sesi geliyordu, bulanık benekler kâh bana doğru kâh benden uzağa yüzüyorlardı. Ağzımda, saatlerdir ıslak pamuk çiğnemişim gibi bir tat vardı. Sonra ıslak burnuyla kokladı biri beni, Lel'in ağır başı dostça dizlerime yaslandı.

On Üçüncü Bölüm

Galiba eni sonu on beş dakika uyudum, Lel daha fazla uyumama izin vermedi. Kulaklarımı ve yanaklarımı yaladı, pantolonumun paçalarını çekiştirdi, dürtükledi ve sonunda elimi hafifçe ısırdı. O zaman dayanamayıp köpeği parçalamaya hazır hâlde yerimden fırladım, ipe sapa gelmez küfürler de boğazımda birikmişti ama bakışlarım sehpaya kayınca hareketsiz kaldım. Parlak, verniklenmiş yüzeyinde, otel sahibinin kâğıtlarının ve hesaplarının yanında kocaman, kapkara bir tabanca vardı.

Bu, kabzası uzatılmış 45 kalibre lugerdi. Bir su birikintisinin içindeydi, henüz erimemiş kar parçaları da vardı üzerinde; ben ağzım açık bakarken bunlardan biri dağıldı, tetik yerinden masaya düştü. Dönüp hole baktım. Hol boştu, yalnız Lel, sehpanın yanında duruyordu ve başını yana eğmiş, ciddi ve soran gözlerle bana bakıyordu. Mutfaktan tencere sesleri geliyordu, otel sahibinin kalın sesi duyuluyordu ve bir kahve kokusu da buraya kadar uzanıyordu.

"Sen mi getirdin bunu?" diye sordum Lel'e fısıldayarak.

Gözlerini benden ayırmadan başını diğer tarafa eğdi. Patileri kar içindeydi, kıllı karnından su damlıyordu. Dikkatle aldım tabancayı.

İşte gerçek bir gangster silahı. Hedef mesafesi iki yüz metre, dürbün de takılabilir, seri atış yapılabilir, ayrıca başka

özellikleri de var... Namlu karla doluydu. Tabanca soğuktu, ağırdı, tırtıklı kabzası avuca tam oturuyordu. Nedense aklıma, Hinkus'ta arama yapmadığım geldi. Herhalde gözüme bir kurban gibi gözükmüş olduğundan bagajını aramıştım, kürkünü aramıştım ama kendisini aramayı unutmuştum.

Şarjörünü çıkardım. Doluydu. Kızağı çektim, boşalan kurşunu masanın üzerine bıraktım. Şarjöre geçirmek için aldım, ansızın kurşunun tuhaf bir renkte olduğunu fark ettim. Ne olması gerektiği gibi sarıydı ne de kül rengi. Nikelajlı gibi parlıyordu, yalnız nikel de değildi, gümüşe benziyordu. Ömrümde hiç böyle kurşun görmemiştim. Aceleyle kalktım, şarjördeki kurşunları teker teker boşalttım. Hepsi de aynı, gümüşsüydü. Kuruyan dudaklarımı yaladım ve tekrar Lel'e baktım.

"Nereden buldun bunu, ihtiyar?" diye sordum.

Lel neşeli bir şekilde başını salladı, yanlamasına kapıya doğru zıpladı.

"Anlaşıldı," dedim. "Anlıyorum. Bir dakika bekle bakayım."

Kurşunları şarjöre geçirdim, şarjörü yerine yerleştirdim, tabancayı yan cebime koydum ve çıkışa gittim. Lel dışarıda verandadan aşağı atladı, kara gömüldü, otelin önü sıra koşmaya başladı. Olaf'ın penceresinin önünde duracağından neredeyse emindim ama durmadı. Otelin etrafını döndü, bir anlığına gözden kayboldu, sonra tekrar göründü; bir köşeden sabırsızlıkla bakıyordu. İlk gördüğüm kayakları aldım, ayaklarıma bağladım ve kaymaya başladım.

Otelin etrafını dolandık, Lel biraz uzaklaştı, elli metre kadar ötede durdu. Yanına gittim, çevreye bakındım. Her şey bir tuhaf görünüyordu. Karda bir oyuk görüyordum, Lel tabancayı oradan çıkarmıştı; arkamda kendi izlerimi görüyordum; Lel'in kar birikintileri üzerinde sıçrayarak bıraktığı ayak izlerini görüyordum ama geri kalan kar el değmemiş görünüyordu. Ancak tek bir anlama gelebilirdi bu: Tabanca buraya ya

yoldan fırlatılmış ya da otelden. Üstelik güçlü biri fırlatmış. Böyle ağır ve fırlatmak için uygun olmayan bir şeyi bu kadar uzağa fırlatabilir miydim, emin değilim. Sonra anladım. Tabanca çatıdan atılmıştı. Hinkus'tan alıp atmışlardı. Belki Hinkus kendisi atmıştı. Belki de bu tabancayla yakalanacağından korkmuştu. Ama belki, tabii, Hinkus değil başka biriydi bunu yapan... Ama çatıdan atıldığı neredeyse kesindi. Yoldan ancak sağlam bir kol fırlatabilirdi böyle uzağa, otelin odalarından birinden atılmış olması ise neredeyse olanaksızdı.

"Aferin, Lel," dedim Saint-Bernard'a. "Bana aferin yok. Hinkus'u Zgut usulü iyice bir çırpmalıydım. Değil mi? Gerçi henüz geç kalmış sayılmayız."

Ve Lel'in cevabını beklemeden otelin yolunu tuttum. Lel de karı yararak, kulaklarını sallayarak yanım sıra geldi.

Niyetim, doğruca Hinkus'a gitmek, orospu çocuğunu uyandırmak, bu bana meslek hayatımda bir kınama getirecek olsa bile bir güzel sarsmaktı. Olaf ve Hinkus'un dolaysızca ilişkili oldukları, buraya birlikte gelmelerinin hiç de tesadüf olmadığı, Hinkus'un çatıda elinde uzun menzilli bir tabancayla oturduğu benim için gayet açıktı; tek bir amacı vardı: Otelin yakınlarını gözlem altında tutup kimsenin ayrılmasına izin vermemek; "F" imzalı pusulayla birini uyaran da oydu (yalnız pusula yanlış ellere geçmişti; Du Barnstoker en ufak bir şüphe uyandırmıyordu); Hinkus burada birisine büyük rahatsızlık vermişti ve belki vermeye devam ediyordu ve eğer kime, neden rahatsızlık verdiğini şuracıkta ortaya çıkarmazsam lanet olsundu bana. Ama bu açıklamada da birbiriyle çelişen pek çok şey vardı. Eğer Hinkus, diyelim ki Olaf'ın koruması idiyse ve onun katiline engel oluyorduysa, neden böyle hafif atlatmıştı kendisine yapılan saldırıyı? Neden onun da boynunu kırmamışlardı? Düşmanı neden yakalama ve esir alma gibi pek insani bir yöntemle kavgaya tutuşmuştu onunla?.. Gerçi bunu açıklamak da zor değildi: Hinkus belli ki kiralanmış biriydi, onunla ellerini

kirletmek istememişlerdi... Evet! O telgrafı kime çektiğini de ortaya çıkarmak gerekti. Bunu gözden kaçırdım...

Otel sahibi içki odasından seslendi; tek kelime söylemeden sıcak bir kahveyle salamlı, kocaman, iştah açıcı bir sandviç uzattı. Bana gereken tam da buydu. Ben çiğnerken o da gözlerini kısıp gözlerime baktı, sonunda sordu:

"Yeni bir şey var mı?"

Başımı salladım.

"Evet. Bir tabanca. Yalnız bulan değilim. Lel. Bense bir aptalım."

"Hım... Evet. Lel akıllı bir köpektir. Tabanca neyin nesi?"

"İlginç bir tabanca," dedim. "Profesyonel işi... Yeri gelmişken, tabancalara gümüş kurşun doldurulduğunu duymuş muydunuz hiç?"

Otel sahibi bir süre cevap vermedi.

"Bu sizin tabanca gümüş kurşunlarla mı doldurulmuş?" dedi ağır ağır.

Başımı salladım.

"Hım, evet, bununla ilgili bir şeyler okumuştum..." dedi. "Eğer hayaletleri vurmak istiyorlarsa gümüş kurşunlarla doldururlar."

"Gene mi zombi hikâyeleri," dedim homurdanarak.

"Evet, gene. Normal kurşunlar hayaletleri öldürmez. Kurtadamlar... kitsune-tilkiler... kurbağa kraliçeler... Sizi uyarmıştım, Peter!" Başparmağını kaldırdı gene. "Epeydir böyle bir şey bekliyordum zaten. Yalnız olmadığım anlaşıldı..."

Ağzımdakini çiğneyip bitirdim. Kahveyi de öyle. Otel sahibinin sözlerinin kafama yatmadığını söylemek mümkün değil. Nedense, onun açıklamaları, üstelik tek ve delice olan açıklamalar her defasında karşılık buluyordu; benim açıklamalarım ise, üstelik çok sayıda ve gerçekçi açıklamalar ise tam tersi... Hortlaklar, hayaletler, ruhlar... Buradaki tek mesele, eğer öyleyse silahıma sarılmam gerektiği anlamına gelmesiydi; bir

yazarın söylediği gibi, uhrevi dünya polisin değil kilisenin işidir...

"Tabancanın kime ait olduğunu öğrenebildiniz mi?" diye sordu otel sahibi.

"Elimizde sadece bir hortlak avcısı var; soyadı Hinkus," dedim ve çıktım.

Sayın Luarvik holün ortasındaydı, çok tuhaf bir hâldeydi, şaşı bir korkuluğa benziyordu. Bir gözü bana bakıyordu, diğeri merdivene. Ceketi üzerinden kaymıştı, pantolonu düşmüştü, boş yeni sallanıyordu, inek yemiş gibi görünüyordu. Başımı sallayıp selamladım ve yanından geçmeye çalıştım ama o hızla karşıma atıldı, yolu kapadı.

"Evet?" dedim duraklayarak.

"Küçük ama önemli bir konuşma yapmalıyız," dedi.

"Meşgulüm. Yarım saat sonra yapalım."

Dirseğimden tuttu.

"Ayırmanızı rica ediyorum. Derhal."

"Anlamadım. Neyi ayırmamı?"

"Birkaç dakika ayırmanızı. Benim için çok önemli."

"Sizin için çok önemli..." diye tekrar ettim, tekrar merdivene doğru yönelirken. "Eğer sadece sizin için önemliyse, benim için hiç önemli değil demektir."

Bağlanmış gibi tuttu beni, ayakları da çok garip basıyordu yere, birinin parmakları dışarı, diğerinin parmakları içeri.

"Benim için çok önemli," dedi. "Memnun kalacaksınız. Arzu ettiğiniz her şeyi alacaksınız."

Merdivenlerden çıkmaya başlamıştık.

"Mesele nedir?" diye sordum.

"Valiz konusunda."

"Sorularıma cevap vermeye hazır mısınız?"

"Duralım ve konuşalım lütfen," dedi. "Ayaklarım işlemiyor."

Hah, işlemeye başladı, diye düşündüm. Güzel, bunu beğendim.

"Yarım saat sonra," dedim. "Lütfen bırakın, yolumu kesmeyin."

"Evet," dedi. "Yolunuzdayım. Yolunuzu kesmek istiyorum. Acil görüşmeliyiz."

"Ne aciliyeti olacak," dedim. "Sonra da yapabiliriz. Yarım saat sonra. Veya belki bir saat."

"Hayır, hayır, lütfen, hemen yapmalıyız. Pek çok şey buna bağlı. Çok acil. Siz bana, ben size. Her şeyi."

İkinci katın koridoruna varmıştık. Adama acıdım.

"Peki, benim odama gidelim. Yalnız çabuk olsun."

"Evet, evet, çabuk olacak."

Kolundan tutup odama götürdüm, masanın kıyısına oturdum:

"Anlatın."

Ama hemen başlamadı. İlkin çevresine bakındı, herhalde valizin buralarda bir yerde olacağını umuyordu.

"Valiz burada değil," dedim. "Hadi, çabuk."

"O hâlde oturuyorum," dedi ve koltuğuma oturdu. "Valiz bana çok gerekli. Ona karşılık ne istiyorsunuz?"

"Hiçbir şey istemiyorum. Valizin size ait olduğunu kanıtlayın."

Luarvik L. Luarvik başını salladı:

"Hayır. Kanıtlamaya kalkışmayacağım. Valiz benim değil. Başlangıçta hiçbir şey anlamamıştım. Uzun uzun düşündükten sonra her şeyi anladım. Olaf, valizi çalmış. Bana Olaf'ı bulmam ve ona şöyle demem emredildi: 'Aldığınızı geri verin. Komutan iki yüz yirmi dört.' Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Onun aldığını da bilmiyordum. Sonra siz devamlı valizden bahsedince... Bu da beni aldattı. Valiz değil. Kutu. İçindeki cihaz. Daha önce bilmiyordum. Olaf'ı görünce tahmin ettim. Artık biliyorum: Olaf öldürülmüş değil. Olaf ölmüş. Cihazdan ötürü. Cihaz çok tehlikeli. Herkes için tehdit. Herkes Olaf gibi olacak veya bir patlama da olabilir. O zaman

herkes için daha kötü olur. Neden acelem olduğunu anlıyor musunuz? Olaf bir budala, ölmüş. Bizse akıllıyız, ölmeyeceğiz. Çabucak verin valizi."

Bütün bunları kâh sağ kâh sol gözüyle bana bakarken ve boş yenini durmak bilmeksizin sallarken, aynı renksiz tonda söyledi. Yüzü hareketsizdi, yalnız seyrek kaşları ara sıra kalkıp iniyordu. Yüzüne bakıyor ve tavırlarının, üslubunun değişmediğini düşünüyordum, yalnız kelime hazinesi genişlemişti. Konuşmayı öğrenmiş gibiydi.

"Kimsiniz siz?" diye sordum.

"Bir göçmenim, yabancı bir uzmanım. Bir sürgünüm. Siyaset kurbanıyım."

Evet, Luarvik konuşmayı öğrenmiş. Kim beklerdi bunu!

"Nereden göçmensiniz?" diye sordum.

"Böyle sorulara gerek yok. Söyleyemem. Şeref. Ülkenize bir zarar yok."

"Ama İsveçli olduğunuzu söylemiştiniz."

"İsveçli mi? Söylemedim. Göçmenim, siyasi sürgünüm."

"Affedersiniz," dedim. "Bir saat önce bana İsveçli olduğunuzu söylüyordunuz. Hatta yüksek bir seviyede İsveçli olduğunuzu. Şimdi ret mi ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum... hatırlamıyorum..." diye homurdandı. "Kendimi kötü hissediyorum. Korkuyorum. Valizi acilen almam gerek."

O beni telaşa verdikçe ben daha ağırdan alıyordum. Her şey açıktı gözümde: Yalan söylüyordu, üstelik çok beceriksizce yalan söylüyordu.

"Nerede yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Söyleyemem."

"Buraya neyle geldiniz?"

"Araçla."

"Ne marka?"

"Marka... Siyah, büyük."

"Otomobilinizin markasını bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum, benim değil."

"Ama siz teknisyensiniz," dedim öfkeyle. "Ne biçim teknisyenseniz; üstelik sürücüsünüz ama otomobilleri ayırt edemiyor musunuz?"

"Valizi verin bana, yoksa felaket olacak."

"Valizle ne yapacaksınız peki?"

"Çabucak götüreceğim."

"Nereye? Çığ yolu kesti, biliyorsunuz."

"Olsun. Daha uzağa götüreceğim. Etkisiz hâle getirmeye çalışacağım. Başaramazsam kaçacağım. Orada bırakıp."

"Peki," dedim ve masadan yere atladım. "Gidelim."

"Nasıl?"

"Benim aracımla. Moskviç marka, iyi bir aracım var. Valizi alalım, uzağa götürelim, bakalım."

Kıpırdamadı.

"Siz olmazsınız. Çok tehlikeli."

"Olsun. Riski üstleniyorum. Hadi?"

Hareketsiz, suskun oturuyordu.

"Ne oturuyorsunuz?" diye sordum. "Tehlikeliyse acele etmek gerek."

"Olmuyor," dedi sonunda. "Başka bir yol deneyelim. Valizi vermek istemiyorsunuz madem satın. Evet?"

"Nasıl yani?" dedim tekrar tüneyerek masanın kıyısına.

"Para vereceğim, çok para. Siz de valizi bana verin. Kimse bir şey bilmeyecek, herkes memnun kalacak. Siz valizi buldunuz, ben de satın aldım. Hepsi bu."

"Ne kadar vereceksiniz?" diye sordum.

"Çok para. Ne kadar isterseniz. İşte."

Elini göğsüne attı ve kalın bir deste para çıkardı. Bu kadar çok parayı sadece bir defa görmüştüm: Bir kalpazanlık davasını yürütürken Merkez Bankası'nda.

"Ne kadar var burada?" diye sordum.

"Az mı? İşte, biraz daha."

Elini yan cebine attı ve aynı büyüklükte bir deste daha çıkardı, masanın üzerine, yanıma attı.

"Burada ne kadar para var?" diye sordum.

"Ne fark eder?" dedi şaşkınlıkla. "Hepsi sizin."

"Çok fark eder. Burada ne kadar para olduğunu biliyor musunuz?"

Cevap vermedi, gözleri kâh ayrılıyor kâh birleşiyordu.

"Peki. Bilmiyorsunuz. Peki bunları nereden aldınız?"

"Benim."

"Bırakın yalanı, Luarvik. Kim verdi size bunları? Cepleriniz boş geldiniz buraya. Moses olmalı, başkası olamaz. Öyle mi?"

"Para istemiyor musunuz?"

"Bakın," dedim, "bu parayı müsadere ediyorum, sizi de görev başındaki memura rüşvet teklif etmekten alıkoyuyorum. Sonuçları sizin için çok kötü olacak, Luarvik. Yapabileceğiniz tek bir şey var: Gerçeği söyleyin. Kimsiniz siz?"

"Parayı aldınız mı?" diye sordu Luarvik.

"Müsadere ettim."

"Müsadere etti... Peki," dedi. "Valiz nerede peki?"

"Müsaderenin ne anlama geldiğini bilmiyor musunuz?" diye sordum. "Moses'e sorun... Kimsiniz siz?"

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Paraları topladım, arkasından gittim. Koridora çıktık, merdivenlerden inmeye başladık.

"Valizi vermelisiniz," dedi Luarvik. "Sizin için yararlı olacak."

"Tehdit etmeyin," dedim.

"Büyük bir felakete neden olacaksınız."

"Yeter yalan söylediğiniz," dedim. "Doğruyu konuşmak istemiyorsunuz, mesele bu. Ama gırtlağınıza kadar battınız,

Luarvik, Moses'i de yanınızda götürdünüz. Artık kolaylıkla kurtulamazsınız. Birkaç saate kadar polis ulaşır, o zaman öyle ya da böyle doğruyu söylemeniz gerekecek... Durun! Oraya değil. Arkamdan gelin."

Boş yeninden tutup otel sahibinin ofisine götürdüm. Sonra otel sahibini çağırdım, onun huzurunda parayı saydım, tutanak tuttum. Otel sahibi de saydı paraları; seksen binden çoktu, benim on yıl aralıksız çalışarak kazanabileceğim kadar; sonra tutanağı imzaladı.

Bu sırada Luarvik, az ötede, bir an önce gitmek isteyen biri gibi ayaklarını beceriksizce yer değiştirerek bekliyordu.

"İmzalayın," dedim kalemi uzatırken.

Kalemi aldı, dikkatle imzaladı, özenle masanın üzerine koydu.

"Hayır," dedi. "Ben gidiyorum."

"Nasıl isterseniz," dedim. "Bu, durumunuzu değiştirmez."

Gerisingeri döndü, omzunu kapıya vurup çıktı. Otel sahibi ve ben bakıştık.

"Neden rüşvet vermek istedi size?" diye sordu otel sahibi. "Neden gereksin ki bu?"

"Valiz," dedim.

"Ne valizi?"

"Olaf'ın valizi, sizin kasanızdaki..." Anahtarı çıkardım ve kasayı açtım. "İşte bu."

"Seksen bin ediyor muymuş?" diye sordu otel sahibi saygıyla.

"Herhalde çok daha fazla eder. Karanlık bir şeyler var bu işte, Alek." Parayı kasaya koydum, ağır kapısını tekrar kapattım, tutanağı da cebime attım.

"Kim bu Luarvik?" dedi otel sahibi dalgın bir tavırla. "Bu kadar parayı nereden bulmuş?"

"Luarvik'in bir kuruşu yoktu. Parayı ona Moses vermiştir, başkası olamaz."

Otel sahibi bir şey söylemek için başparmağını kaldıracak

oldu ama vazgeçti. Bunun yerine enerjik bir hareketle çenesini sıvazladı, sonra, "Kaisa!" diye bağırdı. Ve çıktı. Ben tek başıma kaldım. Olayları kafamda sıraya koymaya koyuldum. Tanık olduğum en ufak ayrıntıları, en önemsiz olayları özenle ayıkladım. Meğer aklımda ne çok şey kalmıştı!

Simone'nin ilk karşılaşmamızda kül rengi ama akşam verilen partide bordo bir kıyafet giydiğini, kol düğmelerinin de sarı taştan olduğunu hatırladım. Brun amcasından sigara istediğinde Du Barnstoker'in sigarayı sağ kulağının arkasından çıkardığını hatırladım. Kaisa'nın burnunun sağ tarafında küçük, kara bir ben olduğunu; Du Barnstoker'in çatal tuttuğunda serçeparmağını zarafetle kaldırdığını; odamın anahtarının Olaf'ın odasının anahtarına benzediğini; bu türden daha bir sürü şeyi hatırladım. Bütün bu gübre yığınının içinden iki inci bulup çıkardım. Birincisi, evvelsi gün akşam Olaf'ın kara bulanmış olarak holün ortasında elinde kara bir valizle durduğunu ve karşılanmayı bekler gibi çevresine bakındığını, bakışlarını benim üzerimden aşırarak Moseslerin kaldığı, perdeyle kapatılmış tarafa diktiğini ve perdenin titrediğini sandığımı hatırladım; esinti var, diye düşünmüştüm. İkincisi de, duş kuyruğunda beklerken Olaf ve Moses'in merdivenden el ele indiklerini hatırladım...

Bütün bunlar bana, Olaf, Moses, şimdi de Luarvik'in bir ekip olduğunu düşündürttü; bilinmek istemeyen bir ekip. Moses'i, kendi odamda Arap sakızı sarılmış masanın üzerinde gangster ve manyakla ilgili bir pusula bulmazdan beş dakika önce müzeye çevrilen odada gördüğümü de hatırlayınca; Moses'in altın saatinin Hinkus'un bavuluna konulduğunu, bilerek yerleştirildiğini de hatırlayınca... Bayan Moses'in Kaisa'yı saymazsak Hinkus'u koyun gibi bağlayıp masanın altına attıkları sırada salonda bulunmayan biricik kişi olduğunu hatırlayınca... bütün bunları hatırlayınca tablo daha da merak uyandırıcı bir hâl aldı.

Hinkus'un, bavullarından birinin ustalıkla yeme çevrilmiş olduğunu söylemesi ve Bayan Moses'in, Hinkus'un ikizini gören tek kişi oluşu da oturuyordu bu tabloya. Brun'un, Hinkus'un ikizini gördüğünü söylemek mümkün değildi çünkü; o sadece Hinkus'un kürkünü görmüştü, kürkün içinde kimin olduğu ise meçhuldü.

Elbette tabloda pek çok boşluk ve anlaşılmaz yer kalıyordu. Ama en azından kuvvet dengesi şimdi açıktı: Hinkus bir tarafta, Mosesler, Olaf ve Luarvik diğer tarafta. Gerçi Luarvik'in tamamen aptalca davranışlarına ve Moses'in ona para vermesinin apaçık olduğuna bakılırsa, olay bir kriz noktasına yaklaşıyordu... Bu anda aklıma, Hinkus'u belki de boşuna kilit altında tuttuğum geldi. Yaklaşan çatışmada bir müttefik bulmak hiç fena olmazdı, isterse Hinkus gibi şüphe götürmez kriminal biri olsun.

Öyle yapayım, diye düşündüm. Gangster ve manyağı üzerlerine salarım. Moses herhalde Hinkus'un hâlâ masanın altında olduğunu düşünüyordur. Hinkus ansızın kahvaltı masasında ortaya çıkınca nasıl davranacağına bakalım. Hinkus'u kimin, nasıl bağladığını, Olaf'ın nasıl öldürüldüğünü şimdilik çözmeye kalkışmadım. Notlarımı topladım, kültablasına koydum ve yaktım.

"Yemek vakti..." dedi yukarıdan Kaisa. "Yemek vakti..."

On Dördüncü Bölüm

Hinkus kalkmıştı. Pantolonunun askıları inik, odanın ortasında durmuş büyük bir havluyla yüzünü siliyordu.

"Günaydın," dedim. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Göz ucuyla temkinli bir tavırla baktı bana, yüzü biraz şişmişti ama genel olarak gayet düzgün görünüyordu. Birkaç saat önce gördüğüm delice, perişan hâlinden eser kalmamıştı.

"Daha iyiceyim," diye homurdandı. "Neden burada kilitliyim?"

"Sinir krizi geçirdiniz," diye açıkladım. Yüzü biraz çarpıldı. "Korkacak bir şey yok. Otel sahibi size bir iğne yapıp kimse rahatsız etmesin diye kapıyı kilitledi. Kahvaltıya geliyor musunuz?"

"Geliyorum," dedi. "Kahvaltıdan sonra buradan cehennem olup gideceğim. Peşinatımı da geri alacağım. Dağda tatil neyime gerek..." Havluyu buruşturup fırlattı. "Böyle bir tatil daha geçirsem kafayı yerim. Tüberküloza filan gerek kalmaz... Kürküm nerede, biliyor musunuz? Bir de şapkam..."

"Çatıdadır herhalde," dedim.

"Çatıda..." diye homurdandı pantolon askısını geçirirken. "Çatıda..."

"Evet," dedim. "Şansınız yokmuş. Yalnız sonra konuşuruz bunu."

Döndüm ve kapıya yürüdüm.

"Benim konuşacak bir şeyim yok!" diye bağırdı arkamdan öfkeyle.

Yemek salonunda henüz kimse yoktu. Kaisa sandviç tabaklarını ayarlıyordu. Kendisiyle selamlaştım ve kendime yeni bir yer seçtim; sırtım içki odasına, yüzüm kapıya dönük olacak şekilde, Du Barnstoker'in yanındaki sandalye. Ancak oturmuştum ki Simone içeri girdi; üzerinde kalın, rengârenk bir kazak, sinek kaydı tıraşlı, şiş gözleri kırmızı.

"Ne geceydi ama, müfettiş," dedi. "Beş saat bile uyumadım. Sinirlerim harap. Ölünün kokusundan kurtulamadım. Acayip bir ecza kokusu, biliyor musunuz; formaline benziyor..." Oturdu, sandviçini aldı, sonra bana baktı. "Buldunuz mu?.." diye sordu.

"Neyi sorduğunuza bağlı," diye cevap verdim.

"Ha," dedi ve kendine güvensiz bir kahkaha attı. "Kötü görünüyorsunuz."

"Herkes ne hak ettiyse öyle görünüyor," diye karşılık verdim; o anda Barnstokerler de içeri girdi. Taptaze görünüyorlardı. Amca ceketinin iliğine bir yıldızçiçeği geçirmişti, asil ve kıvırcık saçlarının ortasında kel başı parlıyordu; Brun da eskisi gibi gözlüklerini takmıştı, burnunu da aynı küstah tavırla havaya dikmişti. Amca ellerini ovuşturup yerine yöneldi, göz ucuyla da bana bakıyordu.

"Günaydın, müfettiş," diye şakıdı tatlılıkla. "Ne korkunç bir gece! Günaydın, Sayın Simone. Öyle değil mi?"

"Selam," diye homurdandı yeğen.

"Konyak olsa iyi içilirdi," dedi Simone nedense kederle. "Ama edepsizlik olur, ha? Olmaz mı?"

"Hiç bilmiyorum," dedi Du Barnstoker. "Ben olsam bu riski almazdım."

"Ya müfettiş?" dedi Simone.

Başımı salladım, Kaisa'nın önüme koyduğu kahveyi yudumladım.

"Yazık," dedi Simone. "Ben olsam içerdim."

"İşler nasıl, sayın müfettiş?" diye sordu Du Barnstoker.

"Soruşturma yoluna girdi," dedim. "Polisin elinde bir anahtar var. Bir sürü anahtar. Koca bir deste."

Simone gene gülecek oldu ama derhal ciddi bir tavır takındı.

"Belki günümüzü otelde geçirmemiz gerek," dedi Du Barnstoker. "Hiç çıkmadan."

"Neden?" diye sordum. "İstediğiniz gibi davranın."

"Kaçmak zaten mümkün değil," diye ekledi Simone. "Çığ. Burada kapanda kaldık, üstelik epey bir süreliğine. Polis teşkilatı için ideal bir durum. Ben olsam kayalıklardan tüyerdim..."

"Ama?" dedim.

"Birincisi, bu kar yüzünden kayalıklara ulaşamam. İkincisi de, orada ne yapacağım?.. Dinleyin, beyler," dedi. "Hadi yolda dolaşalım biraz; Darboğaz'ın durumuna bakalım..."

"İtirazınız var mı, müfettiş?" diye sordu Du Barnstoker.

"Hayır," dedim; bu anda Mosesler içeri girdi. Onların da keyfi yerindeydi. Yani, madam taze bir çiçek gibiydi... rengârenk... açık bir güneş. Moses'e gelince, ihtiyar ısırgan ihtiyar ısırgan olarak kalmıştı. Yürürken kupasından yudumladı, kimseyle selamlaşmadan yerine ulaştı, arkalığına tükürdü ve sertçe önündeki sandviçe baktı.

"Günaydın, beyler!" dedi Bayan Moses, kristal sesiyle.

Göz ucuyla Simone'ye baktım. O da göz ucuyla Bayan Moses'e bakıyordu. Gözlerinde inanmaz bir ifade vardı. Sonra kasılırcasına ürperdi omuzları, kahvesine sarıldı.

"Harika bir sabah," diye devam etti Bayan Moses. "Sıcak, güneşli! Zavallı Olaf, bu sabahı görecek kadar yaşamadı!"

"Günün birinde hepimiz oraya gideceğiz," deyiverdi ansızın Moses hırıltılı bir sesle.

"Amin," diye bağladı Du Barnstoker de nezaketle.

Brun'a baktım. Kız bardağının başında oturuyordu. Kapı tekrar açıldı, Luarvik L. Luarvik yanında otel sahibiyle birlikte içeri girdi. Otel sahibi kederle gülümsüyordu.

"Günaydın, beyler," dedi. "Otelimize bu gece gelen Sayın Luarvik Luarvik'i size takdim etmeme izin verin. Yolda bir kaza geçirdi; biz de elbette kendisine konukseverlik gösterdik."

Sayın Luarvik Luarvik'in görünüşüne bakılırsa berbat bir kaza olmalıydı; konukseverliğe çok ihtiyacı vardı. Otel sahibinin kendisini dirseğinden tutup Simone'nin hemen yanındaki benim eski yerime oturtması gerekti.

"Çok memnun oldum, Luarvik!" dedi Sayın Moses hırıldayarak. "Burada her şey sizindir, Luarvik; kendinizi evinizde sayın."

"Evet," dedi Luarvik, bir gözüyle bana diğeriyle Simone'ye bakarken. "Hava çok güzel. Tam bir kış..."

"Saçmalamayın, Luarvik," dedi Moses. "Az konuşun çok yiyin. Berbat görünüyorsunuz... Simone, şef garsona söyler misiniz? Herhalde başkasının bifteğini yedi..."

O anda nihayet Hinkus da çıkageldi. İçeri girdi ve durdu. Simone şef garson fıkrasını anlatmaya koyuldu yeniden; mezkûr şef garsonun başkasının bifteğini yemediğini, aslında tam tersi olduğunu anlatırken Hinkus da eşikte duruyordu; Mosesleri de gözden kaçırmamaya çalışarak ona bakıyordum. Bakıyordum ve hiçbir şey anlamıyordum. Bayan Moses peksimetli kaymak yiyordu ve süzgün haylazı zevkle dinliyordu. Sayın Moses göz ucuyla bakıyordu gerçi Hinkus'a ama tam bir kayıtsızlık içindeydi, zaten hemen kupasını dudaklarına götürdü. Hinkus ise yüzündeki ifadeyi gizleyemiyordu.

İlkin, birisi kafasına odunu geçirmiş gibi tamamen şaşkın bir ifade aldı yüzü. Sonra delice bir mutluluk belirdi, ansızın çocuk gibi gülümsemeye bile başladı. Ama sonra hiddetle dişlerini gösterdi ve yumruğunu sıkarak bir adım ileri çıktı. Ama beni çok şaşırttı: Mosesler değildi baktığı. Barnstokerlere bakıyordu; ilkin tam bir şaşkınlıkla, sonra rahatlama ve mutlulukla, sonra hiddet ve nefretle. Bu anda benim bakışlarımı yakaladı, kendini koyverdi, gözlerini indirdi ve yerine geçti.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Sayın Hinkus?" diye sordu Du Barnstoker öne doğru saygıyla eğilerek. "Buranın havası..."

Hinkus kudurmuş gibi sarı gözlerini ona doğrulttu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye cevap verdi otururken. "Ya siz kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Du Barnstoker şaşkınlık içinde sandalyesinin arkasına yaslandı.

"Ben mi? Teşekkür ederim..." İlkin bana, sonra Brun'a baktı. "Belki de yanlış bir şey söyledim... Öyleyse, özürlerimi..."

"İşe yaramadı!" diye devam etti Hinkus, bir peçeteyi hiddetle boynuna bağlarken. "Kurtulmuş, ha, ihtiyar?"

Du Barnstoker ne diyeceğini hepten şaşırdı. Masa başındaki sohbetler kesildi, herkes onunla Hinkus'a bakıyordu.

"Aslında, korkarım ki..." İhtiyar sihirbaz ne yapacağını bilmiyordu. "Aslında sadece kendinizi nasıl hissettiğinizi merak etmiştim, başka da..."

"Peki, peki, bırakalım bunu," diye cevap verdi Hinkus.

İki elini birden uzatıp büyük bir sandviç aldı, ağzının kenarından soktu, ısırdı, kimseye bakmadan çenesini işletmeye girişti.

"Kabalaşmaya gerek yok!" dedi ansızın Brun.

Hinkus kısa bir bakış fırlattı ona, sonra hemen kaydırıverdi gözlerini.

"Brun, yavrum..." dedi Du Barnstoker.

"Mankafa!" dedi Brun, bıcağını tabağına vurarak. "İçkiyi az tüket ki kafayı bulmayasın..."

"Beyler, beyler!" dedi otel sahibi. "Gereksiz şeyler bunlar!"

"Rahatsız olmayın, Snevar," dedi Du Barnstoker aceleyle. "Küçük bir yanlış anlaşılma... Sinirleri gergin... Gece meydana gelen olaylar..."

"Ne dediğimi anlıyor musunuz?" diye sordu Brun, kara gözlüklerinin ardından tehditkâr bir ifadeyle bakarak.

"Beyler!" diye araya girdi otel sahibi kararlılıkla. "Beyler, dikkatinizi rica ediyorum! Bu gece meydana gelen trajik olaylardan söz etmeyeceğim. Sinirlerin gergin olduğunu anlıyorum. Ama bir taraftan, talihsiz Olaf Andvarafors'un kaderine yönelik soruşturma, iyi bir tesadüf eseri aramızda bulunan müfettiş Glebsky'nin güvenilir ellerinde. Diğer taraftan, dış dünyadan geçici olarak tecrit edilmiş bulunduğumuz bu şartlarda sinirlerimizi daha da germemeliyiz..."

Hinkus ağzındakini çiğnemeyi bıraktı, başını kaldırdı.

"Mahzenlerimiz tamamen dolu, beyler!" diye devam etti otel sahibi tören havasında. "Akla gelebilecek ve bir kısmı ise akla dahi gelmeyecek her tür tedarikimiz hizmetinizde. Birkaç gün sonra kurtarma ekibi çığdan geçerek yanımıza ulaştığında, eminim ki bizi..."

"Ne çığı?" diye sordu Hinkus bağırırcasına, yuvarlak gözlerini üzerimizde gezdirerek. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Evet, affedersiniz," dedi otel sahibi, avucunu alnına götürerek. "Bazı misafirlerimizin bu hadiseyi bilmiyor olabileceklerini tamamen unutmuşum. Dün akşam saat onda Darboğaz'da çığ düştü ve telefon hattını da parçaladı."

Masada bir sessizlik oldu. Herkes önündeki tabağa bakarak çiğniyordu ağzındakini. Hinkus, alt dudağı sarkık, oturuyordu; afallamış görünüyordu. Luarvik L. Luarvik melankolik bir tavırla limon çiğniyor, kabuğunu da yiyordu. Daracık çenesinden ceketine sarı limon suyu akıyordu. Benimse çenem tutulmuştu, kahvemi yudumladım, duyurdum:

"Şunu da eklemeliyim. İki küçük haydut çetesi bu oteli kişisel hesaplaşmalarını yürütecekleri sahne olarak seçtiler. Resmi görevde bulunmadığım için ancak pek az tedbir alabilirim. Örneğin, Mur polisinin resmi temsilcileri için birtakım malzemeleri toplayabilirim. Bu tür malzemeler esasen toplanmış bulunuyor ama soruşturmaya yeni bir bilgi sunacak herkesi şükranla karşılarım. Ayrıca şunu da yurttaşlarımızın

bilgisine sunmak istiyorum: Kendinizi tam bir güven içinde hissedebilirsiniz ve gönlünüzce davranabilirsiniz. Sözünü ettiğim çeteleri teşkil eden kimselere gelince, kendilerini zaten umutsuz olan durumlarını daha da kötüleştirmemek için her türlü faaliyetlerine son vermeye çağırıyorum. Dış dünyadan tecrit edilmişliğimizin ancak göreceli olduğunu hatırlatırım. Burada bulunanlardan kimileri, iki saat önce Sayın Snevar'ın nezaketinden yararlanarak Mur'a bir posta güvercini gönderdiğimi biliyor. Şimdi bir polis uçağının gelmesini bekliyorum; bu yüzden, suça karışmış olan kimselere, zamanında yapılmış itiraf ve pişmanlığın kaderlerini önemli ölçüde iyileştirebileceğini hatırlatırım. Dikkatiniz için teşekkür ederim, beyler."

"Ne ilginç!" diye bağırdı Bayan Moses coşkuyla. "Demek aramızda haydutlar var! Ah, müfettiş, bir ipucu verseniz! Tahmin edelim!"

Göz ucuyla otel sahibine baktım. Alek Snevar, geniş sırtını misafirlere dönmüş, azimle içki odasındaki kadehleri parlatıyordu.

Sohbet tekrar canlanmadı. Kaşıklar usulca dövüyordu tabakları, Sayın Moses gözlerini diğerleri üzerinde yuvarlayarak kupasını gürültüyle höpürdetiyordu. Kimse kendini ele vermedi ama başına gelecekleri düşünme zamanı gelenler düşünüyorlardı. İyi bir zarf atmıştım ortaya, şimdi olacakları beklemek gerekti.

İlk ayağa kalkan Du Barnstoker oldu.

"Bayanlar ve baylar!" dedi. "Bütün yurttaşları kayaklarını takıp küçük bir gezintiye çıkmaya çağırıyorum. Güneş, serin hava, kar, temiz vicdan, dayanağımız ve huzurumuz olsun. Brun, yavrum, gidelim."

Sandalyeler kıpırdadı, misafirler birbiri ardınca kalktılar masadan, salondan ayrıldılar. Simone, Bayan Moses'e elini uzattı; belli ki güneşli sabahın ve duygusal hazların altında geceki izlenimler büyük ölçüde dağılmıştı. Sayın Moses, Luar-

vik L. Luarvik'i masanın arkasından kaldırdı, ayakları üzerine dikti; beriki de melankolik bir tavırla çiğnemeye devam ederek limonu terliklerini sürüyüp sendeleyerek onun arkasından yürüdü.

Masada sadece Hinkus kaldı. Bütün dikkatini yemeğe vermişti, sanki benzin deposunu tamamen doldurmaya niyetliydi. Kaisa bulaşıkları topluyordu, otel sahibi de ona yardım ediyordu.

"Evet, Hinkus?" dedim. "Konuşalım mı?"

"Ne konuda?" diye homurdandı biberli yumurtayı çiğnerken.

"Her konuda," dedim. "Gördüğünüz gibi, yakın zamanda ayrılmanız mümkün olmayacak. Çatıya tünemenin de anlamı yok artık. Değil mi?"

"Konuşacak bir şey yok," dedi Hinkus kasvetli bir tavırla. "Bu davayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Hangi davayla?" diye sordum.

"Cinayet! Başka ne var?"

"Bir de Hinkus davası var," dedim. "Bitirdiniz mi? Öyleyse gidelim. Şuraya, bilardo salonuna. Orası güneş alıyordur şimdi, kimse rahatsız etmez."

Cevap vermedi. Yumurtayı çiğneyip bitirdi, peçeteyle ağzını sildi, doğruldu.

"Alek," dedim otel sahibine. "Rica etsem aşağı inip dün oturduğunuz holde oturur musunuz?"

"Anladım," dedi otel sahibi. "Derhal."

Ellerini aceleyle sildi havluya, çıktı. Ben bilardo salonunun kapısını açtım, Hinkus'u önden aldım. İçeri girdi ve durdu, elleri cebindeydi, dişlerinin arasında da bir kibrit vardı. Duvarın önündeki sandalyelerden birini aldım, en güneşli yere koydum, "Oturun," dedim. Hinkus bir saniye tereddüt etti, sonra oturdu, oturur oturmaz da gözlerini kıstı; güneş doğruca gözlerine vuruyordu.

"Polis numaraları..." diye homurdandı acıyla.

"Mesleğimiz böyle," dedim ve önüne, bilardo masasının kıyısına, gölgeye oturdum. "Şimdi, Hinkus, Barnstokerlerle aranızda ne geçti?"

"Barnstokerler kim? Ne geçebilir ki? Hiçbir şey geçmedi."

"Onu tehdit eden pusulayı siz mi yazdınız?"

"Ben hiçbir şey yazmadım. Ama bir şikâyet yazacağım. Hasta bir adama eziyet verdiğiniz için..."

"Beni dinleyin, Hinkus. Birkaç saate kadar polis havadan ulaşır. Uzmanlar da gelirler. Pusulanız cebimde. Sizin yazdığınızı tespit etmek çok kolay. Neden gizliyorsunuz?"

Çiğnediği kibriti çabucak ağzının öbür yanına aldı. Salondan Kaisa'nın tabakları tıkırdattığı duyuluyordu; akortsuz sesiyle bir de şarkı mırıldanıyordu.

"Ben pusulayla ilgili bir şey bilmiyorum," dedi sonunda Hinkus.

"Yeter bu kadar yalan, Filin!" diye kükredim. "Seninle ilgili her şeyi biliyorum! Belaya battın, Filin. Yetmiş ikinci maddeden kurtulmak istiyor musun, üstelik de 'd' bendi! Resmi soruşturma başlamadan açıkyüreklilikle itirafta bulunmalısın... Anladın mı?"

Çiğnediği kibriti tükürdü, ceplerini karıştırdı, ezilmiş bir sigara paketi çıkardı. Sonra paketi ağzına götürdü, dudaklarıyla bir sigara çekti, düşünceye daldı.

"Evet?" dedim.

"Bazı şeyleri karıştırıyorsunuz," diye cevap verdi Hinkus. "Filin diye biri. Ben Filin değilim. Ben Hinkus'um."

Bilardo masasından atladım ve tabancayı burnuna dayadım.

"Bunu tanıyor musun? Ha? Senin aletin! Konuş!"

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi kasvetli bir tavırla. "Ne istiyorsunuz benden?"

Masaya döndüm, tabancayı yanıma, çuhanın üzerine koydum, bir sigara yaktım.

"Düşün, düşün," dedim. "Geç olmadan, çabuk düşün. Barnstoker'in kapısının altından pusulayı attın, o da bana verdi; tabii bunu beklemiyordun. Elindeki tabancayı aldılar, bense buldum. Arkadaşlarına telgraf çektin ama yetişemediler çünkü çığ düştü. Polis de, en çok iki saate kadar burada olur. Anladın mı tabloyu?"

Kaisa kapıdan kafasını uzatıp cıvıldadı:

"Bir şey getireyim mi? İster misiniz?"

"Gidin buradan, Kaisa," dedim. "Hemen."

Himkus elleri cebinde susuyordu; sonra bir kibrit kutusu çıkardı ve sigarasını yaktı. Güneş kavurucuydu. Yüzünde ter birikmişti.

"Ama hata yaptın, Filin," dedim. "Her şeyi birbirine karıştırdın. Barnstokerlere neden bulaştın? Zavallı ihtiyarı korkudan neredeyse öldürecektin... Gerçekten, namlunun ucundan ayırmamanı mı söylediler onu? Moses'i! Moses'i ayırmamak gerekti! Senin gibi bir ahmak yoktur, ben olsam hademe bile yapmazdım seni, böyle bir görev vermek şöyle dursun... Senin çete bunu sana ödetir. İşte böyle, Filin..."

Ahlak dersimi bitirmeme fırsat vermedi. Bilardo masasının kıyısında oturuyordum, bir ayağım havada, diğeri yerde, sigaramı tüttürüyordum, üstelik de öyle aptaldım ki keyifle bakıyordum güneş ışığında süzülen sigara dumanına. Hinkus ise benden iki adım mesafede sandalyede oturuyordu; ansızın öne doğru eğildi, havadaki ayağımı kaptı, bütün gücüyle kendine çekti, büktü. Hinkus'u küçümsemiştim; lafı döndürüp dolaştırmaya gerek yok, küçümsemiştim. Beni bilardo masasından düşürdü, doksan kiloluk gövdem, suratım, karnım, dizlerim yere çarptı.

Bundan sonra olanlar hakkında ancak tahminde bulunabilirim. Kısacası, yaklaşık beş dakika sonra kendime geldim ve sırtımı bilardo masasına dayamış yerde otururken buldum kendimi, çenem ezilmişti, iki dişim kırılmıştı, alnımdan göz-

lerime kan akıyordu, sağ omzum da dayanılmaz ağrıyordu. Hinkus ise az ötede yere seriliydi, iki büklüm olmuştu, başı ellerinin arasındaydı; onun başında St. George'un ejderhanın başında dikildiği gibi dikiliyordu Simone, yüzünde azametli bir sırıtış vardı, elinde de en uzun ve en ağır ıstakanın bir parçası. Alnımdaki kanı silip doğruldum. Midem bulanıyordu. Gölgelik bir yerde yatıp kendimden geçmek istiyordum. Simone eğildi, yerdeki tabancayı kaldırdı, bana verdi.

"Şansınız varmış, müfettiş," dedi ışıklar saçarcasına. "Bir saniye gecikseydim kafanızı kırardı. Nasıl düştünüz böyle? Omzunuzun üzerine mi?"

Başımı salladım. Nefesim kesilmişti, konuşamıyordum.

"Durun biraz," dedi Simone ve ıstakanın parçasını fırlatıp yemek salonuna koştu.

Masanın çevresinde dolandım ve Hinkus'u görebilmek için gölgeye oturdum. Hinkus hareketsiz yatıyordu hâlâ. İblis herif, oysa bakınca hiç tahmin etmezsin... Evet, beyler, Chicago geleneğinde gerçek bir gangsterle karşı karşıyasınız. Ama bizim saygıdeğer ülkemizde ne işi var? Düşünsene; Zgut'un maaşı da benim kadar. Oysa ona altın yağdırmalılar!.. Cebimden mendilimi çıkardım ve özenle alnıma bastırıp kuruladım.

Hinkus inlemeye başladı, döndü, ayağa kalkmaya çalıştı. Başını tutmaya devam ediyordu. Simone, bir sürahi suyla döndü. Sürahiyi elinden aldım, zor bela Hinkus'a ulaştım ve yüzüne döktüm. Hinkus böğürdü, bir elini şakağından ayırdı. Yüzü gene yeşile çalıyordu ama şimdi doğal nedenlerle açıklanabilirdi bu. Simone, yanında bağdaş kurmuş oturuyordu.

"Fazla sert girişmemişimdir umarım?" dedi kaygıyla. "Düşünecek zamanım yoktu, anlıyorsunuz ya."

"Önemli değil ihtiyar, her şey yoluna girer..." Omzunu pışpışlamak için elimi kaldırdım ama acıyla inledim. "Şimdi işini görürüm bunun..."

"Ben çıkayım mı?" diye sordu Simone.

"Hayır, kalsanız daha iyi. Yoksa o benim işimi görür. Biraz daha su getirin... bayılırsa diye..."

"Brendi de!" dedi Simone coşkuyla.

"Doğru," dedim. "Brendi daha çabuk hizaya sokar. Yalnız ne olduğunu kimseye söylemeyin."

Simone suyla bir şişe de konyak getirdi. Hinkus'un ağzını araladım, yarım kadeh boşalttım. Yarım kadeh de ben içtim. Üçüncü kadehi hazır eden Simone onu içerek grubumuza katıldı. Sonra Hinkus'u duvarın önüne taşıdık, sırtını dayadık, tekrar su serptim yüzüne, iki defa da yanaklarına vurdum. Gözlerini açtı, gürültüyle nefes aldı.

"Biraz daha konyak?" diye sordum.

"Evet..." dedi hırıldayarak.

Bir kadeh daha verdim. Dudaklarını yaladı, kararlı bir tavırla konuştu:

"Yetmiş iki 'd' derken neyi kastediyordunuz?"

"Anlarsınız," dedim.

Başını salladı, yüzünü buruşturdu.

"Hayır, böyle olmayacak. Benim için müebbet isterler."

"Wanted and listed?" dedim.

"Aynen öyle. Şu an istediğim tek bir şey var: darağacından uzak durmak. Gerçi bu konuda şansım da var; Olaf'la hiçbir ilgim yok, kendiniz de biliyorsunuz, bu durumda ne kalıyor? Yasadışı silah taşıma mı? Saçmalık; taşıdığımı kanıtlamak gerek..."

"Polis müfettişine saldırı?"

"Ondan söz ediyorum zaten!" dedi Hinkus, dikkatle yoklarken şakağını. "Bence saldırı filan olmadı, yalnız resmi soruşturma başlamadan önce açıkyürekli ve eksiksiz bir itiraf yapıldı. Ne dersiniz, şef?"

"Henüz bir itiraf olmadı," diye hatırlattım.

"Şimdi olacak," dedi Hinkus. "Bu fizikçi-kimyacının huzurunda söz veriyor musunuz, şef? Yetmiş iki 'd'; söz veriyor musunuz?"

"Peki," dedim. "Sarhoşluk hâlinden ötürü şahsi bir kavga olduğunu varsayalım. Yani sen sarhoştun, ben ayıktım."

Simone kişner gibi atıldı:

"Ya ben?" diye sordu.

"Siz de bana durumu düzeltmemde yardımcı oldunuz... Peki, gevezelik yeter. Anlat, Filin. Bana bak, bir kelime yalan söylersen... İki dişimi kırdım, domuz herif!.."

Sarıya çalan gözleriyle baktı bana.

"Şöyle," diye başladı. "Beni buraya Champion gönderdi. Champion'u duydunuz mu? Tabii ki duydunuz... İki ay önce Champion bir yerlerden birisini çıkarmış. Nerede, nasıl çıkarmış, bilmiyorum; gerçek adını da bilmiyorum. Biz Beelzebub deriz. Doğru da bir isim, ürkütücü bir tip... Bizimle sadece iki iş gördü ama sıradan birinin üstesinden gelemeyeceği işlerdi, ben de iyi, temiz yaptım... kendiniz biliyorsunuz. Biri, İkinci Merkez Bankası olayı; diğeri de altın yüklü zırhlı. Bildiğiniz davalar, ha, şef? Tabii, tabii! Bu olaylar çözülemedi, içeri attıklarınızın ilgisi olmadığını kendiniz de biliyorsunuz. Neyse, bu iki işte bizimle birlikte çalıştı, sonra ansızın ayrılmaya karar verdi. Neden ayrıldığı başka bir mesele ama Beelzebub tüyünce bizi nereye kaybolduğunu bulmamız için tuttular. Bulacak, göz önünde tutacak, Champion'a da haber edeceğiz... Çok gerekirse de oracıkta işini bitireceğiz. Ben bunu buldum, işte açıkyüreklilikle itirafımı da yaptım."

"Peki," dedim. "Peki oteldeki Beelzebub kim?"

"İşte, doğru olarak söylediğiniz gibi yanlış yaptığım yer burası, şef. Sihirbaz olduğunu sandım ve ona sardım. Birincisi, düşündüm; sihir mihir işleri, en iyi kamuflaj. İkincisi, eğer Beelzebub başka bir kılığa girmek istese kimi seçer? Hiç patırtı etmeden... Tabii ki sihirbaz!"

"Karıştırdığın bir şey var," dedim. "Sihir kısmı tamam. Ama Barnstoker ve Moses, ateş ve su kadar farklı. Biri zayıf, uzun, diğeri ise şişman, bodur..."

Hinkus elini salladı.

"Ben kendisini farklı eşkallerde gördüm, kiminde şişman kiminde zayıf. Normal görünümünün nasıl olduğunu kimse bilmiyor... Anlaman lazım, şef; Beelzebub sıradan birisi değil. Büyücü, kurtadam! Karanlık güçlere sahip..."

"Gevezelik," dedim tehditkâr bir ifadeyle.

"Doğru," dedi Hinkus. "Tabii, kendi görmeyen inanmaz... Mesela şu yanından ayırmadığı kadın; size göre kimdir bu, şef? Ben kendi gözlerimle, iki ton ağırlığında bir kasayı devirip kapıdan taşıdığını gördüm. Koltuğunun altına alıp taşıdı. Ufacık tefecikti, tombulca, çocuk dersin, Barnstoker'in yanındaki kız gibi... Ama kolları iki metre, hatta üç metre..."

"Filin," dedim sertçe. "Yalana son ver."

Filin gene elini salladı, suratını asacak oldu ama hemen toparlandı.

"Neyse, peki," dedi. "Yalan söylemiş olayım. Madem öyle, özür dilerim de, çıplak ellerimle yıkıverdim sizin gibi boylu poslu, güçlü kuvvetli bir adamı... Düşünsenize, benim gibi birini kim bebek bağlar gibi bağlayıp atabilir masanın altına?"

"Kim?" diye sordum.

"O kadın! Olan biteni ancak şimdi çözdüm. Beelzebub beni tanıdı, hatırladı. Çatıda oturduğumu ve otelden canlı çıkmasına izin vermeyeceğimi görünce bebeğinin ellerine bıraktı. Benim suretime bürünerek..." Hinkus'un gözlerinde yaşadığı dehşet tekrar alevlendi. "Ulu Tanrım, orada oturuyorum, bu da tam karşımda, karşımdaki ben, çıplak, ölü, gözleri kaymış... Korkudan nasıl gebermedim, nasıl delirmedim, kendime hayret ediyorum. Sarhoşluk desen içerim ama kafayı bulmam, yere döker gibi... Ama herhalde kafamda bir şeylerin bozuk olduğunu anlamış, ırsi bir şey, babamdan kalma. Ona da tuhaf şeyler görünürdü; sonra silahına sarılır, ateşe başlar... Beelzebub karar vermiş: Ya beni delirtecek ya da kendimi kaybedecek kadar korkutacak ki göz önünden sıyrılsın.

Ama olmadığını görünce zor kullanmaktan başka yapacak kalmadı..."

"Peki neden oracıkta gebertmedi seni?" diye sordum.

Hinkus başını salladı.

"Hayır, bunu yapamaz. Doğrusunu söylemek gerekirse, neden bağladı? Zırhlıyı aldığımızda, biliyorsunuz, önce muhafızlardan kurtulmak gerekti. Bizim çocuklar pek ateşlendiler, o zaman Beelzebub'un eline de kan bulaşacaktı... Ama bir insanın canını alsaydı bütün büyü gücünü kaybedebilirdi. Champion bize öyle söyledi. Yoksa onu takip etmek ne mümkün? Tanrı esirgesin!"

"Peki, öyle kabul edelim," dedim ama emin değildim.

Hiçbir şey anlamamıştım. Hinkus, kendi de itiraf ettiği gibi hiç kuşkusuz manyaktı. Ama deliliğinde bir mantık vardı. Bu delilikte bütün her şey yerli yerine oturuyordu, gümüş kurşunlar bile tabloda boşuna değildi. Ve bunlar gerçekle öyle korkunç iç içe geçiyordu ki! İkinci Merkez Bankası kasası gerçekten de çok anlaşılmaz bir şekilde kaybolmuştu, "buharlaşmış" diyorlardı uzmanlar, olay yerindeki biricik izler de pervaza çıkıyordu. Zırhlı soygununun tanıkları ise sanki aralarında anlaşmışlar gibi yemin altında, bir adamın zırhlıyı altından tuttuğunu ve ters çevirdiğini anlatıyorlardı... Bütün bunları nasıl anlamak gerek, lanet olsun...

"Peki gümüş kurşunlar?" diye sordum netleştirmek için. "Tabanca neden gümüş kurşunlarla doluydu?"

"Normal kurşunlar kurtadamlara etkide bulunmaz da ondan," diye açıkladı Hinkus küçük görür gibi. "Champion işin en başında ne olur ne olmaz diye gümüş kurşunlar hazırlamış ve Beelzebub'a göstermişti; 'ölümün bundan olur, unutma,' dercesine."

"Peki neden otelde kaldılar?" diye sordum. "Seni bağladılar ama ayrılmadılar..."

"Bunu bilmiyorum," diye itiraf etti Hinkus. "Ben de anla-

madım. Sabah Barnstoker'i görünce afalladım. Çoktan iz bırakmadan kaybolmuşlardır, diye düşünüyordum... Barnstoker değildi tabii ama o zaman öyle düşündüm. Sonuçta Beelzebub burada; neden kaldığını bilmiyorum. Belki o da çığ yüzünden ayrılamamıştır... Büyücü ama tanrı değil. Mesela uçamaz, bu açık. Duvarlardan da geçemez... Doğru, eğer yanındaki kadının, kadın mıdır neyse, her tür çığı elini iki sallayarak açacağı düşünülürse... El yerine dozer kepçesi geçirir, iş biter..."

Simone'ye döndüm.

"Bilim bu konuda ne söylüyor?"

Simone'nin yüzü beni şaşırttı. Fizikçi gayet ciddiydi.

"Sayın Hinkus'un akıl yürütmesinde," dedi, "en azından bir tane son derece ilgi çekici detay var. Beelzebub kadir-i mutlak değil. Hissediyor musunuz, müfettiş? Bu çok önemli. Ve çok tuhaf. Bu kara cahil insanların hayal dünyasında hiçbir kanun ve sınır olamayacağı sanılır. Ama var... Peki Olaf nasıl öldürüldü?"

"Bunu da bilmiyorum," dedi Hinkus kesin bir tavırla. "Olaf'la ilgili en ufak şey bilmiyorum, şef. Yemin ederim." Elini yüreğine bastırdı. "Sadece şunu söyleyebilirim: Olaf bizden değil, işini gerçekten de Beelzebub bitirdiyse, nedenini bilmiyorum... Bu durumda Olaf'ın insan değil Beelzebub gibi bir pislik olduğu ortaya çıkar... Size söyledim, Beelzebub'un birini öldürmesi mümkün değil. Kendine düşmanlık güdecek değil ya!"

"Hım," dedi Simone. "Peki Olaf nasıl öldürüldü, müfettiş?"

Olguları kısaca anlattım ona: İçeriden kilitli kapı, ters çevrilmiş boyun, yüzündeki leke, ecza kokusu. Anlatırken gözlerimi Hinkus'tan ayırmadım. Hinkus dinlerken irkildi, gözlerini yuvarladı, sonunda yalvarırcasına bir yudum içki istedi. Bütün bunları bilmediğini ve öğrenince korkudan iliklerine kadar titrediğini anlamıştım. Simone de kaşlarını çatmıştı. Boş gözlerle bakıyordu, küreği andıran sararmış dişleri görü-

nüyordu. Ben anlatmayı bitirince sessizce bir küfür savurdu. Başka da bir şey demedi.

Bir yudum konyak içtim, Hinkus'a da ikram ettim. İkimiz de kendimizi berbat hissediyorduk. Kendim nasıl görünüyordum bilmiyorum ama Hinkus yemyeşildi ve ara sıra da dikkatle başını yokluyordu. Fizikçiyi tefekkürüyle baş başa bırakıp Hinkus'a döndüm.

"Peki izini nasıl buldun, Filin? Nasıl bir eşkale girdiğini önceden bilmiyordun..."

Hinkus yeşilliğine rağmen hoşnutlukla sırıttı.

"Böyle şeyleri beceriyoruz," dedi. "Sizden kötü değil, şef. Birincisi, Beelzebub büyücü ama aptal değil. Sandığını her gittiği yere yanında götürüyor. Öyle bir sandık şu dünyada bir başkasında yoktur. Yapmam gereken tek şey, bu sandığın nereye gittiğini soruşturmaktı. İkincisi, parasının haddi hesabı yok. Cebinden ne çıkarırsa verir. Böyle insanlarla, bilirsiniz, sık karşılaşılmaz. Nereye gitse sadece ondan bahsedilir. Sihir filan yok. İzini buldum, işimi iyi bilirim... Ama Barnstoker'de tökezledim, bu da doğru; ihtiyar gözüme takıldı. O şekerleme numarası... Sonra hole gittim, baktım bir başına oturuyor, kimsenin kendisini görmediğini düşünüyor, elinde ahşap bir kukla. Kuklayla neler yaptığınız görseydiniz, Tanrım! Evet, tökezledim tabii..."

"Ayrıca da sürekli o kadınla birlikte," dedim dalgın bir tavırla.

"Hayır,"dedi Hinkus. "Sürekli onunla birlikte olması gerekmiyor, şef. Bir işe girişecekleri zaman kadını bir yerlerden bulup çıkarıyor... Gerçi kadın da değil, kurtadam gibi bir şey. Nereye gittiğini, ne zaman gittiğini kimse bilmez."

O anda kendimi, benim, bu vakur ve tecrübeli polis memurunun, deli bir haydutla karşılıklı oturmuş birtakım kurtadamlar, büyücüler, sihirbazlar hakkında büyük bir ciddiyetle tartışırken buldum. Kabahat işlemiş gibi dönüp baktım

Simone'ye ama fizikçinin orada olmadığını gördüm; onun yerine kapıda, otel sahibi koltuğunun altında winchesteriyle dayanmış duruyordu; onun zombilerle ilgili bütün imalarını, konuşmalarını ve pek manalı hareketler yapan kalın başparmağını hatırladım. Daha da utandım, bir sigara daha yaktım ve numaradan öfkelenmiş gibi:

"Peki. Yeter. Şu tek kolluyu daha önce görmüş müydünüz?" diye sordum.

"Hangisi?"

"Masada yanında oturuyordunuz."

"Ha, limon yiyen... Hayır, ilk defa. Neden?"

"Öylesine," dedim. "Champion ne zaman gelecek?"

"Akşam bekliyordum. Gelmedi. Çığ yüzündenmiş demek."

"Bana saldırırken ne düşünüyordum peki, ahmak herif?"

"Ne yapacaktım?" dedi Hinkus üzüntüyle. "Düşünsenize, şef. Polisten hiçbir şey bekleyemem. Tanınmış biriyim, müebbeti kaptırırlar. Bu yüzden karar verdim: Silahı kapayım, kim karşıma çıkarsa devireyim, kirişleri kırayım... ya bir yolunu bulup çıkarım ya da Champion beni alır. Sonuçta Champion da uyumuyor. Bir tek polisin uçağı yok ya..."

"Champion'la birlikte kaç kişi gelecek?"

"Bilmiyorum. Üçten az değildir. Tabii en seçmece..."

"Peki, kalk," dedim ve kendim de güçlükle doğruldum. "Gidelim, seni bir yere kapatayım."

Hinkus da sızlanarak kalktı. Otel sahibiyle birlikte onu kimse görmesin diye tali merdivenlerden aşağı indirdik. Mutfakta Kaisa ile karşılaştık; kadın beni görünce çığlık atıp ocağa döndü.

"Bağırma salak," dedi otel sahibi sertçe. "Sıcak su hazırla, yara bandı, iyot... Buradan, Peter, ardiyeye koyalım."

Ardiyeye baktım, beğendim. Kapı dışarıdan asma kilitle kapanıyordu, ağır, sağlam bir şeydi. Pencerelerden başka bir giriş de yoktu.

"Burada oturacaksın," dedim Hinkus'a vedalaşırken. "Polis gelene kadar. Bir numara yapmayı aklından geçirme; oracıkta vururum."

"Tabii tabii!" diye homurdandı Hinkus. "Filin kilit altında ama öbürü serbest dolaşsın, kimse de bir şey yapmasın... İyi değil bu, şef. Adaletsizlik yapıyorsun... Üstelik yaralıyım, başım acıyor..."

Onunla konuşmaya kalkmadım, kapıyı kilitledim ve anahtarı cebime attım. Bir sürü anahtar birikmişti şimdi cebimde. Birkaç saat daha, diye düşündüm, bütün anahtarlar cebine düşecek.

Sonra ofise çıktık, Kaisa su ve yara bandı getirdi, otel sahibi benimle uğraşmaya koyuldu.

"Otelde ne tür silahlar var?" diye sordum.

"Winchester, iki av tüfeği. Bir tabanca. Silahımız var da kim ateş edecek?"

"Evet," dedim. "İyi bir soru."

Av tüfekleri makineli tüfeklere karşı. Du Barnstoker, seçme haydutlara karşı. Ama karşılıklı ateş açılmayacak, bu Champion'u tanıyorum; uçaktan bir yangın bombası atacak, açık alanda hepimizi keklik gibi avlayacak...

"Siz yukarıdayken," diye anlattı otel sahibi, alnımı özenle temizlerken, "Moses de buraya, yanıma geldi. Masaya bir kese çuval para koydu; resmen çuval, abartmıyorum, Peter. Benden, bunların hepsini kasaya kilitlememi istedi. Görüyorsunuz ya, bu ortamda servetinin ciddi bir tehlike altında olduğunu düşünüyor."

"Ne yaptınız?" diye sordum.

"Biraz şaşırdım," diye itiraf etti. "Düşüncesiz davrandım, kasanın anahtarının sizde olduğunu söyledim."

"Teşekkürler Alek," dedim sitemle. "Şimdi de polis müfettişi avı başlar..."

Sustuk. Otel sahibi her yerimi sardı, canım yanıyordu, ağrı-

dan midem bulanıyordu. Pislik herif omzumu kırmış olmalıydı. Radyo hırıldayarak yerel haberleri veriyordu. Darboğaz'daki çığla ilgili hiçbir şey söylenmedi. Sonra otel sahibi bir adım geriledi ve elinin ürününe eleştirel bir gözle baktı.

"Böyle yeterince iyi," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Bir tas aldı, işini bilen biri edasında sordu:

"Size ne göndereyim?"

"Cehennem olun," dedim. "Uykum var. Winchesteri de alın, holde oturun, bu kapıya yaklaşan kim olursa olsun vurun. Hiç değilse bir saat uyumam gerek, yoksa düşeceğim. Lanet olası hortlaklar. Alçak kurtadamlar."

"Gümüş kurşunum yok," diye hatırlattı.

"Normal kurşunla ateş edin, lanet olsun! Şu batıl inançları da bırakın! Çete burnumun dibine kadar gelmiş, siz de onlara yardım ediyorsunuz... Bu pencerenin panjuru var mı?"

Otel sahibi elindeki tası bıraktı, sessizce pencereye yaklaştı, demir panjuru indirdi.

"İşte böyle," dedim. "Güzel... Hayır, ışığı kapamanıza gerek yok... Bir şey daha var, Alek... Birini koyun... Simone'yi veya şu kızı... Brun... Gökyüzünü gözlesinler. Hayat memat meselesi olduğunu söyleyin. Bir uçak görünecek olursa hemen alarm versinler..."

Otel sahibi başını salladı, tası aldı, kapıya yaklaştı. Eşikte durdu.

"Öğüdümü duymak ister misiniz, Peter?" dedi. "Son bir öğüt."

"Nedir?"

"Valizi onlara verin, onunla birlikte cehenneme gitsinler, bir daha da çıkamasınlar. Gerçekten anlamıyor musunuz; onları burada tutan tek şey valiz..."

"Anlıyorum," dedim. "Gayet iyi anlıyorum. Tam da bu yüzden burada, bu sert sandalyelerin üzerinde, başımı sizin

lanet kasanıza dayayarak uyuyacağım ve valizi benden almaya kalkışacak her namussuzu gümüş kurşunlarla yere sereceğim. Moses'i görürseniz, kendisine bunu söyleyin. İfadeyi yumuşatmasanız da olur. Kendisine, ateş yarışmasında büyük ödül 45 kalibre luger aldığımı da söyleyin. Şimdi gidip beni rahat bırakın."

On Beşinci Bölüm

Belki de memuriyet sınırlarımı aşmıştım. Kimseden bir yardım umudum yoktu, gangsterler ise her dakika gelebilirlerdi. Tek tesellim, Champion'un tek probleminin Beelzebub olmayacağıydı. Dün akşam çığla karşılaştıktan sonra şaşırıp Mur havaalanından bir uçak kaçırmak gibi aptalca şeyler yapabilirdi. Polisin bu haydutu epey zamandır izlediğini biliyordum; umudum temelsiz değildi. Ayrıca, artık ayakta duramıyordum. Lanet olası Filin iyi yere sermişti beni. Kasanın önüne gazeteleri serdim, ofis masasını kapıya sürdüm, lugeri yanıma koyup uzandım. Derhal uykuya daldım; uyandığımda saat on ikiyi geçmişti.

Kapı hafif ama ısrarla vuruluyordu.

"Kim o?" diye kükredim, hızla lugerin kabzasına sarılarak.

"Benim," diye karşılık verdi Simone. "Açın, müfettiş."

"Uçak mı?"

"Hayır. Ama konuşmamız gerek. Açın. Uyuma zamanı değil."

Haklıydı. Uyuyacak zaman değildi. Acıdan dişlerimi sıkarak ilkin emekleyerek, sonra kasaya dayanıp ayaklarımın üzerine doğruldum. Omzum korkunç ağrıyordu. Yara bandı gözlerime düşmüştü, çenem şişmişti. Işığı açtım, ofis masasını kapının önünden çektim, anahtarı çevirdim. Sonra, lugeri elimde hazır tutarak geri çekildim.

Simone alışılmadık kadar vakur ve düzgün görünüyordu ama heyecanı da hissediliyordu.

"O ho!" dedi. "Burası kaleymiş. Ama boşuna; kimsenin size saldırmaya niyeti yok."

"Bunu bilmiyorum," dedim suratımı asarak.

"Zaten bir şey bilmiyorsunuz," dedi Simone. "Siz uyuklarken, müfettiş, sizin adınıza sizin görevinizi yerine getirdim."

"Neden söz ediyorsunuz?" dedim hiddetle. "Moses kelepçelendi mi, suç ortağı tutuklandı mı?"

Simone kaşlarını çattı. Daha dün duvarları tırmanan şapşal nereye kaybolmuştu?

"Buna hiç gerek yok," dedi. "Moses suçlu değil. Burada işler düşündüğünüzden daha karmaşık, müfettiş."

"Hortlaklardan bahsetmeyin de," dedim, kasanın yanındaki sandalyeye tünerken.

Simone sırıttı.

"Hortlak filan yok. Numara yok. Sadece bilimkurgu. Moses bir insan değil, müfettiş. Bu konuda otel sahibi haklıydı. Moses ve Luarvik bu dünyadan değiller."

"Venüs'ten geldiler, öyle ya," dedim anlayışlı bir tavırla.

"Bunu bilmiyorum. Belki Venüs'ten, belki başka bir gezegen sisteminden, belki başka bir boyuttan... Bunu söylemiyorlar. Önemli olan, insan olmadıkları. Moses uzun zamandır dünyada bulunuyor, bir yıldan fazla. Yaklaşık altı ay önce gangsterlerin eline düşmüş. Onlar namlunun ucuna dikip şantaj yapmışlar. Zorlukla kaçıp buraya gelmiş. Luarvik, pilot gibi bir şey, sıçramalar yapıyor. Oradan buraya, buradan şuraya. Dün gece yarısı ayrılmaları gerekiyormuş. Ama saat onda bir kaza olmuş, cihazdaki bir şey kopmuş. Sonuç olarak çığ düşmüş, Luarvik de yürüyerek buraya kadar gelmiş... Yardıma ihtiyaçları var, müfettiş. Bu, bizim sorumluluğumuz. Eğer gangsterler polisten önce gelirlerse onları öldürürler."

"Bizi de," dedim.

"Olabilir," dedim. "Ama bu bizim dünyevi meselemiz. Başka gezegenden birinin öldürülmesine izin verecek olursak, tam bir rezalet."

Ona baktım, kederle düşündüm: Bu otelde çok fazla deli var. Al sana bir çatlak daha.

"Kısacası, benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Akümülatörü onlara verin, Peter," dedi Simone.

"Ne akümülatörü?"

"Valizdeki akümülatör. Robotları için enerji kaynağı. Olaf öldürülmedi. O canlı değil. Bir robot; Bayan Moses de öyle. Bu robotların çalışabilmesi için enerjiye ihtiyaçları var. Patlama sırasında enerji istasyonları çökmüş, kesinti olmuş, yüz kilometre yarıçapında bir alandaki bütün robotları tehdit altında kalmış. Belki bir kısmı kendi portatif akümülatörlerini çalıştırmışlardır. Bayan Moses'in akümülatörünü Moses kendisi çalıştırmış... Ben de, hatırlarsanız, onu ölü sanmıştım. Olaf ise nedense zaman bulup çalıştıramamış..."

"Ha," dedim. "Zaman bulup çalıştıramamış ama büyük bir ustalıkla kendi boynunu çevirmiş. Hem de yüz seksen derece çevirmiş..."

"Kesinlikle boşuna kızıyorsunuz," dedi Simone. "Bu tamamen kvasiagonik bir görüngü. Eklemi büktüğünde pseudo-kaslar asimetrik şekilde geriliyor... Size söyleyememiştim; Bayan Moses'in boynu da ters dönmüştü."

"Neyse," dedim. "Kvasi-kaslar, pseudo-lifler... Çocuk değilsiniz, Simone; şunu anlıyor olmalısınız: Mistik ve hayali şeylere başvurursanız her tür suçu açıklayabilirsiniz, üstelik de her zaman gayet mantıklı olur. Ama aklı başında insanlar böyle bir mantığa inanmazlar."

"Bu itirazı bekliyordum, Peter," dedi Simone. "Ama sınaması çok kolay. Akümülatörü verin, onlar da sizin karşınızda Olaf'ı yeniden çalıştırsınlar. Olaf'ın tekrar canlanmasını istiyorsanız..."

"Olmaz," dedim sertçe.

"Neden? İnanmıyorsunuz, onlar da size kanıt sunuyorlar. Mesele nedir?"

Sargılı, zavallı başımı ellerimin arasına aldım.

Gerçekten, nedir mesele? Neden dinliyorum bu gevezeyi? Eline bir tüfek verip kanuna uygun davranmakla yükümlü iyi bir yurttaş olarak çatıya yollamalı. Mosesleri de mahzene kilitlemeli. Luarvik'i de. Mahzen betondan, her şeye dayanır... Barnstokerleri de oraya, Kaisa'yı da. Dayanırız. Hiç olmadı, Mosesleri teslim ederiz. Champion'un şakası olmaz. Tanrı vere de görüşmeyi kabul etse...

"Evet, neden susuyorsunuz?" dedi Simone. "Söyleyecek bir şey yok mu?"

Söyleyecek bir şeyim vardı.

"Ben bilim adamı değilim," dedim ağır ağır. "Polis memuruyum. Bu valiz hakkında çok fazla yalan söylendi... Durun, sözümü kesmeyin. Ben sizin sözünüzü kesmedim. Her şeye inanmaya hazırım. Buyurun. Diyelim Olaf ile o kadar robot olsunlar. Öyleyse daha da kötü. Bayan Moses birtakım suçlar işledi... yani onun elleri tarafından birtakım suçlar işlendi. Gangsterlerin eline böyle tehlikeli bir silah vermek mi? Hayır, asla. Elimden gelseydi Bayan Moses'in kapatma düğmesine de keyifle basardım. Oysa siz bana, bir polis memuruna, suç silahlarını geri vermemi öneriyorsunuz? Ne dediğinizin farkında mısınız?"

Simone elini alnına vurdu.

"Beni dinleyin," dedi. "Gangsterler gelecek olurlarsa hepimizin sonu olur. Posta güvercinleriyle ilgili yalan savurdunuz, değil mi? Polisi beklemenin anlamı yok? Ama Moses ve Luarvik'in kaçmalarına yardım edersek, vicdanımız temiz kalır."

"Sizin vicdanınız temiz kalır," dedim. "Benimki ise zift gibi olur. Bir polis memuru, haydutların kaçmasına kendi elleriyle yardım edecek."

"Onlar haydut değil!" dedi Simone.

"Haydutlar!" dedim. "Gerçek gangsterler. Hinkus'un ifadesini kendiniz duydunuz. Moses, Champion'un çetesine üyeydi. Moses, bir dizi cüretkâr saldırıyı örgütledi ve yürüttü, böylece tüzel ve özel kişilere büyük bir zarar verdi. Bilmek isterseniz, Moses yirmi beş yıl kürekle karşı karşıya; ben de onun bu yirmi beş yılı alması için gereken her şeyi yapmakla yükümlüyüm."

"Lanet olsun," dedi Simone. "Anlamıyor musunuz? Onu korkutmuşlar! Şantaj yaparak çetelerine katmışlar! Başka bir çaresi yokmuş!"

"Buna mahkeme karar verir," dedim soğuk bir tavırla.

Simone, koltuğa yaslandı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Tam bir ağaç kütüğüsünüz siz, Glebsky," dedi. "Hiç beklemezdim."

"Dilinize sahip olun," dedim. "Gidip kendi işinizi görün. Programınızda başka ne var? Şehevi hazlar mı?"

Simone dudağını ısırdı.

"Al sana ilk temas," diye homurdandı. "Al sana iki dünyanın karşılaşması."

"İşinize bakın Simone," dedim öfkeyle. "Çekip gidin burada. Sıktınız beni."

Kalktı, kapıya gitti. Başı önüne düşmüştü, omuzları sarkmıştı. Eşikte durdu ve yarı dönerek:

"Bundan pişman olacaksınız, Glebsky. Utanacaksınız, çok utanacaksınız," dedi.

"Olabilir," dedim kuru bir tavırla. "Bu benim meselem... Yeri gelmişken, silah kullanmasını biliyor musunuz?"

"Evet."

"İyi. Otel sahibinden bir tüfek alıp çatıya çıkın. Çok geçmeden hepimizin de ateş etmesi gerekebilir."

Sessizce çıktı. Şişmiş omzumu dikkatle yokladım. Al sana tatil. Bu işlerin nasıl biteceği de belirsiz. Lanet olsun, gerçek-

ten uzaylılar mı acaba bunlar? Öyleyse her şey tabloya tam oturuyor... 'Utanacaksınız, Glebsky...' Ne yapalım, olabilir. Gerçi ister uzaylı olsunlar ister olmasınlar, bana ne? Uzaylıların banka soymalarına izin verildiği nerede yazılı? Dünyalılara izin verilmeyecek de onlara verilecek... Peki. Ne yapacağım peki? Kuşatma başladı başlayacak, garnizonum da kesinlikle güvenilmez.

Ne olur ne olmaz diye, yoklamak için telefon ahizesini aldım. Ses yok. Hatlar kesik. Şu Alek de az domuz değil. Alarm sistemi de mi kuramadın? Ya birinin apandisiti patlayacak olsa? Sefil herif, tek derdi müşterilerin faturasını şişirmek...

Kapı tekrar çalındı, tekrar aceleyle sarıldım lugere. Bu defa kendimi Sayın Moses ile karşı karşıya buldum; kurtadam mı, Venüslü mü, bayat herif, elinde de hiç düşürmediği kupası.

"Kapının yanında oturun," dedim. "İşte, sandalye."

"Ayakta durabilirim," diye mırıldandı, göz ucuyla bana doğru bakarken.

"Nasıl arzu ederseniz," dedim. "Ne istemiştiniz?"

Değişmeyen hareketiyle kupasını yudumladı.

"Başka ne tür delil gerekli size?" diye sordu. "Bizi öldürüyorsunuz. Herkes de bunun farkında. Sizden başka herkes. Bizden ne istiyorsunuz?"

"Kim olursanız olun," dedim, "bir dizi suç işlediniz. Bunun hesabını vereceksiniz."

Gürültüyle soludu, sandalyeye yaklaştı, oturdu.

"Elbette, size çok önce gelmeliydim," dedi. "Ama bir şekilde atlatacağımızı, resmi görevlilerle temastan kaçınabileceğimizi umuyordum. Eğer şu lanet kaza olmasaydı, burada olmayacaktım. Cinayet filan da olmayacaktı. Filin'i bağlı bulacak ve Champion'un benim yardımımla işlediği bütün suçları çorap söküğü gibi çözecektiniz. Size yemin ederim ki benim buradaki varlığımla uğradığınız bütün zararlar karşılanacak. Bunları kısmen kendim bile karşılayabilirim; yaklaşık bir milyon kron

tutarında nakit vermeye hazırım. Geri kalanını devletiniz altın şeklinde alacak, som altın. Başka neye ihtiyacınız var?"

Ona bakıyordum, kendimi kötü hissediyordum. Kötü hissediyordum çünkü ona acıyordum. Bir suçluyla karşı karşıya oturuyor, onu dinliyor ve ona merhamet hissediyordum. Bir hezeyan olmalıydı bu; hezeyandan kurtulmak için sertçe sordum:

"Masama Arap sakızı yapıştırıp pusulayı bırakan siz miydiniz?"

"Evet. Yoksa pusulanın uçup kaybolacağından korktum. En önemlisi de bunun mistik bir numara olmadığını anlamanızı istedim."

"Altın saat?"

"Onu da ben yaptım. Browningi de. İnanmanızı, Hinkus'la ilgilenmenizi ve onu tutuklamanızı istiyordum."

"Çok beceriksizce yapılmıştı," dedim. "Tam tersi oldu. Bu yaptığınızdan Hinkus'un gangster filan olmadığı ama birinin onu gangster gibi göstermek istediği sonucunu çıkardım."

"Öyle mi?" dedi Moses. "Öyle demek... Gerçi böyle olacağını beklemeliydim. Bu tür şeyleri beceremiyorum... buraya da bu yüzden gelmedim."

İçimde gene bir merhamet hissettim ve gene kafamdan kovmaya çalıştım.

"Yaptığınız hiçbir numara işlemedi, Sayın Beelzebub," dedim. "Nasıl bir uzaylısınız siz? Serserinin tekisiniz. Zengin, ukala, son derece küstah bir serseri. Üstelik de ayyaş."

Moses kupasından bir yudum aldı.

"Robotlarınız..." diye devam ettim. "Sosyete yosması... Sportmen Viking... Bunların robot olduklarına inanacağımı gerçekten düşündünüz mü?"

"Demek robotlarımızın insanlara çok benzediklerini söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Moses. "Ama kabul edersiniz ki başka türlü olamazdı. Bunlar gerçek insanların epeyce ek-

siksiz kopyaları. Neredeyse ikiz..." Tekrar yudumladı. "Bana gelince, müfettiş, ne yazık ki size gerçek yüzümü gösteremem. Ne yazık ki, çünkü gösterebilsem, bana derhal inanırdınız."

"Bu riski alın," dedim. "Gösterin. Dayanırım."

Başını salladı.

"Birincisi, kolaylıkla dayanabilmeniz mümkün değil," dedi üzüntülü bir tavırla. "İkincisi de, ben dayanamam. Şu an gördüğünüz Sayın Moses, bir maske. Dinlediğiniz Sayın Moses bir iletişim cihazı. Ama gene de riske girmem gerekebilir; bunu ancak uçurumun kıyısında yapabilirim. Eğer sizi ikna etmek tamamen olanaksızsa, riske girerim. Bu benim için neredeyse kesinlikle ölüm olacaktır ama o zaman hiç değilse Luarvik'i bırakırsınız. Onun bütün bunlarla hiçbir ilgisi yok..."

Bu defa büyük bir öfkeye kapıldım.

"Nereye bırakacağım?" diye kükredim. "Sizi tutuyor muyum ben? Neden hâlâ yalan söylüyorsunuz? Gitmeniz gerekseydi çoktan giderdiniz! Bırakın yalanları ve doğruyu söyleyin: Bu valiz ne için gerekli? İçinde ne var? Uzaylı olduğunuzu söyleyip kafa buluyorsunuz. Oysa ben, sizin, değerli bir cihazı çalan yabancı casus çetesi olduğunuzu düşünmeye başlıyorum..."

"Hayır!" dedi Moses. "Hayır! Hiç öyle değil. İstasyonumuz tahrip oldu, onu ancak Olaf onarabilir. Olaf istasyonun bakıcısı, anlıyor musunuz? Elbette, çoktan gidebilirdik ama nereye gideceğiz? Olaf olmaksızın çaresiziz, Olaf ise devre dışı, siz de akümülatörü vermiyorsunuz!"

"Gene yalan söylüyorsunuz!" dedim. "Anladığım kadarıyla Bayan Moses de robotmuş! Demek onun da bir akümülatörü olmalı..."

Gözlerini kapadı, başını öyle bir salladı ki kırmızı gıdısı titredi.

"Olga, basit bir iş makinesi. Taşır, kazar, korur... Aynı yakıtla beslenemeyeceklerini nasıl anlamıyorsunuz... bilmiyorum... kaba bir traktör, mesela, bir uçak... Bunlar farklı sistemler..."

"Her şeye cevabınız hazır," dedim kızgınlıkla. "Ama ben uzman değilim. Basit bir polis memuruyum. Hortlaklar ve uzaylılarla görüşme yürütmeye de yetkim yok. Sizi kanuna teslim etmekle yükümlüyüm, hepsi bu. Kim olursanız olun, benim ülkemde bulunuyorsunuz ve onun yargı yetkisine tabisiniz." Ayağa kalktım. "Bu dakikadan itibaren sizi tutuklu sayıyorum, Moses. Kilit altına almaya niyetli değilim, bunun anlamsız olacağını tahmin ediyorum. Ama kaçmaya kalkarsanız ateş ederim. Hatırlatayım; bana şu andan itibaren söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinizde kullanılabilir."

"Peki," dedi kısa bir suskunluktan sonra. "Hakkımda bir karar verdiniz. Öyle olsun." Kupadan yudumladı. "Peki Luarvik'in suçu ne? Ona karşı elinizde hiçbir şey yok... Beni kilit altına alın, valizi Luarvik'e verin. Hiç değilse o kurtulsun."

Tekrar oturdum.

"Kurtulsun... ne demek kurtulsun? Champion'un sizi ele geçireceğinden nasıl bu kadar eminsiniz? Belki çoktan çığ altında kalmıştır... belki çoktan paketlemişlerdir... hem uçağın gelmesi de kolay değil... Gerçekten masumsanız, neden panik yapıyorsunuz? Birkaç gün bekleyin. Polis gelsin, sizi yetkililere teslim edeyim, onlar uzmanları toplasınlar..."

Gıdısı sallandı.

"Hayır, olmaz. Birincisi, örgütlü bir ilişkiye girme hakkımız yok. Ben burada sadece bir gözlemciyim. Hatalar yaptım ama düzeltilebilir hatalar... Hazırlığı yapılmamış bir temas hem sizin hem bizim dünyamız için korkunç sonuçlar doğurabilir... Ama şu anda başlıca mesele bu da değil, müfettiş. Ben Luarvik için korkuyorum. Sizin şartlarınıza uyum sağlayacak aşamalardan geçmedi, gezegeninizde bir günden fazla kalabileceği düşünülmemişti. Üstelik uzay elbisesi, yani onu gördüğünüz dış görünüşü hasara uğramış, görmüyor musunuz, bir kolu yok... Zehirlendi... Her saat daha zayıf düşüyor..."

Dişlerimi sıktım. Evet, her şeye bir cevabı vardı. Faka bastıramıyordum. Bir tek açığını bile yakalayamamıştım. Her şey karşı konulmaz bir mantık örgüsüne dayanıyordu. Eğer konu bu uzay kıyafetleri, temaslar, pseudo-kaslar olmasaydı, böyle ifadelerin beni kesinlikle tatmin edeceğini kabul etmeliydim. Acıyordum ve dediklerini yapmaya niyetliydim, temkinliliğimi kaybediyordum...

Aslında yasama yetkisi de sadece Mosesleri... Moses'i kapsıyordu. Luarvik suç ortağı olabilirdi ama buna göz yumulabilirdi, resmen tertemizdi... Gerçek bir suçlu asla kendini rehin olarak sunmaz. Moses sunuyordu. Peki, Moses'i kilit altına alayım, sonra... Sonrası ne? Luarvik'e cihazı mı vereceğim? Ne biliyorum bu cihaz hakkında? Sadece Moses'in bana söylediklerini. Gerçi söylediği her şey gerçek gibiydi. Peki ya bu, tamamen başka nedenlerin inandırıcı bir yorumundan ibaretse? Ya bu yorumu yerle bir edecek soruyu bulamıyorsam?..

Bütün bu konuşmaları bir kenara atsam bile iki somut olgu orta yerdeydi. Kanun, olayı aydınlatıncaya kadar bu insanları gözaltına almamı talep ediyor. Bu, bir numaralı olgu. İki numaralı olgu: Bu insanlar gitmek istiyorlar. Kanundan mı, gangsterlerden mi, erken bir temastan mı, başka bir şeyden mi kaçıyorlar, gerçekte neden gitmek istediklerinin bir önemi yok... Gitmek istiyorlar.

İşte iki olgu; ikisi birbiriyle taban tabana çelişiyor.

"Champion'la aranızda ne geçti?" diye sordum.

Göz ucuyla bana baktı, suratı çarpıldı. Sonra gözlerini indirdi, anlatmaya başladı.

Zombileri, pseudo-eklemleri filan bir kenara bırakırsak, bu gayet sıradan bir şantaj hikâyesiydi. Sadece gerçek uğraşını değil varlığını da resmi yetkililerden gizli tutmak için her türlü nedeni bulunan Sayın Moses yaklaşık iki ay önce sürekli gözaltında bulundurulduğunun işaretlerini hissetmeye başlamıştı. Bulunduğu yeri değiştirmeye çalışmış ama bunun bir

yardımı olmamıştı. Peşindekileri korkutmaya çalışmış, bunun da bir yardımı olmamıştı. Sonunda, hep olduğu gibi, karşısına çıkıp pazarlık yapmışlardı. İkinci Merkes Bankası soygununa bütün gücüyle katılacak ve sessizliğinin karşılığını ödeyecekler. Elbette, bunun ilk ve son olacağını da temin etmişlerdi. Hep olduğu gibi, reddetmişti. Hep olduğu gibi, ısrar etmişlerdi. Hep olduğu gibi, sonunda kabul etmişti.

Moses, başka bir çaresi olmadığını iddia ediyordu. Ölümden korkmuyordu; bu durumda ölüm korkusunu yenmeyi hep becerirler. Açığa çıkabileceğinden bile tedirgin değildi; ustalığını kullanıp zengin, aylak bir adam pozuna bürünmek ona hiçbir şeye mal olmazdı, Champion'un casuslarının robotlarla karşılaşıp yaralandıklarını söylemelerini kimse ciddiye almazdı. Ama ölüm ve açığa çıkmak, birkaç yıl önce başarıyla başlamış olan devasa faaliyete uzun süre ara verme tehdidiydi. Kısacası, Champion'a taviz verme riskini aldı; hem zaten İkinci Merkez Bankası'nın uğrayacağı zararı som altınla kapatmak da kendisi için hiç zor değildi.

İş görüldü, Champion gerçekten de gözden kayboldu. Ama sadece bir aylığına. Bir ay sonra tekrar ortaya çıktı. Bu defa altın yüklü zırhlı araç için. Ama durum köklü şekilde değişmişti. Bilge Champion, meşum kurbanına, Moses için başka bir yerde olduğunu kanıtlama olanağını ortadan kaldıran sekiz tanığın ifadelerini, artı banka soygununun bütün prosedürünü ortaya seren bir film kaydını gösterdi; film, sadece üç veya dört haydutu değil koltuğunun altında kasayla Olga'yı ve elinde bir cihazla ("güç jeneratörü") Moses'i de gösteriyordu. Moses'in soyguna katılmayı reddetmesi hâlinde gazetelere vermekle tehdit ediyordu. Şimdi Moses adli bir soruşturma tehdidi altındaydı aynı zamanda; bu, bütün sırrının açığa çıkması demekti, kendisi için son derece elverişsiz şartlarda zamansız bir temas demekti. Pek çok şantaj kurbanı gibi, ilk defasında geri adım atan Moses bunları öngörmemişti.

Korkunç bir durumdu. Geri çevirse, kendi gezegenine karşı suç anlamına gelirdi. Tamam demek hiçbir şeyi değiştirmezdi çünkü şimdi, gırtlağına demirden bir elin bastırdığını anlıyordu. Başka bir şehre, başka bir ülkeye kaçmanın anlamı yoktu; Champion'un kolunun sadece demirden değil uzun da olduğuna ikna olmuştu. Dünyadan da kaçamazdı; nakil hazırlığı on, on iki gün kadar sürüyordu. Böylece gezegeniyle temas kurdu ve acil tahliye istedi. Evet, bir suç daha işlemesi gerekiyordu ama bu, sadece borcunu artırmak anlamına gelirdi; üç yüz otuz beş kilogram daha altın, gecikmenin bedeli. Zamanı gelince Champion'un casuslarını ikisiyle kandırarak kaçtı. Peşine düşeceklerini biliyordu; Hinkusların er ya da geç izini bulacaklarını biliyordu; tek umudu, onlardan bir adım önde olmaktı...

"İster inanın ister inanmayın, müfettiş," diye bitirdi Moses. "Ama anlamanızı isterim: Sadece iki olasılık var. Ya akümülatörü vereceksiniz ve biz kendimizi kurtarmaya çalışacağız. Tekrar ediyorum; bu durumda vatandaşlarınızın uğradığı bütün zarar eksiksiz tazmin edilecektir. Ya da..." Kupasından yudumladı. "Anlamaya çalışın lütfen, müfettiş. Resmi kimselerin eline canlı geçmeye hakkım yok. Anlamalısınız, bu da benim borcum. Dünyalarımızın geleceğini riske atamam. Bu gelecek daha yeni başlıyor. İşimi batırdım ama ben sadece dünyanızdaki ilk gözlemciyim, son değil. Anlıyor musunuz, müfettiş?"

"Burada neler yapıyorsunuz?" diye sordum.

Moses başını salladı.

"Bunu size söyleyemem, müfettiş. Temas olanaklarını inceliyordum. Bunu hazırlıyordum. Somut olarak... Hem bu çok karmaşık, müfettiş. Siz uzman değilsiniz."

"Gidin," dedim. "Luarvik'i çağırın buraya."

Moses kederle kalktı ve çıktı. Dirseklerimi masaya dayadım, başımı ellerimin üzerine koydum. Luger tatlı bir serinlik veriyordu sağ yanağıma. Moses'in kupasından ayrılmadığı gibi

benim de artık bu lugerden ayrılmadığımı düşündüm. Gülünçtüm. Acınasıydım. Kendimden nefret ediyordum. Zgut'tan ve onun arkadaş öğütlerinden nefret ediyordum. Buraya toplanmak üzere olan bütün çeteden nefret ediyordum. İster inan ister inanma... Lanet olsun, mesele zaten inanmamdaydı. Meslekte ilk yılım değil, insanlar doğruyu söylediklerinde hissediyorum. Ama onlar insanlar! İnanıp da bunların insan olmadıkları ortaya çıkarsa! İnanmaya hakkım yok. İnanmak düpedüz intihar! İnanmak, hiçbir hakkım olmayan, istemediğim bir sorumluluk üstlenmek demek. İstemiyorum, istemiyorum... Böcek gibi ezer bu beni! Peki. Hinkus'u yakalamış oldum. Moses'i de bırakmıyorum. Ne olursa olsun, Moses'i bırakmayacağım! Ne olursa olsun, İkinci Merkez Bankası ve altın taşıyan zırhlı olaylarının sırrı çözüldü. İşte böyle. Buna gezegenlerarası siyaset karışırsa, bununla ben, sıradan bir polis memuru değil, siyaset ilgilensin... Şuracıkta bayılıp düşebilirim, diye düşündüm umutsuzlukla. Ne isterlerse yapsınlar...

Kapı gıcırdadı, alarma geçtim. Gelen Luarvik değildi. Simone ve otel sahibi içeri girdiler. Otel sahibi önüme bir fincan kahve koydu, Simone ise duvarın önündeki sandalyeyi aldı ve karşıma oturdu. Çok yorgun, hatta rengi yeşile dönmüş gibi geldi bana.

"Evet, ne düşündünüz, müfettiş?" diye sordu.

"Luarvik nerede? Luarvik'i çağırmıştım."

"Luarvik kötü durumda," dedi Simone. "Moses onun üzerinde birtakım prosedürleri uyguluyor." Tatsız bir gülümseme belirdi yüzünde. "Onun felaketi olacaksınız, Glebsky, hayvanca bir davranış olacak bu. Doğru, sizi sadece iki gündür tanıyorum ama ruhsuz bir korkuluk çıkmanızı beklemezdim."

Serbest elimle fincanı aldım, ağzıma götürdüm, geri koydum. Artık kahve içecek hâlde değildim. Kahveden de midem bulanıyordu.

"Çekin gidin. Boş gevezesiniz hepiniz. Alek oteliyle ilgile-

niyor sadece, siz de, Simone, tatile gelmiş bir entelektüelsiniz işte..."

"Ya siz?" dedi Simone. "Siz neyle ilgileniyorsunuz? Üniformanıza bir nişan daha takmak peşinde misiniz?"

"Evet," dedim soğuk bir tavırla. "Nişan. Nişanları severim."

"Sıradan bir devriye polisinden farksızsınız," dedi Simone. "Kader hayatınızda ilk defa önünüze bir şey koymuş. İlk ve son defa. Müfettiş Glebsky'nin en muhteşem ânı! Gerçekten önem taşıyan bir karar ellerinizde, oysa siz, iflah olmaz ahmak gibi davranıyorsunuz..."

"Kapayın çenenizi," dedim yorgun bir tavırla. "Gevezeliği bırakıp hiç değilse bir dakika düşünün. Moses'in sıradan bir suçlu olduğunu da kenara koyalım. Bakıyorum da kanunla ilgili en ufak bir fikriniz yok. Herhalde insanlar için ayrı, hortlaklar için ayrı kanun olduğunu düşünüyorsunuz. Ama bunu bir kenara koyalım. Diyelim ki uzaylılar. Şantaj kurbanı da olsunlar. Büyük temas..." Hafifçe salladım luger tutan elimi. "Dünyaların kardeşliği ve saire. Sonu şu: Dünyamızda ne yapıyorlar? Moses kendisi, bir gözlemci olduğunu itiraf etti. Neyi gözlüyor peki? Neydi bizde aradığı?.. Sırıtmayın, sırıtmayın... Burada fantezilerle uğraşıyoruz, fantastik romanlarda ise hatırladığım kadarıyla uzaylılar dünyada casusluk yapar ve işgal hazırlığı sürdürürler. Bu durumda bol nişanlı bir polis memuru olarak nasıl davranmalıyım size göre? Görevimi yerine getirmeli miyim, getirmemeli miyim? Siz, Simone, bir dünyalı olarak, kendi görevinizin ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Simone gözlerini bana dikip sessizce homurdandı. Otel sahibi pencereye gitti, panjuru kaldırdı. Dönüp ona baktım.

"Neden yaptınız bunu?"

Otel sahibi hemen cevap vermedi. Yüzünü pencereye yapıştırmış gökyüzüne bakıyordu.

"Öylesine bakıyorum, Peter," dedi ağır ağır, bana dönme-

den. "Bekliyorum, Peter, bekliyorum... Kıza otele dönmesini söyleseydiniz keşke. Orada, karda, kolay bir hedef... Beni de dinlemiyor..."

Lugeri masanın üzerine koydum, iki elimle birden tuttum fincanı, gözlerimi kapadım, birkaç yudum aldım. Açık hedef... Biz hepimiz açık hedefiz... Ve ansızın, güçlü ellerin dirseklerimi arkadan tuttuğunu hissettim. Gözlerimi açtım, döndüm. Omzumdaki ağrı öyle keskindi ki neredeyse bilincimi kaybedecektim.

"Bir şey değil, Peter," dedi otel sahibi tatlılıkla. "Dayanın."

Simone'nin yüzünde suçlu bir ifade vardı; lugeri cebine attı.

"Hainler!.." dedim şaşkınlıkla.

"Hayır, hayır, Peter," dedi otel sahibi. "Ama akıllı olmak gerek. Vicdan dediğin sadece kanunla yaşamaz."

Simone dikkatle yaklaştı, ceplerimi yokladı. Anahtarlar şıkırdadı. Yakıcı bir ağrı beklentisiyle ter içinde kalmıştım, bütün gücümle kurtulmak için gerindim. İşe yaramadı; kendime geldiğimde Simone elinde valizle odadan çıkıyordu. Otel sahibi ise dirseklerimden tutmaya devam ederken endişeyle seslendi arkasından:

"Acele edin, Simone, acele edin, kötü durumda..."

Konuşmak istedim ama boğazım düğümlenmişti, ancak bir hırıltı çıktı ağzımdan. Otel sahibi kaygıyla eğildi üzerime.

"Tanrım, Peter," dedi, "berbat görünüyorsunuz..."

"Haydutlar..." diye hırıldadım. "Tutuklanacaksınız..."

"Evet, evet, elbette," dedi otel sahibi uysal bir tavırla. "Hepimizi tutuklayacaksınız, doğru davranmış olacaksınız, yalnız biraz sabredin, kurtulmaya çalışmayın... Canınız çok yanıyor, ben de ne olursa olsun bırakmayacağım sizi..."

Evet, bırakmayacaktı. Daha önce de sağlam yapılı ayı gibi biri olduğunu görmüştüm ama böyle bir kuvvet beklemiyordum. Sandalyenin arkasına yaslandım, direnmeyi bıraktım.

Kusacak gibi oldum, donuk bir kayıtsızlık beni ele geçirdi. Ruhumun derinlerinde bir yerlerde rahatlama duygusu kor gibiydi; durum artık bana bağlı değildi, sorumluluğu başkaları almıştı. Belli ki tekrar kaybettim bilincimi çünkü kendimi ansızın yerde buldum, otel sahibi ise yanımda, dizlerinin üzerinde duruyor ve alnıma buzlu, ıslak bir bez sürüyordu. Gözlerimi açtığımda dudaklarıma şişeyi tuttu. Çok solgun görünüyordu.

"Oturmama yardımcı olun," dedim.

Hiç ses çıkarmadan itaat etti. Kapı ardına kadar açıktı, soğuk geziniyordu döşemede, heyecanlı sesler duyuluyordu, sonra bir şey çarptı, çatırdadı. Otel sahibi acıyla kaşlarını çattı.

"Lanet olası sandık," dedi alçak sesle. "Gene menteşeleri kırdılar..."

Pencerenin önünden Moses insana ait olamayacak kadar güçlü bir sesle kükredi:

"Hazır mısınız? İleri!.. Hoşça kalın, insanlar! Tekrar görüşmek üzere! Gerçek bir buluşmaya kadar, hoşça kalın!.."

Simone de karşılık olarak bağırarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi, sonra camlar ürkütücü bir uğultu ve ıslıkla titredi. Sonra sessizlik geldi. Ayaklarımın üzerinde doğruldum, kapıya gittim. Otel sahibi de yanımdaydı, geniş yüzü solmuş ve pamuk gibi sarkmıştı, alnından ter akıyordu. Sessizce kıpırdatıyordu dudaklarını; herhalde dua ediyordu.

Buz gibi rüzgârın gezindiği boş hole çıktık; otel sahibi homurdandı: "Dışarı çıkalım, Peter, serin hava almanız gerek..." Onu ittim, merdivenlere yöneldim. Çıkarken büyük bir öfkeyle, giriş kapısının menteşelerinin söküldüğünü fark ettim. Merdivende, daha ilk basamaklarda bayılacak gibi oldum, tırabzanlara tutundum. Otel sahibi desteklemek için atıldı ama sağlam omzumla itekledim onu, "Defolun yanımdan," dedim, "Duyuyor musunuz beni?.." Gözden yitti. Ağır ağır, sürünürcesine, tırabzanlara tutunarak çıktım basamakları, korkuyla

duvara yaslanmış olan Brun'un önünden geçtim, ikinci kata çıktım, odama ulaştım. Olaf'ın odasının kapısı ardına kadar açıktı, içerisi boştu, keskin ecza kokusu koridora dağılmıştı. Kanepeye ulaşabilsem, diye düşündüm. Ulaşabilsem, uzanabilsem... O anda bir çığlık sesi duydum.

"İşte oradalar!.." diye uludu biri. "Çok geç! Lanet olsun, çok geç!"

Ses boğuldu. Aşağıdan koşuşturma sesleri geliyordu, bir şey yere düştü, yuvarlandı, ansızın uzaktan tekdüze bir uğultu sesi duydum. O zaman döndüm ve sendeleyerek tavanarasına çıkan merdivene koştum...

Karla örtülü vadi göz alabildiğine seriliydi karşımda. Güneş yüzünden gözlerimi kıstım, sonu maviye çalan bir çift dümdüz kayak izi fark ettim. Otelden çapraz bir şekilde kuzeye gidiyorlardı,,- orada, vardıkları yerde beyaz üzerine karakalemle çizilmiş gibi siluetlerini gördüm kaçakların. Gözlerim çok iyidir, gayet net görüyordum onları, hatırladığım en tuhaf, acayip manzaraydı bu.

Önde Bayan Moses gidiyordu, koltuğunun altında devasa, kara bir sandık, omuzlarına da ihtiyar Moses'i yüklenmişti. Sağında, az gerisinde, sırtında Luarvik'le düzgün Fin adımlarıyla gidiyordu Olaf da. Bayan Moses'in geniş eteği rüzgârda dalgalanıyordu, Luarvik'in boş yeni dalgalanıyordu, ihtiyar Moses ise bir saniye bile durmadan korkunç ve acımasız çalıştırıyordu kamçısını. Hızla gidiyorlardı, olağanüstü bir hızla; peşlerinde, çapraz, camları ve pervanesi güneşte parlayarak takip ediyordu bir helikopter.

Vadi tekdüze ve güçlü bir uğultuyla dolmuştu, helikopter ağır ağır, acelesi yokmuş gibi alçaldı, kaçaklara yaklaştı, onlara yetişti, döndü, daha da alçaldı; kaçaklarsa delice bir hızla ilerlemeye devam ediyorlardı vadide, sanki hiçbir şey görmüyor, işitmiyor gibiydiler; bu anda güçlü, monoton uğultuya yeni bir ses, korkunç bir takırtı katıldı, kaçaklar dağıldı, sonra

Olaf düştü, hareketsiz kalakaldı, sonra karda tepetaklak yuvarlandı, Simone yakama sarıldı, kulağıma haykırdı: "Görüyor musun? Görüyor musun? Görüyor musun?.." Sonra helikopter hareketsiz bedenlerin üzerinde gezindi ve ağır ağır alçaldı, hareketsiz yatanla ve sürünmeye çalışanla aramıza girdi... Kar, pervaneler yüzünden tipi gibi dönüyordu, dik ve lacivert kayalıkların önünde beyaz bir bulut gibi kalkmıştı. Gene geldi otomatik tüfeğin meşum seri atışı, Alek dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini elleriyle kapadı, Simone ise kendinden geçmiş gibi bağırıyordu: "Başardın! Emeline ulaştın, odun kafalı, katil!"

Helikopter kar bulutunun içinde gene ağır ağır havalandı, gökyüzünün göz alan mavisine kaydı, dağların ardında gözden kayboldu. O anda aşağıdan keder ve acıyla uludu Lel.

Epilog

O günden beri yirmi yıldan çok zaman geçti. Emekliliğimden beri de bir yıl. Torunlarım var, bazen en küçüğüne anlatıyorum bu hikâyeyi. Doğru, benim hikâyem her defasında mutlu sonla bitiyor: Uzaylılar göz alıcı roketlerinde esenlikle ulaşıyorlar evlerine, Champion çetesi ise başarılı bir polis operasyonuyla yakalanıyor. Uzaylılar önce Venüs'e gittiler, sonra, Venüs'e ilk araçlar inince Sayın Moses'i Çoban Takımyıldızı'na taşımam gerekti. Ama mesele bu değil.

Önce olgular. Darboğaz iki gün sonra temizlendi. Polisi çağırdım, Hinkus'u, bir milyon yüz on beş bin kronu ve raporumu onlara teslim ettim. Ama söylemem gerek ki soruşturma sonuçsuz kaldı. Doğru, karda yüzden fazla gümüş kurşun bulundu ama Champion'un cesetleri toplayan helikopteri iz bırakmadan kaybolmuştu. Birkaç hafta sonra balayına gelen ve bizim vadinin yakınında dolaşan bir çift, bir helikopterin gözlerinin önünde Üç Bin Bakire Gölü'ne düştüğünü bildirdiler. Arama ekipleri kuruldu ama ilginç hiçbir şey çıkmadı. Gölün dibi, bilindiği gibi, yer yer dört yüz metreyi bulur, buzdur, su altı yapısı devamlı değişir. Champion belli ki ölmüştü; en azından organize suç sahnesine bir daha çıkmadı. Çetesi (postu kurtarmak için acele eden Hinkus sayesinde) kısmen yakalandı, kısmen de bütün Avrupa'ya dağıldı. Takibata alınan gangsterler Hinkus'un ifadelerine köklü ekler yapamadı-

lar; hepsi de Beelzebub'un büyücü olduğuna veya şeytanın ta kendisi olduğuna emindiler. Simone, robotlardan birinin helikoptere alındığında son anda kendine geldiğini ve ulaşabildiği her şeyi yok ettiğini düşünüyordu. Çok mümkün; öyleyse Champion'a bu son dakikalarında hiç imrenmem...

Simone, bu meseledeki baş uzman olup çıkmıştı. Birtakım komisyonlar kurdu, gazetelerde ve dergilerde yazdı, televizyon yayınlarına çıktı. Gerçekten de büyük bir fizikçiydi ama bunun ona hiç yardımı olmadı. Ne büyük otoritesi, ne eski hizmetleri; hiçbiri. Bilimsel çevrelerde hakkında neler konuşulduğunu bilmiyorum ama bence hiçbir destek bulamadı. Doğru, komisyonlar işledi, hepimizi, Kaisa'yı bile tanık olarak çağırdılar ama bilimsel dergilerden hiçbiri, bildiğim kadarıyla, bu konuda tek bir satır yayınlamadı. Komisyonlar dağıldı, tekrar kuruldu, kâh UFO Araştırmaları Derneği ile birleştiler kâh ayrıldılar, komisyon materyallerinin gizliliği yetkililer tarafından kâh kaldırıldı kâh yaygın şekilde yayımlanmaya başladı, onlarca düzenbaz üşüştü, yalancı ve kuşku uyandırıcı tanıklar tarafından yazılan birkaç broşür çıkartıldı; bütün bunlar, Simone'nin bir avuç meraklı genç bilim insanı ve öğrenciyle yalnız kalmasıyla sonuçlandı. Darboğaz mevkisinde birkaç defa dağcılık girişiminde bulundular, tahrip olan istasyonun parçalarını ortaya çıkarmaya çalıştılar. Simone, bu seferlerden birinde öldü. Hiçbir şey de bulunamadı.

Yukarıda anlatılan olayların bütün diğer tanıkları hâlâ sağlar. Geçenlerde, Uluslararası İlüzyonistler Derneği'nde Dur Barnstoker'in yaşam boyu onur ödülü aldığını okudum; ihtiyar doksan yılı devirmişti. Toplantıda "günün kahramanının büyüleyici güzellikteki yeğeni Brunhill Kann da eşi ünlü astronot Perry Kann ile birlikte hazır bulundu". Hinkus müebbetini yatıyor, her yıl da af başvurusunda bulunuyor. Hapis hayatının başında iki defa suikast girişiminde bulunuldu, başından yaralandı ama her nasılsa postu kurtardı. Dediklerine göre

ağaç işlemeciliğine merak sarmış ve iyi de para kazanıyormuş. Cezaevi idaresi kendisinden memnunmuş. Kaisa evlendi, dört çocuğu var. Geçen yıl Alek'i ziyarete gittim ve Kaisa'yı da gördüm. Mur kırsalında yaşıyor ve pek az değişmiş; gene öyle tombul, gene öyle aptal ve gülünç. Bütün bu trajedinin o hissetmeden yaşandığına ve kadında hiçbir iz bırakmadığına eminim.

Alek ve ben iyi arkadaşız. "Gezegenlerarası Zombi Oteli" iyi iş yapıyor; vadide şimdi iki bina var, ikincisi modern malzemelerle yapıldı, bir sürü elektronik cihazla dolu, hiç hoşuma gitmiyor. Alek'i ziyarete gittiğimde eski odamda kalıyorum mutlaka, akşamlarımızı da eskiden olduğu gibi şömine başında, aromalı sıcak şarap kadehleriyle geçiriyoruz. Heyhat, bir kadeh bütün akşam yetiyor artık. Alek çok zayıfladı, sakal da bıraktı, burnu bordo renkte ama eskisi gibi seviyor tok bir sesle konuşmayı ve konuklarıyla şakalaşmaktan da kaçınmıyor. Eskiden olduğu gibi icatlarıyla eğleniyor, yeni bir rüzgâr makinesinin patentini de aldı. Eski ofisinde eski kasasının üzerinde cam bir çerçeve içinde tutuyor patent belgesini. Sürekli enerji kaynakları olarak tasarladığı araçlar henüz çalışmaya başlamadı, hâlâ birtakım ayrıntılar üzerinde uğraşıyor. Anladığım kadarıyla, bu araçların gerçekten sürekli çalışması için kesinlikle çürümeyecek plastiğe ihtiyaç var. Alek'in yanımdayken kendimi her zaman çok iyi hissediyorum; sakin, rahat. Ama bir defa, fısıldayarak, mahzende bir Bren makineli tüfek tuttuğunu itiraf etti bana; ne olur ne olmaz diye.

Saint-Bernard'dan söz etmeyi tamamen unuttum. Lel öldü. Yaşlılıktan. Alek, bu şaşılacak köpeğin ölmesine yakın okumayı öğrendiğini anlatmayı seviyor.

Kendimi de anlatayım. Sıkıcı nöbetlerde, yalnız gezintilerde, uykusuz gecelerde, defalarca düşündüm olan biten her şeyi, kendime tek bir soru sordum: Haklı mıydım? Resmi olarak haklıydım, amirlerim eylemlerimi duruma uygun olarak

değerlendirdi, yalnız sivil idareden bir amir, valizi hemen vermediğim ve böylelikle tanıkları gereksiz riske soktuğum için hafifçe sitem etti bana. Hinkus'u yakaladığım ve bir milyon küsur kronu kurtardığım için ödül aldım, baş müfettiş rütbesinden emekli oldum; düşünebileceğim en yüksek makam. Bu tuhaf davayla ilgili raporumu yazarken epey sıkıntı çektim. Resmi evraklarda sübjektif tutumuma yönelik bir imada bulunamazdım; sanırım sonunda bunu başardım. Nihayetinde ne deli sayıldım ne de hayalci. Elbette pek çok şey yoktu raporda. Karla kaplı vadideki korkunç kovalamaca nasıl tasvir edilebilir bir polis evrakında? Hasta düştüğümde, ateşim yükseldiğinde, o korkunç, insanlık dışı sahne gözlerimin önüne geliyor gene, yürek parçalayan ıslık ve uğultu sesini duyuyorum... Hayır, resmiyet anlamında her şey halloldu. Doğru, arkadaşlarım bazen sırf eğlencesine alay ediyorlar benimle ama dostça alaylar bunlar, art niyet gütmüyorlar. Zgut'a başkalarına anlattığımdan daha fazlasını anlattım. Uzun uzun düşündü, demirden sakallarını kaşıdı, piposunu çekiştirdi ama doğru düzgün hiçbir şey söylemedi; yalnız bana, hikâyeyi başka kimseye anlatmamaya söz verdi. Alek'le de bu konu üzerinde birçok defa sohbete giriştim. Her defasında tek kelimelik cevaplar verdi bana; yalnız birinde, gözlerini kaçırıp o sırada en çok otelin bütünlüğü ve müşterilerin hayatıyla ilgilendiğini itiraf etti. Sanırım daha sonra utandı bu sözlerden ve itirafta bulunduğuna pişman oldu. Simone ise ölünceye değin tek kelime bile söylemedi bana.

Herhalde gerçekten de uzaylıydılar. Bu konudaki kişisel görüşümü hiçbir zaman, hiçbir yerde ifade etmedim. Komisyonların karşısına çıktığımda hep kuru olgulara ve amirlerime sunduğum rapora bağlı kaldım. Ama artık neredeyse hiç kuşku duymuyorum. İnsanlar Mars ve Venüs'e gittiklerine göre, neden buraya, dünyaya başka gezegenlerden insanlar inmiş olmasın? Hem sonra, bu hikâyedeki bütün karanlık noktaları

aydınlatan başka bir açıklama düşünmek de mümkün değil. Ama mesele, onların uzaylı olmaları mı? Çok düşündüm bunun üzerine; artık şunu söyleyebilirim: Evet, mesele sadece bu. Zavallılar, ağa yakalanan balık gibi düştüler buraya; benim onlara davranışım da belki çok zalimaneydi. Herhalde bütün mesele, buraya zamanında gelmemiş, karşılaşmaları gereken insanlarla karşılaşmamış olmaları. Gangsterlerle ve polislerle karşılaştılar. Ama, neyse. Ya bir de kontrespiyonajla veya askerlerle karşılaşsalardı? Daha mı iyi olurdu? Hiç sanmam...

Vicdanım sızlıyor, mesele bu işte. Hiç böyle olmamıştım; her şeyi doğru yaptım, Tanrı, kanun ve insanlar karşısında tamamen akım ama vicdanım sızlıyor. Bazen iyiden iyiye kötü hissediyorum kendimi, onlardan birini bulup da beni affetmeleri için yalvarmak geliyor içimden. Onlardan birilerinin hâlâ insanlar arasında olabileceği, kamuflajlı, tanınmadan dolaşabilecekleri düşüncesi huzur vermiyor bana. Adam Adamson Derneğine bile girdim; bütün bunların gevezelik olduğunu ve Moses ile Luarvik'in arkadaşlarını bulmama yardım edemeyeceklerini anlamadan önce benden bir sürü para yoldular...

Evet, zamanında gelmediler bize. Onlarla karşılaşmaya hazır değildik. Buna şimdi de hazır değiliz. Şimdi, ben bile. Bütün bunları yaşayan ve tekrar tekrar düşünen ben, böyle bir durumla tekrar karşılaşsam, ilk olarak şunu sorarım kendime: Doğru mu söylüyorlar, bir şeyleri gizliyor olmasınlar, buraya gelişlerinin altında büyük bir felaket mi yatıyor acaba? Ben yaşlandım artık ama görüyorsunuz ya, torunlarım var...

Kendimi kötü hissettiğimde karım yanıma oturup beni avutmaya girişiyor. Moses ve diğerlerinin çıkıp gitmelerine engeller koymuş olmasaydım bile bütün bunların gene de bir trajediyle sonuçlanacağını söylüyor çünkü o zaman gangsterler otele saldırırlardı ve herhalde orada kalan hepimizi öldürürlerdi. Bu kesinlikle doğru. Ben kendim öğrettim ona böyle konuşmayı, yalnız artık unuttu benim öğrettiğimi ve ona, san-

ki kendi düşüncesiymiş gibi geliyor. Gene de bu avuntulardan biraz teselli buluyorum. Uzun süreliğine değil ama. Simon Simone'nin ölümüne kadar bana tek bir kelime bile söylemediğini hatırlayıncaya kadar. Oysa birçok defa karşılaştık kendisiyle; Hinkus'un mahkemesinde, televizyon yayınında, pek çok komisyon toplantısında; ama tek kelime söylemedi bana. Tek bir kelime bile. Tek bir kelime.

Komarovo-Leningrad.
Ocak-Nisan 1969.

Boris Strugatski'nin kitapla ilgili açıklamaları

Epeydir bir polisiye yazmak istiyorduk. İkimiz de bu edebiyat tarzına meraklıydık; ayrıca İngilizceye hakim olan AN [Arkadiy Natanoviç Strugatski] büyük bir uzmandı da; o yıllarda geniş Rus okur kitlelerinin pek bilmediği Rex Stout, Erle Gardner, Dashiell Hammett, John le Carré ve pek çok başka usta.

"Seninle birlikte akılda kalıcı, çok yönlü, çarpıcı sonla bağlanmış bir şeyler yazsak ne iyi olurdu..." konulu sohbetlerimiz uzun yıllara yayılmıştı ama devamlı sonuçsuz kalıyordu. Herhangi bir polisiyenin, hatta en usta işi olanın bile temel, hatta denebilir ki içkin kusurunu biliyorduk... Daha doğrusu iki kusurunu: Birincisi, suç saiklerinde yetersizlik, ikincisi de sıkıcı, hayal kırıklığı yaratacak kadar donuk, anlatının güvenilirliğini öldüren, örgüyü açıklayıcı kısmın kaçınılmazlığı. Akla gelen suç saiklerini parmakla saymak hiç de zor değildi: Para, kıskançlık, açığa çıkma korkusu, intikam, psikopatlık... Sonunda da soruşturma örgüsü ne kadar çarpıcı olursa olsun, merakın tatmini: Kim, neden ve ne uğruna.

Friedrich Dürrenmatt'ın "Vaat" romanı, belli bir anlamda (taklit değilse bile her halükârda hayranlık ve takdir için) örnek aldığımız bir eserdi ("Dedektif Romanlarına Ağıt" altbaşlığıyla yayınlanmıştı). Onun gibi bir şey istiyorduk, paradoksal bir şey, dedektif romanlarının kanunu gereği okurun

ilgisinin düştüğü en sonunda, beklenmedik ve trajik bir altüst oluş olacaktı; *Dedektif Romanlarına Bir Başka Ağıt*, bize, düzensiz konuşmalarımızın, ateşli tartışmalarımızın ve insanı afallatan bir yaklaşım arayışımızın, tarzın, konudaki farklılığın arzu edilen toplamı gibi görünüyordu. En azından birkaç yıl boyunca, acısız, isteyerek, hatta zevkle kafa patlattık bütün bu problemler üzerine, sonra da bütünüyle beklenmedik bir şekilde, 1968 ortalarında, "Meskûn Ada" üzerine çalışmamızı bitirdikten hemen sonra yaşadığımız başka (orta kuvvette) bir yaratıcılık krizinin sonucu olarak vardık bunların çözümüne.

Aslında kriz, yaratıcılıktan ziyade dış şartlardan ötürü ortaya çıkmıştı. Az çok ciddi bir eserin yakın zamanda yayımlanmasının mümkün olmadığı ortaya çıkmıştı. O sırada "Ölüme Mahkûm Şehir" üzerinde çalışıyorduk ama bu, masanın üzerindeki önemli, çekici, asil, bununla birlikte pratikte geleceği olmayan, öngörülebilir bir gelecekte bize tek kuruş getirmeyecek bir çalışmaydı. ("Her şey çok asil," diyorduk birdbirimize, Don Sir'in sözlerini alıntılayarak, "ama karı meselesini bir türlü anlamıyoruz." Kendimizi kinik davranmaya zorluyorduk. Ya kendimizi satacağımız ya edebiyatı tamamen bir kenara atacağımız ya da kinik olacağımız, yani para aşkına *iyi* yazmayı öğreneceğimiz saat gelip çatmıştı.)

Kitabı yazmayı yeterince ilginç kılacak çekicilikte ama aynı zamanda yeterince sorunsuz, ideoloji Cerberus'larını uyutacak veya kandıracak konu arayışlarımızın ıstırabı günlüklerde saklı kalmış.

İnsanlığı akıl ve akılsızlığını aydınlatma konusu olarak inceleyen yüksek bir uygarlıkla ilk teması konu alan "İnsanlar ve Tanrılar"dır. Kendisini ansızın bilimsel bir araştırmanın konusu olarak buluveren insanlığın trajedisi üzerine bir roman. Hem daha önce hem daha sonra birçok defa konu ettiğimiz ama bir türlü yazmadığımız Büyük Şok'la ilgili bir hikâye.

14.12.68. "Ark [Arkadiy] Lrd.a [Leningrad] gitti. İvT'dan [İnsanlar ve Tanrılar] vazgeçtik, Kraken'i düşünmeye başladık." Bir de eski konumuz; insanların dev, kadim, neredeyse ebedi, insan beyni üzerinde doğrudan etkide bulunabilen bir kafadanbacaklıyla karşılaşmaları. Bu âna kadar, Moskova'daki bir bilimsel araştırma enstitüsüne düşen ve oradaki bütün çalışanları, en temel hedeflerine ermekte merhamet nedir bilmeyen buz kalpli bencillere çeviren Kraken'in anlatıldığı hikâye üzerinde iyi çalışmıştık, hatta kısmen yazılmıştı. Yeni Kraken'de olaylar, balıkçıların ansızın aynı rüyayı görmeye ve birbirlerine klasikleri okumaya başladıkları (ve buna kendilerinin de hayret ettikleri) bir deniz kıyısında gelişmeliydi. Kahramanları şunlar olacaktı: Peter Glebsky (kitapçı), Tsivirik (öğretmen), Teğmen Raşba (sınır muhafızlarından), Hinkus (tercüman), Guta (genç kız); keza Mirl adlı bir köylü kadın, Moses, İshak, İosef, Geroş, Tsmıg, Şuhat, Zgut ve diğerleri. Pek çok tanıdık isim var, değil mi? Ama bu yeni Kraken'imizde isimlerin ötesine geçemedik.

16.12.68. "Kraken'den vazgeçtik. 'Sıkıcı Boş Şeyler' düşünmeye başladık. 'Tanrı'nın sıkıcı boş şeylere karışması beni iyice bunalttı...' M. Gorkiy. (İnsanlar...)" Bu plandan geriye, bir fabrikanın, bir işçi yerleşkesinin, hamamları olan bir kasabanın, ırmak boyunca giden bulunduğu özenle çizilmiş bir tablo kaldı... Konunun ne olduğunu, sıkıcı boş şeylerin neler olduğunu, bir sütuna kazınmış "Gunnar Bogessen, Alek (Aleksandr) Pekkala, Barn (Barnstoker) Luarvik ve Kaisa Snevarsky'nin..." kim olduklarını pek hatırlamıyorum.

Şöyle bir not da kalmış: "'Her şeyi yapabileceğimizi kabul ettikten sonra bu engel tanımaz kudretimizle ne yaparız?' (Jean Rostand, Pieretta Sarten'in makalesinden) konulu bir anlatı." Kim bu Pieretta Sarten? Hatırlamıyorum. Jean Rostand ne alaka? Bunu da çıkaramıyorum. Parça parça ifadeler: "Mutluluk atmosferi ararlar. M. b., insan suretinde robotlar

yapma arzusu (mübarek insanlar, kara insanlar, leş kokulu insanlar)?" Bu parça parça cümleler, hiç değilse bir konu zincirinin tek tek halkalarını oluşturacak şekilde hafızamda yer etmemiş, üzerinde yeterince çalışılmamış bir malzeme. Belli ki zincir hiç tamamlanmamış.

11.01.69. "Komarovo'ya geldik. Uzun, sıkıntılı düşünceler. Şunu düşündük: İkinci defa yaşayan biri; kozmik büyük bir şirkette çalışması için davet edilen biri; her şeyi geri çevirmişler. Geçici olarak İÇ'de kalmışlar."

"Kozmik büyük bir şirkette çalışması için davet edilen biri"; sanırım bu, sonu hiç gelmemiş bir konu; hafızamda hiçbir şey kalmamış onunla ilgili. Tek bir anı bile. Hiçbir iz yok.

"İkinci defa yaşayan biri..." Epey verimli ve zengin bir fikrin nüvesi; yıllar sonra bu fikirden, S. Yaroslavtsev'in "Nikita Vorontsov'un Hayatının Ayrıntıları" meydana geldi.

İÇ, ilginç çağımız demek; polis müfettişi Peter Glebsky ile ilgili fantastik polisiyenin ilk adı.

Kolay ve coşkuyla yazdık polisiyeyi. Otelin planını çizmek, kimin nerede kaldığını göstermek, kimin her an nerede bulunduğunu ve ne yaptığını gösteren "time-table"ı özenle yazmak müthiş çekici bir işti... Sunumun inandırıcılığı, bilimkurgunun üç temel direğinden biridir, polisiye de bunun çevresinde döner. Müsveddeleri iki defada bitirdik, temize de bir defada çektik. 19 Nisan 1969'da roman hazırdı; haziranda da dingin bir vicdan ve vazifemizi yerine getirmişlik duygusuyla (hiç değilse bir yıllık çabamız sona ermişti) "Şehir" üzerinde çalışmaya döndük.

Gerçi sonuçtan çok memnun olduğumuzu söylemek mümkün değil. Polisiyemizi bir edebiyat deneyi olarak düşünmüştük. Okurun ilkin olayları, "kapalı bir odada işlenmiş cinayet" konulu sıradan bir hikâyedeki olaylar gibi görmesi gerekiyordu; ancak sonunda, geleneksel polisiyelerde okurun ilgisinin dağılışının eşlik ettiği her şeyin aydınlandığı yerde hikâye

altüst olmalıydı: Bir hikâye sona ererken tamamen başka bir hikâye başlayacak; başka türlü bir ilginç, başka bir örgü, başka bir problem, hatta başka kahramanlarla...

Fikir iyiydi ama deney başarılı olmadı. Daha son noktayı koyarken hissettik bunu ama artık yapacak bir şey yoktu. Yeni baştan yazamazdık. En önemlisi de, mesele, yazarların yeterince çaba göstermemiş veya okuru aldatmış olmaları değildi. Mesele şuydu: ABS'nin [Arkadiy ve Boris Strugatski] yapmaya kalkıştığı gibi yıkmak mümkün değildir asırlık kuralları. Deney başarısızdı çünkü başarılı olamazdı. Asla. Ne çaba gösterirsek gösterelim, ne numara çevirirsek çevirelim. Ve böylece bize, sadece, hikâyenin gene de çok çekici olduğu, pek çok başkalarından hiç de daha kötü olmadığı (belki daha iyi olduğu) düşüncesiyle avunmak kaldı.

Bu düşüncelerle kendimizi avuttuktan sonra polisiyemizin adını değiştirdik; şimdi "Bir Cinayet Davası. Dedektif Romanlarına Bir Başka Ağıt" adını taşıyordu. Ve alıp redaksiyonu götürdük. Burada yeni bir tatsız sürpriz bizi bekliyordu. Bir ahlak dersi de olan iyi, sansürü aşacak, eğlenceli bir hikâye yazdığımızı düşünüyorduk; editörler anlatıyı elimizden yarışarak kapacaklardı. Ama böyle bir şey olmadı! Nasıl bir zamanda yaşadığımızı unutmuştuk. Artık sadece adlarımızın bile yukarıda mezkûr editörleri şok ettiğini ve uzak durmak, okumayı bile düşünmeden işbirliğinden kaçınmak için içgüdüsel bir arzu doğurduğunu hesaba katmamıştık. Öyle de yaptılar.

Meğer apolitik ve asosyal olduğumuz ortaya çıktı. Baş editörlerinin elindeki mücalede anlatılarının (sınıf mücadelesi, barış mücadelesi, fikir mücadelesi, genel olarak herhangi bir mücadele) eksik olduğu ortaya çıktı. Müfettiş Glebsky'nin kavgaları mücadele sayılmıyordu, bunlar yetmezdi. Anlatı [dönemin edebiyat dergileri] "Neva"nın elinde kaldı, "Avrora"nın, "Yapı İşçisi"nin; anlatı senaryoya çevrildi ve bu şekilde Lenfilm'in elinde kaldı; yöneticiler her yerde apolitik-

lik ve asosyallikten yakınıyorlardı ve romana kaba saba gangsterler yerine hiç değilse Neonaziler konulmasını rica ediyorlardı. Bizse bunu yapmayı hiç istemiyorduk. Neonazileri haydutlardan daha çok sevdiğimizden filan değil, Neonaziler açıktan açığa berbat bir siyasi angajman ve konjonktür kokuyor diye (bize öyle geliyordu); oysa gangsterler gangsterdir, Afrika'da da, Amerika'da da, Avrupa'da da, dün de, bugün de, yarın da gangsterdir; onlardan gerçek hayat çıkar, herhangi bir siyasi konjonktür değil.

Sonunda anlatı "Gençlik" dergisine düştü ve orada, gangsterler yerine Neonazileri geçirmeyi tiksinerek kabul ettik. "Gençlik"in bizi dinlemesine minnet olarak adını da bir kez daha değiştirmemiz gerekti. Artık umurumuzda değildi. Böylece "Ölü Dağcı Oteli" adı ortaya çıktı (altbaşlık filan da yoktu artık; yeni tip polisiye yazma girişimlerinde bulunan profesyonel bilimkurgucuların başarısız bir deneyi.)

(Daha sonra, Çocuk Edebiyatı Yayınları'nda çıkarken, metne gangsterleri geri döndürmeye kalkıştık ama bu defa hiddetli bir alkol karşıtı kampanyaya düştük; çocuk edebiyatında "yetişkinlere" ait her şeyi temizleme ve özel olarak da alkolle ilgili ne varsa kaçınmaya yönelik uzlaşmaz bir mücadele. Bu mücadelenin sonucu olarak müfettiş Glebsky anlatının bu yeni varyantında kocaman fincanlarda zift gibi kahve içiyor; oysa orijinalinde sıcak şarap içiyordu onlarla.)

ithaki 8 gölge

"Agatha Christie tarzı üst sınıf polisiyelerinin parodisi niteliğinde bir bilimkurgu klasiği."

—*VANITY FAIR*

Karla kaplı bir dağda, dünyanın geri kalanından soyutlanmış bir ortamda yer alan bir otelin misafirlerinin hayatları, önce bir çığın düşüşü ve sonra da gizemli bir şekilde ölen bir müşterinin cesedinin ortaya çıkışıyla altüst olur. Kafa dinlemek için otele gelen polis müfettişi Glebsky'nin tatili böylece sona erer. Katili bulmak için başlayan arayış, beklenmedik gerçekleri gün yüzüne çıkaracaktır.

Arkadi ve Boris Strugatski'nin kaleme aldığı *Ölü Dağcı Oteli*, bilimkurgu ve gizem unsurlarını başarıyla harmanlayan, insan doğasını ve toplumun işleyişini sorgulayan bir roman.

ARKADİ VE BORİS STRUGATSKİ: Sovyet bilimkurgu edebiyatının en büyük yazarları olarak kabul edilen Arkadi (1925-1991) ve Boris (1933-2012) Strugatski, Tarkovski'nin kült filmi *Stalker*'a ilham veren *Uzayda Piknik*'in yanı sıra *Tanrı Olmak Zor İş*, *Kıyamete Bir Milyar Yıl* gibi birçok başyapıtın ortak yazarlarıdır. Yılların getirdiği polisiye merakıyla, "coşkuyla" kale[illegible]nı belirttikleri ve "bir edebiyat deneyi" olarak gördükleri *Ölü* [illegible]nin film uyarlamasının senaryosuna da yine kendileri imza [illegible]

/ithakiyayinlari
www.ithaki.com.tr
ithaki
978-605-2651-24-7